

1961 1

ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αλ. Α. Ζαφειράκης
Βέρα Ζαβιτσιάνου

Η Μαριζ είναι η γυναίκα όπως ο Γιώργος την ονειροπολεί...

στο είδωλο που έχει πλάσει με τη φαντασία της εκείνη; Τι γίνεται τότε;».

Το πρόβλημα, από τους βασανίζει. Να γνωρίσουν ή να μη γνωρίσουν; Μεγάλο δίλημμα. Ένα ζάρι, όπου θα τα παίξουν όλα για όλα. Κάθονται και λογαριάζουν τα υπέρ και τα κατά. Η ευδαιμονία αν η γνωριμία δικαιώσει το έργο της φαντασίας τους. Έπιλοιπος παράδεισος. Ο έρωτας, που προεκτείνεται σ' όλο το σώμα. Δεν είναι κρίμα να τον θυσιάσουν στην αμφιβολία τους; Δεν είναι άδικο να μη κατανηκούν το φόβο και, πλησιάζοντας ο ένας τον άλλο, να πουν: «Εγώ είμαι»;

Τη νοιάζει τόσο τη Μαριζ σαν άνθρωπο. Η γυναίκα όπως την ονειροπολεί. Η άδεια μητέρα, η αφοσιωμένη σύζυγος. Οικογένεια θέλει να σχηματίσει ο Γιώργος και βλέπει στη Μαριζ το θεμέλιο του οίκου. Δοκιμασμένη η αγάπη της. Αφού έπενόησε και διάφορα τεχνάσματα, για να τη δοκιμάσει. Έκανα τον άρρωστο και στα πυκνά της γράμματα φαινόταν ξεκάθαρα η μητρική στοργή. Έκανα το λυπημένο. Πάλι στα γράμματα της η αδελφική έγνοια ήταν φανερά. Κι' όταν σ' ένα γράμμα της μιλούσα για την ένωσή μας, νάτην πάλι, αλλά τώρα θερμή, ερωτιάρα, πλήρης γυναίκα. Χίλια-δύο τέστ σοφιστικά, και σ' όλα τη βαθμολόγησα με άριστα. «Αν όμως γνωριστούμε, θα ξεκαλοούσαν, άραγε, όλα να είναι όπως τώρα;...».

Και ρωτά: Φαντασία ή ζωή; Ονειρο ή πραγματικότητα; Νά συνεχισθεί ο έρωτας από απόσταση, ή να τομήσουν τη γνωριμία; Νεφέλωδες το πρώτο, επικίνδυνο το δεύτερο. Το ίδιο στο ταμπλό της ρουλέτας. Φέρνει η μπιλίλα μονά και σου το σαρώνει, φέρνει ζυγά και σου χαρίζει την ευτυχία. Αν πάλι αποφύγουν τα μοναζύγια, το όνειρο παρτενίτσα στο χρόνο. Έχει την ποιήσή του κι' αυτό... Το τραγούδι, που περιμένει τον ποιητή του. Ο έρωτας στους αιθέρες. Μακριά ο υλικός άνθρωπος από αυτόν. Η εξιδανικευμένη αγάπη. Συνδυασμός ψυχής, καρδιάς, πνεύματος. Αποθέσει αισθημάτων. Παροπλισμός των αισθήσεων. Αποκορύφωμα του ρωμαντισμού. Κάτι υψηλότερο από τους έρωτες των παλιών καιρών, τότε που οι έρωταυμένοι ζούσαν και λευκαίνονταν μακριά ο ένας από τον άλλο. Λέμε υψηλότερο, γιατί εκείνοι είχαν διασταυρώσει κάποτε τα βλέμματα τους, γνωρίζονταν, δεν κεντούσαν την εικόνα με τη φαντασία τους.

Ζωή στ' όνειρο

ΕΠΙΣΤΟΛΗ με δύο υπογραφές. Ο ένας που ο πογράφει για δύο: «Γιώργος και Μαριζ». Ο Γιώργος προσθέτει κοντά στο δικό του το όνομα της Μαριζ. Πού να τη βρή την ίδια, για να τη βάλλει να υπογράψει; Ούτε καν την ξέρει. Αν τύχη να διασταυρωθούν στο δρόμο, δε θα γνωρίσουν ο ένας τον άλλο. Η γνωριμία με αλληλογραφία. Συνεννοήθηκαν με επιστολές, συμφώνησαν ν' απευθυνθούν στη σελίδα του «Θησαυρού», εξουσιοδότησε η Μαριζ το Γιώργο να προσθέσει και το δικό της όνομα κοντά στο δικό του κι' έτσι οι δύο μαζί μας θέτουν εμπρός στο πρόβλημα, που τους άπασχο. Λεί και περιμένουν από μας τη λύση του.

«Παράλυσή δική μου και της άγαπημένης μου είναι να μās απαντήσετε όσο γίνεται πιο γρήγορα. Από σās εξαρτάται αν η γνωριμία μας θα πραγματοποιηθεί γρήγορα, ή αν δε θα γίνει ποτέ. Φροντίστε, λοιπόν, να μās δώσετε μια σύντομη απάντηση, αλλά και βεβαιή. Ναί ή όχι. Πρέπει ή δεν πρέπει;».

Στους όριμούς σας, παιδιά. Πρώτα όμως να καταλάβω ο άναγνώστης περί τίνος πρόκειται. Στα παιδικά του χρόνια μās οδηγεί ο Γιώργος. Δώδεκα έτών ήταν όταν άφησε το χωριό του. Με τη φτώχεια σύντροφο, έβγαλε στη Θεσσαλονίκη το Γυμνάσιο. Άλλά το απολυτήριο του Γυμνασίου δεν άνοιξε αυτόματα τις πόρτες. Άκολούθησε περίοδος ταλαιπωριών και στερήσεων. Άπτεται θέσις. Έτρεχε δεξιά κι' αριστερά, έκανε τόν πλάσι, έκανε ό,τι μπορούσε για να ζήσει. Όσπου, κάποτε, έπιασε την καλή. Το χαμόγελο της Μαίρας. Ταίριαζε σε κάποια έταιρεία. Είναι άνθρωποι με φιλοδοξίες αχαλινώτες. Τίποτα δεν τους χορταίνει. Είναι κι' άλλοι προσγειωμένοι, που κάνουν το σταυρό τους όταν βρούνε μία θεσούλα και εξοικονομήσουν με αξιοπρέπεια το ψαδάκι τους.

Ανέπνευσε ο Γιώργος. Άτυχος από την πλευρά του βιοπορισμού, καλλιεργήσε και το έρωτικό άνθος. Δεν του έλειπαν οι ελκάρεις. Με κάποιαν, μάλιστα, οι σχέσεις προχώρησαν σε άρραβώνα. Σοβαρή πλούσια και έρωταυμένη. Προσέβηκε να του δώσει το χέρι της και με τα οικονομικά μέσα την ψυχή. Έπιπόλαοι σύνδεσμοι. Σήμερα η μία, αύριο η άλλη. Με τη μνηστή κράτησε περισσότερο. Δεν ήταν όμως της τύχης να προκόψει.

Τώρα στ' όψη της ούσανας Άρροβιτης. Δεν άγάπησε όσες γνώρισε. Άγαπή αυτήν, που δεν τη γνωρίζει. Ξέρν του είναι η μορφή. Τόσο δική του όμως η ψυχή της. Διάχυτη μέσα στις επιστολές. Ποιημένη δειχνει. Πέρασε κι' αυτή από το στάδιο της μνηστευμένης. Άτυχος άρραβώνας, που διαλύθηκε. Σε πολλά συμπύκνουν οι χαρακτήρες, οι σκέψεις, η πορεία τους. Τόν Ιδανικό σύντροφο βλέπει ο ένας στον άλλο.

Ζωή σ' όνειρο ή ζωή τους. Άγάπη άλλη. Πρόσφατα υπαρκτά κι' οι δύο τους, αλλά και φανταστικά, με την έννοια, ότι ο ένας πλάθει τον άλλο με τη φαντασία του.

Ός πότε όμως; Θάρρη και η στιγμή της γνωριμίας. Πόσο τη θέλουν και πόσο την τρέμουν! Άθάναι η Μαριζ όπως ακριβώς τη φαντάζεται; Άν αληθινά είναι όμοια μ' εκείνη που έχω στη φαντασίαν μου, τότε δε μείνει παρά να ένωθούμε. Άν όμως δεν είναι; Η, αν έγω δεν ανταποκρίνωμαι

Όπου κάποτε ο νέος, χωρίς να καταλάβη το

Κι' έπειτα, περίμεναν να λείψουν κάποτε τα έμποδια και να ένωθουν. Έμποδια έξωτερικά, που δεν προέρχονταν από τους ίδιους, από τον έσωτερο τους κόσμο. Καρτερίκη στην άτακτη, άγανίζονταν για την εξουδετέρωσή των έμποδίων.

Στη σημερινή όμως περιπτώση, άν αποφύγουν ως το τέλος την προσωπική γνωριμία, όνειρο θα μείνει για πάντα το όνειρο. Ιδανικό, που πάντα σαν Ιδανικό θα το ζούμε. Δύο άνθρωποι άπογειωμένοι στα σύννεφα, που δεν έπικοινωνούν παρά μόνο με τα ταχυδρομικά περιστέρια, που πηγαίνει και φέρνει τις επιστολές τους. Δύο καρδιάκια, που πλέουν στον άμυχλώδη άκεανό, δίχως το ένα να βλέπει τη σιλουέττα του άλλου. Δε διακρίνουν παρά μόνο τον κοινό, δεν άκούνε παρά μόνο τα σφυρίγματα τους.

Είναι πολύ άφρατα για να μωρήση να διατηρηθεί μία τέτοια ποιήσις και πολύ τυρανική για να μη καμθούν οι ποιητές της. Ζωή ζούμε, δε γράφουν ποιήματα οι άνθρωποι. Η δε ζωή, άν έχη μερικά ποιητικά κείμενα, έχει όμως και τις πολλές πεζές σελίδες της. Άπάρχει η ψυχή, άπάρχει όμως και ο πηλός. Τι θα γίνει αυτός; Πώς θα νοιώσουν ολοκληρωμένη τη ζωή τους οι δύο νέοι; Και δεν έννοώ ολοκληρωμένη τις αισθησιακές μόνο ικανοποιήσεις. Ένωά όλα τα στοιχεία, που σχηματίζουν τον άνθρωπο.

Όση παράταση κι' άν δώσουν στην περίοδο των διαταγμών, μοιραία όν ανοίξουν μία μέρα τα χαρτιά. Θα φθάσουν στη γνωριμία. Είναι η δύναμη της περιέργειας, που σπρώχνει προς αυτήν, είναι η πόθος, είναι η λαχτάρα. Και τότε, γιατί μη ζεστα; Σε κάτι που θα γίνει μόνο του, δε χρειάζεται η κρίσι των άλλων. Έμεις οι άπ' έξω δεν ρυμιάς, που θάρρη κάποτε, να μη ψυχράνη και να μη σβήση τ' όνειρό τους.

Π. ΠΑΛΛΟΛΟΓΟΣ

ΕΚΛΕΒΕ ΓΙΑ ΝΑ ΡΙΝΗ

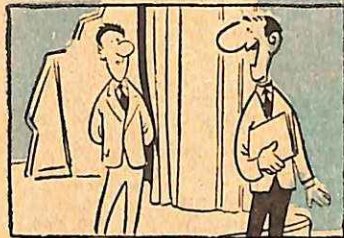
Ένα κύμα κλοπών αυτόκινητων, που είχε σημειωθεί στο Μιλάνο, σταμάτησε ξαφνικά, μόλις ή άστυνομία άνακάλυψε και συνέλαβε το δράστη: κάποιον Τζακάρλο Μόντι. Ο δικαστής έδωσε άποδο: κάποιον της άπολόγησης πώς ήταν άνακαταμένος να κλέβη και να πουλάει δυό αυτόκινητα την ήμερα, για να ικανοποιη... τη δίψα του! Γιατί έπιπε 30 ποτήρια κονιάκ κάθε μέρα. έκτος από 2 κιλά κασσί που συνοδεύανε κάθε σνακ;ήτ!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Δραγατοανίου 4-Τηλ. 36-781-Δρχ. 4

ΓΝΩΣΤΟΣ θεατρικός συγγραφέας παρέδωσε ένα έργο του σε κάποιον θάσο. Το παρέλαβε ο «εισηγητής δραματολογίου», το έδωσε, το ένεκρινε και προέβη μόνο σε μερικές υποδείξεις για την τροποποίηση ώριμμένων σκηνών. Ο «εισηγητής» τυχάνει φαντακτός δημοτικιστής. Διωντας, λοιπόν, το χειρόγραφο

στον συγγραφέα, του έιπε: —Γιατί γράφεις εδώ «δεύτερα πράσις»;

—Τι να γράψω; —Δεύτερη πράσις, καυμένη. Ο συγγραφέας δεν άπάντησε. Σε λίγο, ένώ έφευγε, τον ρώτησε ο εισηγητής: —Πότε θα φερής διορθωμένο το έργο; —Τη δεύτερη! άπαντά ο συγγραφέας. —Τη δεύτερη; Ποιά δεύτερη; —Μετά την Κυριακή, τί μέρα έχουμε; —Δεύτερα. —Γιατί δεύτερα και όχι... Δεύτερη; Το έιπα σύμφωνα με τη... δημοτική σου. Τι να πη ό «εισηγητής»;

Η ΚΥΡΙΑ, σοβαρή, άξιοπρεπής, και με σιφό μούτρο, κυττάζει άπαθείς τον έπιθεωρητή του τράλλει:

—Τι συμβαίνει; «Συνέχεια» έθναλα.

—Ναί, αλλά έχετε την καλωσύνη να μου δείξετε το εισιτήριο σας;

—Δεν τόχω. Δεν ξέρω. Θα τόχα. Θα μούπρεσε. Θα τό πέταξα! Κάπου εδω θα είναι.

Και δείχνει χάμω. —Κυρία μου, λυπούμαι, αλλά θα πληρώσετε άλλο εισιτήριο. —Γιατί; Δεν είσαι στα καλά σου! Ψάξε κάτω να τό βρής.

—Μά κατά, κυρία μου, μπορεί να βρής δεκά εισιτήρια. Να δού.

με άν συμφωνή ό άρ.θμός με τη διαδρομή.

—Χριστιανέ μου, ψέματα θα σου πω: Έγώ πλήρωσα «συνέχεια» και σε παρακαλώ να μη μ' ένοχλής.

Έξαλλη ή κυρία! Πείσμα ό έπιθεωρητής. Δεν ξεκινάει το όχημα, διαμαρτύρονται οι έπιβάτες. Έπεμβαίνει ό ζόρκος:

—Τι θα γίνει με όσα, κυρία μου; Η να πλερώσης ή να κατέβης! Θα μās καθυστερήσ άπ' τη δουλειά μας, δηλαδή;

—Τράδα! Λέε! άπελπισμένος ό έπιθεωρητής. Δεν υπάρχει λύσις μ' αυτήν την υπόθεσι!

Ύπαρχει. Να καταργηθούν...τα εισιτήρια συνεχείας!

ΠΙΕΝΝΑ στην πλατεία και στον έξωστη του κεντρικού θάστρου. Έχει χτυπήσει το πρώτο κουδούνι. Και καταφθάνει, συνοδευόμενο από την ταξίθετριά, ένα κομψό ζευγάρι, με λίαν έπιμελημένο βραδυόν ντύσιμο. Ζυγώνουν στην πρώτη σειρά. Άλλά οι θέσεις είναι κατελημμένες από άλλο ζεύγος, ηλικιωμένο και σασσοφανέστατο.

Μπορώ να δώ τα εισιτήριά σας; Ορίστε.

Οι θέσεις είναι διπλοπουλημένες, από λάθος του ταμία στη φούρια της δουλειάς.

Έρχεται ό προϊστάμενος της πλατείας:

—Θά βρούμε άλλες, λέει στους όρθιους.

—Μά δε θέλουμε άλλες! Ένώ θέλω αυτές, στην πρώτη σειρά. Αυτές εκλείσαι!

—Ένινε λάθος. Μās συνεχώρεϊτε.

—Δε σας συνεχώρω καθόλου! —Ε, τί να κάνουμε τώρα; —Να κόψετε το λαϊό σας! Να σκώσετε αυτόν με τη κοντή, να κάτσω ένω!

Και «αυτός με τη κοντή» σκώνεται, αλλά όχι για να πασχωρήσει τη θέσι του:

—Να προέξω πώς μιλάς, κύριε! Ξέρεϊς ποιάς είμ' ένω;

—Δε μ' ένδιαφέρει, χριστιανέ μου, δε σου μίλησα έόσνα.

—Είσαι άνάγνωρς! —Πάψε βοέ νεολοίε, τώρα! Με σένα θα μιλάω: Ένώ ζήτεις τις θέσεις μου.

Ο «νεολοίος» προχωρεί για το διάδρομο με άντρια διαδείας. Πατάει δυό κυρίες, σκάνοντάς τις ο καθάλλεός έξαλλοι και δημιουργείται καυγάς άνευ προηγουμένου με τον άρχιταξίθεττή διαίτητή. Στο μεταξύ χτυπάει το τρίτο κουδούνι, χαμηλώνουν τα φώτα και στη θέσι του κυρίου «ποιός είμ' ένω», δίπλα στη «κοντή» κάθεται, άλλος, άσχετος, που βρής την ευκαιρία.

—Το εισιτήριό σας, του λέει ό ταξίθεττης.

—Τι να τό κάνης; Η θέσι μου είναι πιασμένη! Όπου βρής, έκατο!

Τελικώς ό άστυφύλακας που καλείται, έπιτρέπει να μπουν «κατ' έξαιρέσει» δυό καρέκλες και ή παράστασις... της πλατείας τελειώνει, για ν' άρχισή την σκηνή.

ΠΟΛΛΑ «πειρατικά» ή ταξί, προσφέρουν τας υπηρεσίας των στο άθηνάϊκό κοινό, κατά τις ώρες της μεγάλης κίνησης, έναντι τιμής περίπου λεωφορείου εισιτηρίου.

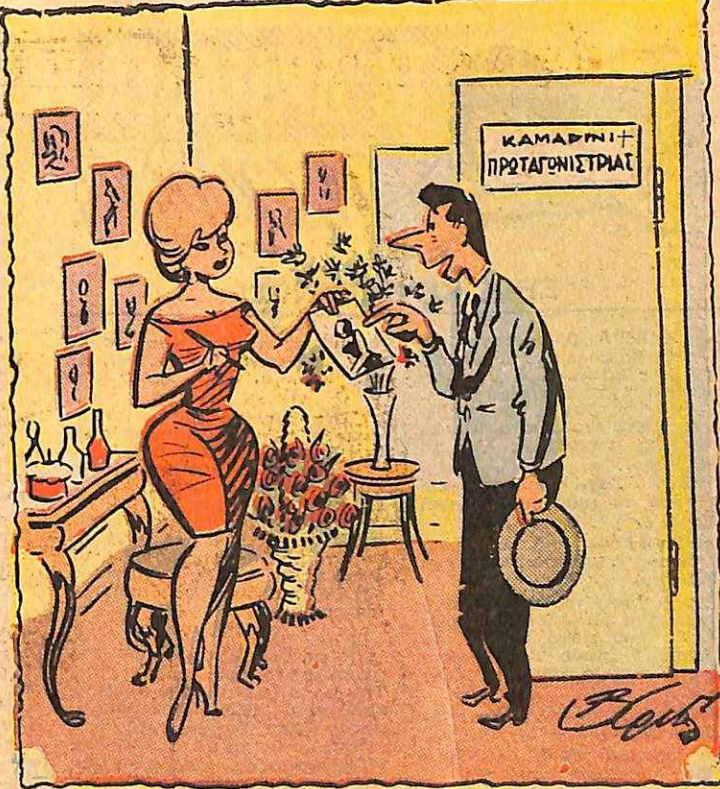
Η σκηνή, λοιπόν, στη στάσι της γραμμής Άμπελοκρήνη, έξω από τον Έθνικό Κήπο. Κόσμος πολς περ μένει το τράλλει ή το λεωφορείο. Ένα ταξί — όχι και πολυτελείας — σταματά στη στάσι και δυό έπιβάτες μπαίνουν. Μόλις έμπήκαν αυτοί οι δυό, όμως, απεύθυναν να εισβάλουν και άλλοι. Άλλά ό σωφέρ τους κόβει:

—Πού πάτε; —Μα σās φαινεται ταξί για συνκοινωνία; Δεν άνοίγεται λίγο τα μάτια σας;

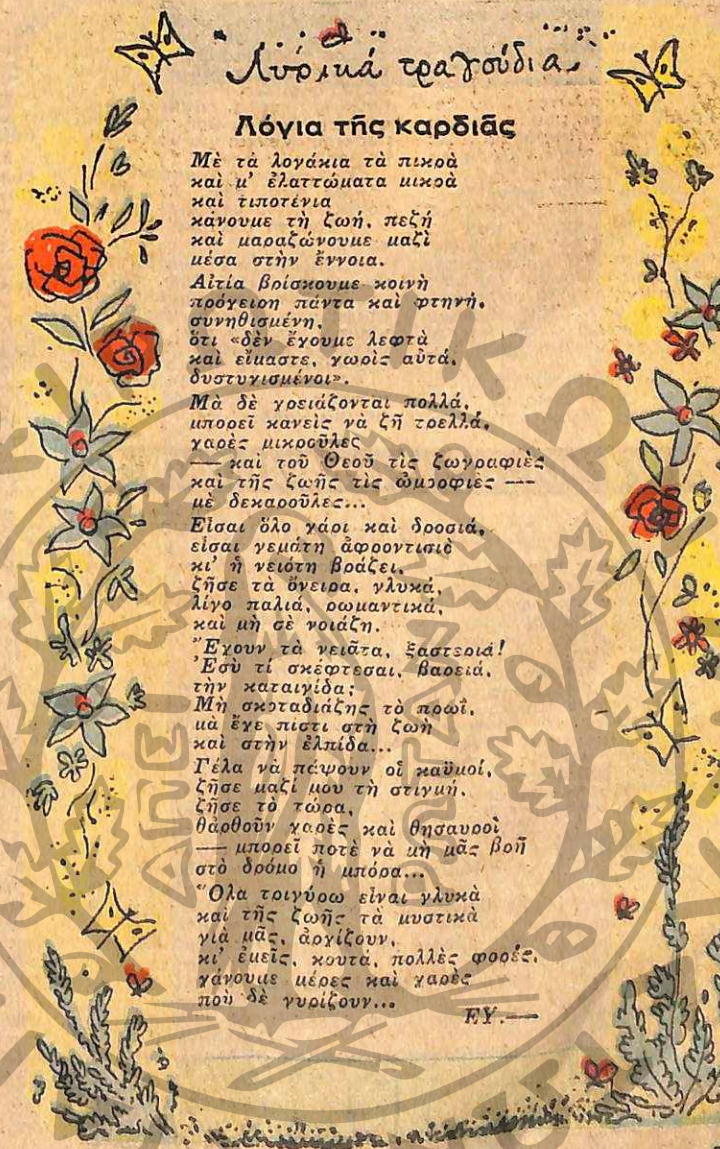
Επρόκειτο περί παρεξηγήσεως. Οι δυό έπιβάτες είχαν άπλως, άνακάσει το ταξί. Ο σωφέρ έβη για τήν... ύποτιψη του αυτοκινήτου, που ήταν και μοντέλο του 1945! Και κάποιος από τους... άποπεισθέντας παρετήρησε:

—Σ'νά τον πολυέταιο! Σου προσέβαλε το... Ρόλλε Ρούτ!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

—Σας ευχαριστώ για την άφιέωσι... Δεν έχετε όμως καμιά με μαγιό: (Το Β. Χριστοδούλου)

Το κλάι της μητέρας

Όταν κλαίει το μωρό

ΣΑΣ τσακίζουν τα νεύρα τα κλάματα του μωρού σας; Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνετε σ' αυτή την περίπτωση; Νά τ' αφήνετε να κλαίει και να ούρλιαζει, όπου να κούραστη και να σταματήσει; Ή να το παίρνετε άμέσως στα χέρια και να προσπαθήτε να το ησυχάσετε;

Η απάντησι σ' αυτό το ερώτημα είναι σπουδαία για χιλιάδες νέες μητέρες — αλλά και για άλλους τόσους πατέρες. Γιατί πολλά πρωτότερα ακόμη ζευγάρια πανκκοδάλονται απ' τα κλάματα του μωρού, αντί να τα αντιμετωπίζουν με λογική και κατανόηση. Για να καταλάβετε, τι ακριβώς συμβαίνει όταν κλαίει το παιδάκι σας, προσπαθήστε να βρείτε στη θέση του. Φαντασθήτε δηλαδή πως είσαστε ένας νάνος μέσα σ' ένα κόσμο γιγαντιαίο, απ' τον οποίο εξαρτάσθε άπλυτα για τις καθημερινές ανάγκες σας. Δε μπορείτε να κατανοήσετε τον παράξενο αυτό κόσμο και δεν έχετε άλλο τρόπο απ' τα κλάματα, για να συνεννοηθείτε μαζί του και να του δώσετε να καταλάβει τις ανάγκες σας.

Σ' αυτήν ακριβώς τη θέση βρίσκεται συνεχώς ένα μωρό, όπου να αρχίζει να εκφράζεται με την όμιλία. Μαθαίνει, λοιπόν, να χρησιμοποιεί τα κλάματα σαν ένα μέσο για να τραβήξει την προσοχή.

Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, το μωρό ανταποκρίνεται γρήγορα στην ατμόσφαιρα που το περιβάλλει. Αν η μητέρα του περνά συνεχώς δίπλα από την κούνια του ηρεμεί κι' ευχάριστημένη, και σταματάει κάθε τόσο για να το μιλήσει και να το διασκεδάσει, θα είναι κι' αυτό ευχάριστημένο. Άλλ' αν οι πρώτες εκδηλώσεις του μωρού είναι πάντοτε, αν τ' αφήνουν επί ώρες μονάχοι και παραμελημένο στην κούνια του, μαθαίνει γρήγορα, ότι ο μόνος τρόπος για να τραβήξει την προσοχή, είναι ένας δυνατός και διαπεραστικός θόρυβος, κι' έτσι συνήθίζει να κλαίει.

Σηκώνετε, λοιπόν, κάθε τόσο το μωρό σας απ' την κούνια του — όταν δεν κοιμάται, φυσικά — και μιλάτε του με μαλακή και τρυφερή φωνή, ό τόνος της φωνής σας κι' του λέτε, αλλά, ό τόνος της φωνής σας είναι άρκετα ή ατμόσφαιρα της στοργής σας είναι άρκετα για να μη νοιώσει την ανάγκη να κλαίει. Μην ξεχνάτε, έξ' άλλου, ότι τα βρέφη αρχίζουν να σχηματίζουν την προσωπικότητά τους απ' τους πρώτους μήνες της ζωής τους. Οι ενωριότερες εντυπώσεις τους είναι, το πρώτο και η φωνή της μητέρας τους. Δεν πρέπει, λοιπόν, να βλέπουν ένα άνηχο και συννεφιασμένο πρόσωπο και ν' ακούει μια φωνή νευρική και έρεβισμένη.

Η νέα μητέρα μπορεί να μάθει γρήγορα να καταλαβαίνει τότε το μωρό της κλαίει από παραδεινιά — γιατί συμβαίνει κι' αυτό συχνά — και πόση έπειδη έχει πραγματικά κάποια ανάγκη. Θα φροντίσει να το αλλάξει και να το ταΐσει σε ώριμμένες ώρες, που θα του γίνουν πιά ρουτίνα, ώστε να συνηθιστεί να μην κλαίει τον υπόλοιπο καιρό. Οσο μεγαλώνει, άλλωστε, το παιδί, θα κοιμάται περισσότερο και πιά ησυχία ανάμεσα στα γευμάτά του.

Στην αρχή, ίσως η μητέρα να υποφέρει μερικές νυχτες από τα κλάματα του παιδιού. Πρέπει όμως να κάνει υπομονή, αφήνοντας το να κλαίει, χωρίς να το ταΐσει ή να το αλλάξει. Γρήγορα, το μωρό θα μάθει εκ πείρας πως τα νυχτερινά κλάματα του δε φέρνουν αποτέλεσμα, κι' έτσι θα πάψει πιά να προσπαθί να τραβήξει την προσοχή μ' αυτό το μέσον.

Στην αρχή ώστόσο, όσπου να συνηθιστεί να κοιμάται ησυχά όλη τη νύχτα — και στην περίπτωση που τα κλάματα του είναι πολύ επίμονα και έντονα, τόσο που ν' απειλούν την αρμονία της οικογενειακής ζωής — μπορεί να το ησυχάσει η μητέρα, δίνοντας του λίγο χαμομήλι ή ελαφρό τσάι, με το μπιμπερόν.

Το τάσιμα πρέπει νδναι μιά πηγή χαράς κι' ευχαριστήσεως, τόσο για το παιδί όσο και για τη μητέρα. Το μωρό δεν ένδιωσέρεται αν θηλάζει απ' το στήθος της μητέρας του ή απ' το μπιμπερόν. Έκείνο που του χρειάζεται, είναι να νοιώθει, την ώρα αυτή, αγάπη και ζεστασιά.

Αν το ταΐζετε, λοιπόν, με μπιμπερόν, μη του το βάζετε άπλωσ στο στόμα, αφήνοντας το ξεπλωμένο στην κούνια του. Πάρτε το στην άγκαλιά σας όση ώρα τρώει. Οσο άποκοιμηθί ύστερα, το βάζετε σιγά-σιγά στην κούνια.

Θά ήθετε τόσο καλύτερο θά κλαίει έτσι και τόσο καλύτερα θ' αναπτυχθεί, σωματικά και ψυχικά.

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥΣ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ
— Διπλούμαι, που σ'ες ένοχλώ, κυρία μου, αλλά κλείνουμε!...

Είλικαιροι στιχοί

ΕΥΗΜΕΡΙΑΣ... ΕΠΙΣΤΕΓΑΣΙΣ

Έδιαβάσατε, νομίζω, κι' είδατε όλοι γενικά, πως θ' ανέβουν και τα νοίκια τα έννοικοδοσιακά κι' από πρώτης Άπριλιου, ή γερά ξεκουμπώθηκε, ή από το οπτικό σας αυθόρει... Ξεκουμπώθηκε!

Δηλαδή σ' αυτά τα χρόνια τ' άκριθα και τα στραβά και το «μιαθόν» αρχίζει προς τα ύψη να τραβά και μπορεί να πη κανένας, πως αρχίζει και το νοίκι για τους μισθουσυντηρητούς νάνε, πράγματι, μανίκι!

ΔΙΑ ΜΑΓΕΙΑΣ

Δώρον έγινε, προσφάτως, δώρον μάλιστα γενναίον απ' τον δήμον Όρλεανής προς τον δήμον Άθηναιών κι' είναι, λέει αυτό το δώρον... σπόροι οπάνιοι καθ' (όλα, που μπορούν να βγάλουν ρόδα έκλεκτά και μυρο- (δόλα...

Με αυτούς λοιπόν τους νέους τους τριανταφυλλο- (σπίρους), σταματά πλέον ό δήμος να σκοτίζεται για δώρον γιατί μέσ' σε λίγους μήνες... ρόδα υπέλικτα θα όρεψη κι' όλη την κατάστασι του πάντα ρόδινη θα βλέπη!

ΣΩΘΗΚΑΜΕ

Με κρυφή χαρά μαθαίνει της Έλλάδος το κοινόν πως εκ μέρους Ευρωπαίων άλλα κι' Αμερικανών μάς έγιναν προτάσεις με άλλα και ντήρια λόγια κι' απ' τη χώρα μας ζητάνε να τους στέλνουν... κομ- (πολόνια!

Έτσι το εμπόριό μας νέο έδαφος κερδίζει, και το μέλλον της φυλής μας αϊσιόδοξον ροδίζει, γιατί με τα κομπολόγια που ζητούν οι Αμερικάνοι, άσφαλώς «δουλειές με φούντες» το ρωμέθιο θα κάνη.

ΠΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑ

Μεταξύ κλεπτών άπειρών, νηροϊών και νεαρών, που λυμαίνονται το Άστυ συνεχώς και παραφόρως, από την αστυνομία συνελήφθη, πρό ημερών, ένα κι' ένας κλέφτης που λεγόταν «λαοτικίους μπου- (καδόρος)!

Φυσικά κατάπιν τούτου, δε χωρεί άμφιβολία, ότι τώρα θα τραβήξει «ταίφ» για την Εισαγγελία και θα μάθει ό... λαοτικίους ληποδότης τελικώς, πως ό νόμος δε θα είναι και γι' αυτόν... έλαοτικός!

ΚΟΙΤΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Σ' εποχή που άποκαλείται γενικώς ευδαιμονίας, τα παράπανα φουντώνουν στο...φουρνιά Ευρυτανίας, γιατί το νυχναίο τους το μικρό και φωτικό, έχει και καθηγητήν του... ένα και μοναδικό!

Κι' έχουν δίκιο που φωνάζουν οι φουρνιώτες οι (καυμένοι κι' όλοι οι Έλληνες, δικαίως, είναι αναστατωμένοι, γιατί η σύγχρονη Παιδεία λειτουργεί με τσιγκουνιές κι' οι άγράμματοι δε θγαίνουν, που λοιπού, κατά... (φουρνίες).

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Αμεληογραφία

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΡΟΔΙΤΗΝ, Νίκαια Πελαϊκής: Ή φωτογραφία, που μάς στέλνετε είναι καλή, θά έπρεπε όμως να συνοδεύεται και από μιά δέσωση. Την τοποθετήσαμε, μαζί με τό γράμμα σας, στο Άλμπουμ Άθηνών.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΝ, Σοφάδες Θεσσαλίας: Ός προς τη συμμετοχή σας στο Διαγωνισμό, είμαστε καθ' όλα σύμφωνοι με όσα μάς γράφετε. Για τό πεζογράφημα ό, όμως, που συμπεριλαμβάνεται στο γράμμα σας, δεν είναι δυνατό να δημοσιευθεί, γιατί ό «Θησαυρός» έχει ός αρχή να μη δημοσιεύει συνεργασία των αναγνώστών του. Ή καρτέλλα της συμμετοχής σας τοποθετήθηκε στο Άλμπουμ Θεσσαλίας.

ΑΒΡΑΑΜ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ, Άθήναι: Καλή ή φωτογραφία, που μάς στέλνετε. Φροντίστε όμως να τη συνοδεύσετε και με μιά δέσωση, έστω και στο ίδιο μέγεθος.

ΑΓΓΕΛΟΝ ΛΥΔΑΚΗΝ, Πάτρας: Λάβαμε τη διεύθυνσι σας και την προσθέσαμε στην καρτέλλα σας, που βρίσκεται στο Άλμπουμ των Πατρών.

ΧΡΗΣΤΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Άθήναι: Συμμετέχετε τό γράμμα και τη φωτογραφία, που περιείχε, με τις δύο φωτογραφίες σας, που πήραμε από τον Κ. Σκανδαλίτη. Ή καρτέλλα της συμμετοχής σας είναι τώρα ύπερπλήρης. Περνάτε από τα γραφεία μας να πάρτε σημείωμα για τόν εισηγητή.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΡΟΥΣΣΟΝ, Άθήναι: Βρεθήκαμε οι φωτογραφίες σας και τακτοποιήθηκε ή καρτέλλα της συμμετοχής σας. Τις είδε ό Κ. εισηγητής και μετέφερε ιδιοχειρώς τις σημειώσεις, που είχε αναγράψει προσωρίνα πάνω στο παραπεμπτικό σημείωμα.

Τό Σάββατο 18 Μαρτίου παρουσιάστηκαν μπροστά στον εισηγητή (καθηγητή της Λυκαίας Σχολής Κινηματογράφου Κ. Έλ. Σιάσκα) οι καθαί αναγνώστρες και αναγνώστες μάς:

ΑΝΘΟΥΛΑ ΜΩΡΑΓΙΟΥ, ΒΑΡΒΑΡΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΙΤΙΛΟΥΔΗ, ΚΙΑ, ΡΑΝΙΑ ΜΑΜΑΗ, ΤΟΥΛΑ ΠΑΚΟΝΙΑ, ΖΩΗ ΒΟΖΟΥ, ΤΟΥΛΑ ΓΙΑΚΟΥΜΗ, ΕΛΙΖΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ, ΑΣΤΕΡΙ ΔΙΧΩΣ ΛΑΜΠΗ (Πηνελόπη Γ.), ΕΛΛΑΣ ΜΙΧΑ, ΣΥΛΙΑ (Βασιλική Χ.).

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΡΖΟΣ, ΡΗΓΑΣ ΡΗΓΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΟΝΙΣΙΑΚΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΛΙΑΚΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΛΟΥΚΟΣ, ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ.

ΕΜΜ. ΜΕΛΑΜΠΙΩΤΗΝ, Άστρος: Ηρακλείου Κρήτης: Λάβαμε τό γράμμα σας της 12 Μαρτίου, θ' αντικαταστήσουμε σύμφωνα με την επιθυμία σας την παλαιά φωτογραφία σας με τη νέα, που μάς στέλνετε. Λάβαμε επίσης υπό σημείωσιν τη νέα διεύθυνσιν, που μάς όντετε.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΑΝΔΡΙΟΛΑΝ, Λίμνη Εύβοίας: Οι φωτογραφίες σας καθόλου καλές, γιατί τό διαγωνισμό, ιδιαίτερα δε για δημοσίευσιν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΟΣΧΟΠΑΝΟΝ, Σοφάδες Θεσσαλίας: Καλές οι φωτογραφίες σας, ή μικρή όμως θά έπρεπε να ήταν χωρίς οπισθοσκή, για να μπορούσαμε να τη δημοσιεύσουμε.

ΣΤΑΘΗΝ ΔΑΡΔΑΓΑΝΗΝ, Άθήναι: Καλή ή φωτογραφία σας. Θά έπρεπε όμως να μάς στέλνατε, αντί για δύο όμοιες, τη μιά ολόσωμη, που είναι κι' αυτή απαραίτητη.

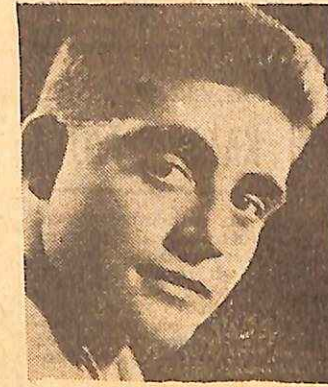
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΛΑΜΠΡΟΥ, Κύμη Εύβοίας: Καλές οι φωτογραφίες σας, τοποθετήθηκαν στο Άλμπουμ των Ήσων. Το γράμμα σας ελήφθη μετά τη λήξη της τελευταίας προέσμεας συμμετοχής στο Διαγωνισμό μάς. Θά πληροπορήσετε από τη σελίδα του Διαγωνισμού, τί πρόκειται να γίνει με σας. Πρέπει πρώτ' ός, περιμένετε να λήξη ή παρούσα περίοδος της.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΝ, Στουτγάρδη Γερμανίας: Λάβαμε τό γράμμα και τις φωτογραφίες σας, τις οποίες τοποθετήσαμε στο Άλμπουμ των υποψηφίων εξωτερικού. Όπως γράψαμε καθ' επαγγελίην, είμετοχί στο Διαγωνισμό μάς των αναγνωστών μάς, που διαμένουν στο εξωτερικό.

Ε. ΛΟΥΓΙΖΙΔΟΥ και ΧΑΡΟΥΛΑ ΜΑΤΡΟΠΕΡΑΚΑ, Άθήναι: Θά έπρεπε να δημοσιεύσουμε προσεκτικά τους όρους του Διαγωνισμού μάς και να συμμορφώσθε μ' αυτούς, γιατί άποφασίστηκε να μάς γράψετε. Οι φωτογραφίες σας δεν είναι καθαρές, ούτε ό, όμως και αυτές που ζητούμε: Μάς χρειάζονται μιά δέσωση και μιά μπλούζα, ός σχήμα κάρτ-ποστάλ.

Ή ΜΑΙΡΗ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ από τη Θεσσαλονίκη, μάς άποκαλύπτει πως είναι προικισμένη με πολύ καλή φωνή και ένα εξαιρετικό χορευτικό ταλέντο.

Ό ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (ψευδώνυμον — 20 χρόνων) από τη Λάρισα, είναι έτοιμος να υπερπλήσει όλα τα έμπέδα και να γίνει ένας καλός ηθοποιός.

Ό ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ από τη Θεσσαλονίκη, παρέκλειψε ν' αναφέρει στο γράμμα του τη διεύθυνσιν και την ηλικία του, τον παρακαλούμε να μάς τις ταχυδρομήσει τό ταχύτερο.

Ό νεαρός ΜΙΜΗΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ (14 χρόνων) από τη Θεσσαλονίκη έχει άραία φωνή κι' ελπίζει πως θα τον βοηθήσει στην καλλιτεχνική σταδιοδρομία, που όνειρεύεται.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Παρακαλούμε τις αναγνώστρες και τους αναγνώστες μάς, που ήλθωσαν έγκαιρώς συμμετοχή στο Διαγωνισμό μάς, όπως σπεύσουν να παραλάβουν από τα γραφεία μάς τό παραπεμπτικό σημείωμα, που θά τους επιτρέψει να παρουσιαστούν στον εισηγητή.

Ή παρουσίασι άρχισε την 1η Φεβρουαρίου και δεν πρόκειται να παραταθί πέσον της 30ής Άπριλιου.

Πρέπει, λοιπόν, όλοι οι άνω των 16 και μέχρι 30 χρόνων αναγνώστρες και αναγνώστες μάς, που δεν παρουσιάστηκαν ακόμη μπροστά στον εισηγητή να σπεύσουν να παραλάβουν από τα γραφεία μάς τό απαραίτητο παραπεμπτικό σημείωμα. Άλλως θ' άποκλειστούν αυτόματως από την τελική παρουσίασι των υποψηφίων μπροστά στην Έξεταστική Έπιτροπή του Διαγωνισμού.

Ή παράδοσι των σημειωμάτων γίνεται στα γραφεία μάς κάθε ήμέρα 1—3 μ.μ. έκτος Σαββάτου και Κυριακής.

Ή Σχολή, στην οποία θά παρουσιαστούν οι κάτοχοι των παραπεμπτικών σημειωμάτων μάς είναι ή

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(όδός Κότσια 6Α)

Εισηγητής είναι ό καθηγητής της Σχολής Κ. Έλ. Σιάσκα, ή όλη δε διαδικασία θά γίνει υπό την εποπτεία του ίδιου του Γενικού Διευθυντού της Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗ — ΒΑΜΒΑΚΑ.

Ή ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ίδρύει δύο πρώτα παραρτήματα, ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στις Πάτρας, τό οποία σύντομα θά έξυπηρετήσουν επί τόπου και τους υποψηφίους του Διαγωνισμού μάς κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τά μέλη της Έξεταστικής Έπιτροπής, που θά κρίνουν άκλόυθως όσους επίτρχουν, είναι κατ' άλφαβητική σειρά, τά έξής:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΤΙΓΟΝΗ

ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΩΒΑΝΝΙ

(Έταλος όπερατέρ)

ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΚΗ ΑΙΚΗ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.

ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ

(Σκηνοθετής)

ΛΑΣΣΑΛΟΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ

(Άγγλος όπερατέρ)

ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ

ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ

Αυτά δε σημαίνει ότι άποκλείεται να παίξουν στον κινηματογράφο, όσοι δεν κριθούν από τον εισηγητή άξιοι να παρουσιαστούν μπροστά στην έπιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων θά παραμείνουν στα Άλμπουμ, τό οποία ό «Θησαυρός» θά έχη πάντοτε στη διάθεσί των καλυτέρων σκηνοθετών του ελληνικού κινηματογράφου, που θά μπορούν όποιοδήποτε στιγμή θέλην να παρουσιάσουν τα συμπεριλαμβανόμενα και θά βρουν μέσα σ' αυτά τό πρόσωπο, που τους χρειάζεται για ένα όποιοδήποτε ρόλο στο φίλμ που προετοιμάζουν.

Ήδη, πριν ακόμη ό Διαγωνισμός μπή στην τελική φάσι του, δεκάδες αναγνωστών και αναγνώστριν μάς πήραν μέρος στο γυρίσιμα διαφόρων σκηνοηταιών, που παράγει ή «Φίνος—Φίλμ». Μερικές υποψήφιες μάλιστα κατόρθωσαν, κατά τά γυρίσματα αυτά να διακριθούν και πρόκειται στο προσεχές μέλλον ν' αναλάβουν πιά σημαντικούς ρόλους.

Τό κλείσιμο αυτό του Διαγωνισμού μάς δε σημαίνει ότι δε θά προωμοποιηθούμε να βοηθήσουμε στο μέλλον τους αναγνώστες και τις αναγνώστρες μάς, που θά εκδηλώσουν την επιθυμία να παίξουν στον κινηματογράφο. Ό Διαγωνισμός ύστατικά συνεχίζεται και προχωρεί προς μιά νέα φάσι, στην οποία θά πάρουν αυτόματως μέρος και όλοι εκείνοι οι υποψήφιοι, που δεν έτυχε να διακριθούν κατά την πρώτη φάσι του Διαγωνισμού και που θά έχουν έτσι την ευκαιρία να δοκιμάσουν, για μιά ακόμη φορά τις δυνατότητές τους.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

παραμένουν και στο μέλλον οι ίδιοι για τους ενδιαφερομένους.

1) Θα βγαλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σκηνά κασποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή υποδοτό και μιά δέσωση.

2) Στην έπιστολή, που πρέπει να είναι εναγνώστη και γραμμένη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να αναφέρονται οι γνώσεις του (σολιδικές άπουδες και τυχόν έξνες γνώσεις, υιοισική, γορός κλασσικός ή μοντέρνος, κυλιπ, ποδήλατο, σκι, σπορτάκι, κλπ.) άπαραιτήτως δε και ή ηλικία.

3) Θα έσοκλείουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θά τό στείλουν στα γραφεία του «Θησαυρού». Δραγατάνουν 4. (4ος όροφος) Άθήναι (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνισμού), γυρίς άλλη επιδιόκνισιν.

Και μιά προειδοποίησι για τους αναγνώστες μάς, που διαμένουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' άποφύγουν κάθε περιττή μετακίνησι και άλληλογραφία. Θά πληροπορήσουν συντόμως από τις στήλες μάς τις άποφάσεις, που θά πάρουν ειδικά γι' αυτούς ό «Θησαυρός» και ή «Φίνος Φίλμ».

(Στη σελίδα 6 ή άλληλογραφία του Διαγωνισμού μάς)

Ή ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΜΠΑΣΤΑ (16 χρόνων) από την Άθήνα, είναι μαθήτρια της Ανωτάτης Σχολής Κινηματογράφου και ή άξια της έχει άναγνωρίσθι από την Έπιτροπή έξαιρετικών ταλέντων.

Ό ΕΡΜΟΛΑΟΣ ΣΤΑΜΠΟΛΙΑΝΣ (20 χρόνων) από την Αριδαία, έέρει τρεις ξένες γλώσσες και είναι άριστος χορευτής ελληνικών και μοντέρνων χορών.

Ό ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΚΑΛΙΑΝΣ (26 χρόνων) από τη Θεσσαλονίκη μάς στέλνει μιά φωτογραφία με μουστάκι και μιά άλλη χωρίς μουστάκι.

Ό ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΣΕΡΚΕΖΗΣ (17 χρόνων) από τη Θεσσαλονίκη, έκτος άλλων άλλων ικανοτήτων του, μπορεί και μιμείται άποφύγους και λιτέρες του θεάτρου μάς.

Από κεί, θα πάω στο δικηγόρο μου. Σε προειδοποιώ. Λάβε τα μέτρα σου. Βλέπεις, έχω δεν έχω ούτε δύο προσωπικούς, ούτε δύο προσωπικά. Σου μιλάω τσίμια. Θα κάνω το πόν για να 'ανακαλύψω την αληθινή αιτία του θανάτου του παιδιού μου και να ξεδιαλύνω πώς ακριβώς συνέβησαν όλα.

Δε μίλησε η Νέλλη. Κάθε λέξη της άγριωνε γυναικάς, έμπαινε στην καρδιά της ως μαχαίρι. Προχώρησε στην πόρτα. Δεν τη συνώδευσε η Μαίρη Σόφτ, σαν τις άλλες φορές. Μονάχα της φώναξε την τελευταία στιγμή: — Αύριο στις ένδεκα, στην πόρτα του νεκροταφείου.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΗ

Στριφογύριζε στο κρεβάτι της. Η Νέλλη κι αγωνιζόταν να πνίξει τ' άναφύλητά της, χώνοντας τα σκεπάσματα στο στόμα της.

Δε μου μένει πια πασά ο θάνατος! Έλεγε και ξανάλεγε μέσα της. Ο θάνατος!

Έβλεπε τη ζωή της, σαν ένα όμορφο, ρόδινο κρουσταλλινό παλάτι. Μέσα, στολίδια, ο άντρας της και το μωρό της, και χέρι προστατευτικό από πάνω τους, ο θεός Λάζαρος Λάτις... Τώρα μία μαύρη σκιά ζύγωνε. Τα ρόδινα κρουσταλλιά χλωμιάζαν, έχαναν το χρώμα τους, γίνονταν γκριζά, έτρεμαν, έτρεξαν. Λίγο ακόμη η άκουμπουσε άπάνω τους η φοκίτη μαύρη σκιά, και θα σωριάζονταν συντρίμια, μ' ένα θανάσιμο βόγγο.

— Ο 'Αλέξανδρος δε θα μου το συγχωρήσει ποτέ, έλεγε και ξανάλεγε μέσα της. Μισεί το ψέμα. Δε θα μου το συγχωρήσει. Ίσως να είχε κιάλας άγαμπρη την άμοιρη τη Ρίτα από τα γράμματά της. Ίσως η άγάπη που μούχει έμένα, να μην είναι τίποτε άλλο παρά η αντανάκλαση εκείνης της άγαμπης. Ίσως αν με είχε ίση χωρίς να την προσηγάμε εκείνη η άλλη παρθενοφία, να μη με είχε ποτέ άγαμπρη. Έχει δικήν κατά βάθος η μητέρα της Ρίτας. Έκλεψε την άγάπη του 'Αλέξανδρου...

Τα ρόδινα κρουσταλλιά του παλατιού της ετυχίας της έτρεξαν. Λίγο ακόμη και θα σωριάζονταν συντρίμια. Θα σωριάζονταν, πριν άκούμνη κώνη τις ένεργειες της η Μαίρη Σόφτ. Πριν άκούμνη προθή στη φοβερή καταγγελία της. Θα σωριάζονταν, έπειδη μόνη της κόντευε να προδώσει το μυστικό της. Ήταν τόση η άγωνία της, που δε μπορούσε να κρατήσει. Τόσο, που ο 'Αλέξανδρος ζήτησε στο τέλος.

— Τι έχεις; τη ρώτησε, χαλινωμένος άκόμη από τον ύπνο. Μου φάνηκε πως βόγγαζε.

Δεν έχω τίποτε, προσπάθησε να πη η δύστυχη κοπέλα. Άναψε αυτός το φως κι είδε το πρόσωπό της πλημμυρισμένο δάκρυα, τη φυσιολογία της αλλοιωμένη.

— Για όνομα του Θεού! φώναξε. Τι έπαθες, άγάπη μου; — Κάποιο όνειρο! Βόγγηξε η Νέλλη.

Όνειρο! Έκανε αυτός τρομαγμένος. Τι όνειρο ήταν αυτό, που σε άνοστατώσε τόσο;

Σήλησε η Νέλλη τα μάτια της μακριά, στο μισογκάταδο του δωματίου.

— Το παλάτι... ψιθύρισε, σαν να παρομιλούσε. Το ρόδινο παλάτι... Τώρα θα γκρεμιστεί. — Για ποιο ρόδινο παλάτι μιλάς, άγάπη μου; ρώτησε ο νέος, με κάποιο όθο.

— Το παλάτι της ετυχίας μας... 'Αλέξανδρε. Έρχεται ο σκοτός. Ή γα τρέμει κάτω από τα πόδια η γη.

Ένα δέος έσφιξε την ψυχή του άντρα. 'Αθελά του ένοιωσε κι αυτός.

Τός μιαν άνατριχίλα να περάση στη ραχοκοκαλιά του. 'Αθελά του πασκαλούδησε το βλέμμα της, που σπληνώνταν τρελλό στον τοίχο.

— Τι λές, άγάπη μου; της είπε ταραγμένος.

— Έπειτα, με μία βίση κίνησε την έσφιξε στην άγκαλιά του, σέπασε το πρόσωπό της με φιλικά.

— Κουτό, τρελλό κοριτσάκι! Τι είναι αυτά που λές; Τα όνειρα είναι όνειρα. Παίζουν μαζί μας. Πότε μας νανουρίζουν με την ετυχία, πότε μας παρουσιάζουν φοβερές εικόνες, για να μας θυμίζουν πως η ετυχία είναι κάτι το πρόσκαιρο.

— Η δική μας η ετυχία, τέλειωσε, πρόφερε η Νέλλη άχνά.

Της έκλεισε το στόμα με τα φιλικά της.

— Η δική μας η ετυχία θα τελειώσει με τη ζωή μας, άγάπη μου. Έλα τώρα, κοιμήσου. Κι σε τα όνειρα να παίζουν μαζί μας όσο θέλουν. Τώρα, που δεν υπάρχει μυστικό άνάμεσα μας, δεν πρέπει να φοβάσαι. Μονάχα το ψέμα μπορεί να καταστρέψει μία ετυχία σαν τη δική μας.

Τη σκέπασε τρυφερά, την έσφιξε άπάνω του, όπως βόκανε μ' ένα φοβισμένο παιδί.

Κι η Νέλλη έμεινε άκίνητη στην άγκαλιά του. Όλα μέσα της είχαν παγώσει. Τα λόγια του, αντί να την παρηγορήσουν, της έδωσαν τη χριστική βολή:

— Το ψέμα! Αύριο το ψέμα θα όρθωθεί, πύργος άφάνταστος, άνάμεσά μας. Και τότε... τότε... δε μου μένει τίποτε άλλο, από το θάνατο.

Ήταν τόση η φοίκη της, που δε σάλευσε πιά. Άντίκριζε κιάλας τα γυμνά δόντια του θανάτου να της χαμογέλανε άπαίσια μέσα στο σκοτάδι. Τα άσπασια γέλια έδός σκέλερουν η απλώνονταν στο κορμί της. Κι άς βρισκόταν ζεστά χωμένη στη δυνατή άγκαλιά του άντρας της...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

Την πήρε φαίνεται κάπως ο ύπνος. Γι' αυτό παρανεύτηκε καθώς είδε φως στο δωμάτιο. Όχι το φως του ηλεκτρικού. Ένα φως χαρούμενο, ζεστό, που έμπαινε μέσα από τις ρόδινες κουρτίνες. Ένα φως που χόρευε στο ζανθό ξύλο της ντουλάπας, στο ρόδινο άμπαζούρι της λάμπας, στις όλολευκες κουβέρτες.

— Ευπνήτορας! της φώναξε ο 'Αλέξανδρος, πούδνε κιάλας τη

γραφατά του στ' αναστρέφτη. Άναστροφή! Η Νέλλη, στο κρεβάτι της. Είδη άντίκρυ, στ' αναστρέφτη, το πρόσωπό της χλωμό, σαν να είχε σπικωθεί από άσπρότητα.

— Είδες τί σούκανε το όνειρο; γέλασε ο 'Αλέξανδρος, άγκαλιάζοντας την τρυφερά. Κίττα το πρόσωπό σου. Φαίνεται άρρωστη. Άφού είσαι κουτό, φοβιταίκο, και δεν ξέρεις ότι το παλάτι της ετυχίας μας δεν είναι κρουσταλλίνο και χτισμένο στην άμμο. Βρίσκεται στερεά θεμελιωμένο μέσα στην καρδιά μας.

Οι άχτίδες του ήλιου χόρευαν χαρούμενες στον τοίχο, στο ταβάνι, παντού.

— Ήθελε η ντανά, φέρνοντας το μωρουδάκι. Ήταν η ώρα του να θηλάσει. Το μικρό έπλωνε κιάλας τα χερσάκια του άνυπνο. Λαίμαργα στο υπτικό στήθος.

Η Νέλλη δε μιλούσε, δε σάλευσε. Όλα αυτά της φαίνονταν τώρα ένα όνειρο. Είχε την έντύπωση πως έπαίξε ένα ρόλο. Ένα βέλο, βέλο, για τελευταία φορά στη ζωή της. Αυτό το σπύτι, αυτό το δωμάτιο, που είχε κούψει τόσες στιγμές ετυχίας, ήταν ένα θαυμάσιο σκηνικό, που β' άλλαζε στην επόμενη σκηνή. Κι η επόμενη σκηνή θα ήταν πένθιμη. Μία όλομυνη κουρτίνα. Κι αυτή πάλη πρωταγωνίστρια. Άλλά ξαπλωμένη στο όρετρο, νεκρή...

— Ούτε και νεκρή! άκουσε μία φωνή μέσα της. Έπειδη ούτε και νεκρή θα με συγχωρήσει ο 'Αλέξανδρος. Κι ο θάνατός μου πρέπει να γίνη μακριά από αυτό το σπύτι της ετυχίας μου.

Το μωρό θήλαζε άπληστα, της ζύμωσε το στήθος με τις μικροσκοπικές του γροθιές. Στιγμές άνείωτα γλυκές άλλες φορές. Τούτη τη φορά, πενούσε τόσο, που άπορούσε πως εύρισκε εύχρηστη στο γάλα της το μικρό, πώς δεν καταλάβαινε ότι είχε κιάλας μεταβληθεί σε φαρμάκι.

Ο 'Αλέξανδρος στάθηκε μπροστά της, έτοιμος για τη δουλειά του. Έσκυψε πάνω της, τη φίλησε τρυφερά:

— Ρίτα, άγάπη μου, της είπε. Δεν είσαι καλά ούτε σήμερα, μου φαίνεται. Ξέρεις τί σε συμβουλεύω να κάνεις; Πάρε το παιδί και τη ντανά, και πηγαίνετε ένα ώρα στο περίπατο. Είναι μία πρωτοφανής ημέρα. Άστράφει ο ήλιος. Να πάτε σ' ένα πάρκο, να καθίσετε έως το μεσημέρι. Θα σου κάνω καλό. Έ, άγάπη μου;

Βιαστικός, έπειδη είχε άσχημα, η Νέλλη μόνη στην είσοδο.

— Έγώ περιμένω κάποια κυρία. Είπε άνάγκη να πάμε σε κάποιον τάφο. Κι έπειτα, θα ίδουμε τί θα κάνουμε.

Χωρίς άλλα λόγια, πήρε η ντανά το παιδάκι, τόβηλε στο άναζάκι του και προχώρησε στη μεγαλύτερη άλλα.

Κι έμεινε η Νέλλη μόνη στην είσοδο. Ο άέρας ήταν κρύος. Άλλά η άτμόσφαιρα άστραψε διάφανη, χουραφένια. Η γαλήνη γύρω ήταν άπόλυτη. Που και που πενούσε καμιά μαυροφορεμένη γυναικά, με δέματα άνάλαφα, σά σκιά.

Άλλα δέντρα διατρούσαν το φύλλωμά τους, βελόνες θαυμάσιες, σκοτεινές, παπαλισμένες άκόμα με γιόνι, που άστραφε σαν μυριάδες υπιγιάντια. Άλλα άπλωναν στα ούρανια άκόμα όλογυμνα τα ξερά τους άπόστα, λές και καρτερούσαν με άνυπομονία την καινούργια ζωή.

Οι χαμηλοί άόμνοι όμοι, είχαν κιάλας άρχισει να μουμπουκιάζουν. Ράμφη τρυφερά, πράσινα, έσπετιόνταν σε κάθε άκρη κλαδιού μυτίσες περιέργες που ύψωνταν κιάλας άνυπνο. Κάτω από τον ήλιο. Στη γη, ένα γυαλιστερό πράσινο γρασίδι τρελλοταίξε άκόμα μ' ένα υπόλειμμα χιονιού. Και στα μάργαλα των τάφων, το χιόνι που ήταν μισοκρυσταλλωμένο, σχεδίαζε τα φανταστικά του σχέδια και στεφάνων με διαμαντένια, πολυτελή στεφάνια, φωχούς, ταλπούς, λημονημένους σταχυρούς.

Δεν είχε θόσει άκόμα καλά -

σει, τη φίλησε τρυφερά κι έβυγε χαρούμενος.

— Είναι ευτυχισμένος, άκόμη ευτυχισμένος, συλλογίστηκε η Νέλλη κι ένοιωσε την καρδιά της να βουλιάζει. Για λίγες ώρες άκόμη ευτυχισμένος...

Όταν τέλειωσε το θήλασμα του παιδιού, τη ρώτησε η ντανά του:

— Τι θα γίνη, κυρία; Θάρεθτε μαζί να περπάτο, όπως είπε ο κύριος;

Κούνησε άσπρητικά το κεφάλι της η δύστυχη μωρούλα. Κι άξαφνα, καθώς έπαυσε η ντανά το μωρό από κοντά της, σαν άστρα- πη πέσασε μία σκέψη στο μυαλό της.

Ποίν καλά καλά έποκρουσταλλωθή μέσα της, την πρόφερε κιάλας:

— Στάσου... Ναι, θα πάμε μαζί περίπατο. Μαζί...

— Όρσας, έκανε χαρούμενη η γυναικά. Πού θέλετε να πάμε; Σε ποιο πάρκο;

— Θα σου πώ. Έτοιμασε το μωρό κι θά σου πώ, άποκριθήκε η Νέλλη. Θα έλυνουμε στις δέκα και μισή.

— Με το άναζάκι μας;

— Ναι, με το άναζάκι!

ΑΝΟΙΞΙ ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ

Παρανεύτηκε κι ο σφέος κι η ντανά, όταν άκουσαν που ήθελε η κυρία να πάνε περίπατο.

Στο νεκροταφείο; άπόρησε η ντανά.

Προσπαθώντας να κάνει όσο μπορούσε πιο ήρεμη τη φωνή της, άποκριθήκε η Νέλλη:

— Ναι! Είναι άνάγκη να περάσω από το νεκροταφείο. Κι έ- κεί είναι δωροφα. Έπειτα βλέπω, που θα πάμε.

Έβδασαν στο παλλό μεγαλοπρεπές νεκροταφείο. Ήταν κορίς, πολύ ποιν από τις έντεκα.

— Θα μπορούμε μέσα; ρώτησε η ντανά.

— Έσύ, άποκριθήκε η Νέλλη, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια για να μη προδώσει την ταραχή της, φέρε βόλτες με το άναζάκι του παιδιού έδώ στις άλλες. Ο σφέος να περιμένει έδώ στην είσοδο.

— Έσείς, κυρία;

— Έγώ περιμένω κάποια κυρία. Είπε άνάγκη να πάμε σε κάποιον τάφο. Κι έπειτα, θα ίδουμε τί θα κάνουμε.

Χωρίς άλλα λόγια, πήρε η ντανά το παιδάκι, τόβηλε στο άναζάκι του και προχώρησε στη μεγαλύτερη άλλα.

Κι έμεινε η Νέλλη μόνη στην είσοδο. Ο άέρας ήταν κρύος. Άλλά η άτμόσφαιρα άστραψε διάφανη, χουραφένια. Η γαλήνη γύρω ήταν άπόλυτη. Που και που πενούσε καμιά μαυροφορεμένη γυναικά, με δέματα άνάλαφα, σά σκιά.

Άλλα δέντρα διατρούσαν το φύλλωμά τους, βελόνες θαυμάσιες, σκοτεινές, παπαλισμένες άκόμα με γιόνι, που άστραφε σαν μυριάδες υπιγιάντια. Άλλα άπλωναν στα ούρανια άκόμα όλογυμνα τα ξερά τους άπόστα, λές και καρτερούσαν με άνυπομονία την καινούργια ζωή.

Οι χαμηλοί άόμνοι όμοι, είχαν κιάλας άρχισει να μουμπουκιάζουν. Ράμφη τρυφερά, πράσινα, έσπετιόνταν σε κάθε άκρη κλαδιού μυτίσες περιέργες που ύψωνταν κιάλας άνυπνο. Κάτω από τον ήλιο. Στη γη, ένα γυαλιστερό πράσινο γρασίδι τρελλοταίξε άκόμα μ' ένα υπόλειμμα χιονιού. Και στα μάργαλα των τάφων, το χιόνι που ήταν μισοκρυσταλλωμένο, σχεδίαζε τα φανταστικά του σχέδια και στεφάνων με διαμαντένια, πολυτελή στεφάνια, φωχούς, ταλπούς, λημονημένους σταχυρούς.

Δεν είχε θόσει άκόμα καλά -

καλά ένδεκα ή άρα, όταν ένα άυτόκινητο σταμάτησε στη πύλη του νεκροταφείου. Ο σφέος άνοιξε την πόρτα. Μία μαυροφορεμένη γυναικά κατέβηκε, προχώρησε με δέμα βαρύ, συρτό. Η καρδιά της Νέλλης σταμάτησε, σαν νάβλεπε φάντασμα.

Η Μαίρη Σόφτ όμως την είχε κιάλας άντιληφεί. Σήκωσε το κεφάλι της, πήρε ένα άγέροχο, σκληρό ύφος και σαν να μην ήθελε, να δείξει τον πόνο της στη γυναικά αυτή, που την άντιπαθούσε, που τη μισούσε ίσως τώρα θανάσιμα, πήγε κοντά της και πρόφερε κοφτά, γρήγορα να την καλημερίσει: — Πάμε!

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΕΝΑ ΑΔΙΚΟ ΤΑΦΟ

Δεν ήταν μακριά ο τάφος της άμοιρης της Ρίτας. Στριβόντας την κεντρική ορεδεία άλλα, μπήκαν σ' ένα πιο στενό δρόμο, πιο γαλήνιο, πιο όνειρεμένο. Ωραίο τάφο όρθωνονταν κι από τις δύο πλευρές, περιποιημένοι, άνδρατολισμένοι. Τα μάτια της Μαίρης Σόφτ ήταν πελώρια, άκουμπουσαν με άνωνα σε κάθε σταυρό, ήθελαν να μαντέψουν κι όμως έδειχναν τόμο. Ένα άδασταχτο πόθο να ίδουν και συγχώνως μία θαυμάσιη τρομάρα...

Η Νέλλη είχε την έντύπωση, πως βάδιζε προς το θάνατο. Κάτι παρόξενο. Είχε την έντύπωση, πως όταν θ' άντίκριζε τώρα τον τάφο, όπου βρισκόταν χαραγμένο τ' όνομά της, θα πέδαυε. Συγχώνως όμως, άλλο παρόξενο πάλι: Νόμιζε πως έπαίξε ένα ρόλο: Πώς όλα αυτά δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μία μακάβρια κωμωδία. Και πως αυτή, η άληθινή Νέλλη, βρισκόταν στο σπύτι της, στο ώραίο της διαμείρισμα, στην άσφαλισμένη της ετυχία.

Όταν έβδασαν μπροστά στον τάφο, σταμάτησε κι έοριξε μία βουβή ματιά στο υπήρα της Ρίτας. Αυτή είχε κιάλας ίση τ' όνομά της. Τα μάτια της σπληνέθηκαν έν' εν' α, μαγνητισμένα, μακάβρια. Έπειτα έκανε λίγα βήματα και σωρήστικε γονατιστή άπάνω στο μάρμαρο. Το κορμί της ταραντάχτηκε σαν νάκλαιγε. Δεν κύλησαν όμοις δάκρυα, δεν άκούστηκαν άναφύλητά.

Δάγκωνε η Νέλλη τα χείλη της τ' άπόστα. Μπροστά σ' αυτό τον πόνο, έμνησε. Τώρα, άφανικά, έσβυσε η όνειροφαντασία κι η πραγματικότητα την κύκλωσε με χίλιους όείσι πόνους.

Τώρα πανούσε άφάνταστα πάλι για τη Ρίτα. Την έβλεπε αυτή τη στιγμή μπροστά της γεμάτη άμορφιά, γεμάτη έπιπία, γεμάτη δίψα για ετυχία και ζωή. Έπειτα έβλεπε το φτάχο, βασιανισμό της προσωπάκι, με τη θανάσιμη χλωμάδα στο νεκικό κρεβάτι, την ώρα που της είπαν ν' άναγνώριση το πτώμα... Κι έπειτα, είδε όλοκόθαρα μπροστά της την καταστροφή που την περιέμενε. Σαν να ήταν κάτι υλικό, η μιάταινια παρμένη κιάλας, που περιέμενε να ξετυλιχτεί.

Η Μαίρη Σόφτ έμεινε πολλή ώρα έτσι γονατισμένη. Έπειτα σπρώχθηκε, άκούπισε τα μάτια της. Θα νόμιζε πως έκλαιγε, φαίνεται. Κι όμως τα μάτια της είχαν μείνει στεγνά.

Έμεινε κόμπωση ώρα όλόρη, να κιντάζει σαν μαγνητισμένη τα χρυσά γράμματα που σσημάτιζαν τ' όνομα: «Νέλλη Παπαδοπούλου». Κι έπειτα στράφηκε άπότομα στη Νέλλη. Η φωνή της άκούστηκε τσακισμένη από τον πόνο, άλλά και σκληρή:

— Σου βόσταξε η καρδιά να το κάνης αυτό; Κι έπειτα βέλεις να σε λυπηθώ. Γυναικά που δε φοβάσαι να βλέπεις τ' όνομά της σε μία νεκρική πλάκα.

Η Νέλλη δε μιλούσε. Είχε πει-

— Οχι, κυρία! είπε σιγά να η Νέλλη.

Δεν έβρω... δεν έβρω... Θα τραβήσω το δρόμο μου, τον ίσιο δρόμο, το σωστό δρόμο. Κι η δικαιοσύνη άς άνακαλύψη ποιο άσχημο και που σταματάει η ένοχή σου. Η δικαιοσύνη άς ξεδιαλύνει

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του ο «Θησαυρός» άρχίζει τη δημοσίευση της θριαμβευτικής θεατρικής και κινηματογραφικής επιτυχίας

ΤΟ ΚΟΡΟ ΪΔΑΚΙ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

των Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΥ και ΠΟΛ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ.

Στο φίλμ, που σκηνοθέτησε ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΤΑΛ-ΑΛΙΑΝΙΔΗΣ, ο οποίος έγραψε και το σενάριο, πρωταγωνιστούν:

ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ
ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΙΚΑ ΔΙΑΛΥΝΑ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΕΝΙΔΗΣ κ. ά.

Οι παραγωγοί του φίλμ ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΙ — ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ Δ. ΣΑΡΡΗΣ και Κ. ΦΑΡΡΑΣ παραχώρησαν με άποκλειστικότητα στο «Θησαυρό» το δικαίωμα δημοσίευσης αυτού του έκλεκτου σινεματικού έργου, που συνοδεύεται από τις έξαιρετικές φωτογραφίες του ΔΗΜΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.

Επίσης από το ίδιο παρακινό τεύχος του ο «Θησαυρός» άρχίζει ένα νέο σινεματικό έργο με συναρπαστική πλοκή:

«ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ»

Πρόκειται για το περίφημο γαλλικό φίλμ στο οποίο πρωταγωνιστούν η Άρροβίτη της θόνης

ΜΠΕΛΙΝΤΑ ΛΗ

που βρέκε προσφάτως τρανικό θάνατο σ' ένα άυτόκινητικό δυστύχημα και τρία άλλα λαμπρά άστέρια:

ο άισθηματικός ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΕΛΕΝ
ο θυματικός ΜΟΡΙΣ ΦΟΝΕ
και η παικνιδέρα ΝΤΑΝΥ ΚΑΡΡΕΛ

Το νέο αυτό σινεματικό έργο θα ός γοντεύσει όδη την πρώτη στιγμή, τόσο με την ώραία του φωτογραφία, όσο και με το έξαιρετικό ένδιαφέρον, που παρουσιάζει η έρωτική ιστορία του.

ρει την άπόφαση να μην άνοίξη το στόμα της. Όσο ήταν να παρακαλέσει, είχε παρακαλέσει. Τώρα μπροστά στον τάφο της πεθαμένης της φίλης, είχε άποφασίσει να μη πη λέξι πιά.

Η Μαίρη Σόφτ έκανε λίγα βήματα, ήθελε κοντά της. Τα χείλη της έτρεμαν, τα μάτια της σπύθιζαν.

— Έχω χρέος στο πεθαμένο μου παιδί, πρόφερε, λές και ήθελε να δικαιολογηθεί. Ναι, έχω χρέος στο πεθαμένο μου παιδί. Πέσαν άκαλαπτη. Δεν την έκαψαν έγώ, η μάνα της, δεν την έκαψαν ο άσσοδωνιαστικός της. Τη χώσατε έδώ στη γη μ' ένα ψεύτικο όνομα. Ίσως να τη θανατώσατε κιάλας.

— Οχι, ψιθύρισε η Νέλλη άχνά.

— Πρέπει να τα ξεδιαλύνω όλα. Τώρα κιάλας πάω στο δικηγόρο μου. Ως το βράδυ θα έρη ο άντρας σου όλη την αλήθεια, σε προειδοποιώ. Ίσως να σε λυπώνται λιγάκι, άλλά αυτό είναι το καθήκον μου... Γονάτισα, παρακάλεσα το παιδί μου να μου υποδείξει ποιο είναι το καθήκον μου. Δεν άλλαξε η άπόφασί μου. Άρα, αυτό πρέπει να κάνω. Άπόψε δεν κοιμήθηκα. Συλλογίζομαι κι έκλαιγα. Σε συλλογίζομαι κι έσένα. Προσπάθησα να βρω έλαφρυτικά μέσα στην καρδιά μου, γιά σένα. Δεν ήπια. Είχες κι εσύ όλη τη ζωή μπροστά σου. Είχες όλη την πιθανότητα να βρης της ετυχία. Προτίμησες να την κλέψεις. Να κλέψεις μία πεθαμένη. Δε βρισκό έλεος για σένα μέσα στην καρδιά μου, κοπέλα μου στο λέω... Μου στερήσες την κόρη μου.

— Οχι, κυρία! είπε σιγά να η Νέλλη.

Δεν έβρω... δεν έβρω... Θα τραβήσω το δρόμο μου, τον ίσιο δρόμο, το σωστό δρόμο. Κι η δικαιοσύνη άς άνακαλύψη ποιο άσχημο και που σταματάει η ένοχή σου. Η δικαιοσύνη άς ξεδιαλύνει

μια υπόθεση, που κάνει την καρδιά μου να παγώνει...

Προχώρησε, άγέροχη, έκανε μερικά βήματα, που προσπαθούσε να τα στερεώσει. Η Νέλλη όμως την έβλεπε, που παρτίπε, και από αυτό καταλάβαινε τη θαυμάσιη ταραχή της.

Μ' όλη της την άπελπισία, μ' όλο της το θυμό, τη λυπόταν κιάλας τη δύστυχη αυτή γυναικά, που είχε δεχθεί άπάνω της τόσα χτυπήματα της μοίρας. Δεν είχε όμως τη δύναμη να την παρακαλέσει άλλο, να παλέψει. Την άκολουθούσε υπνηλικά, λές κι ήταν ανάγκη να πάρουν μαζί εαυτά τη γαλήνια άλλα του νεκροταφείου.

Δύσουλαικά κυνηγόνταν μπροστά τους. Φτερούγιζαν από κλαδί σε κλαδί, με χαρούμενα, τιθισίματα κάτω από τον ήλιο. Όταν άκούμπουσαν σε κανένα κλαδί, έκαναν τα διαμαντάκια του χιονιού να τινάζονται, ίσδιατη βροχή, στις πλάκες των τάφων.

Όλα ήταν ύποπτα, και όλα ύποπτα στην έλψη. Κι όμως, κάτω από τις άσπαστερές άχτίδες του ήλιου, κοιμόνταν οι νεκροί. Κάτω από τις άσπαστερές άχτίδες του ήλιου, βόδιζε κι αυτή προς το θάνατο.

Δεν είχε πια άμφοβία. Η έ- πόφασί της ήταν όριστική. Θα προσλάβαινε. Πριν ίση το ρόδινο, κρουσταλλινό παλάτι να γκρεμιστεί, πριν άντικρούση το μίσος στο μάτι του άντρας της, την περιόρνησι, στο μάτι του Λάζαρου Λάτις. Ίσως να μη γυρίζει πια σπύτι της. Ναι, αυτό θα ήταν το καλύτερο. Μονάχα να φίληση άλλη μία φορά το μωρό της. Άλλη μία φορά...

ΔΥΟ ΧΕΡΑΚΙΑ ΑΠΑΛΩΝΟΝΤΑΙ

Έβδασαν έτσι στη μεγάλη κεντρική άλλεά. Εκεί ο ήλιος άστράφτε πιο λαμπρό, και το πράσινο φυλλαράκι στις άκρες των δέντρων μεγάλωναν από στιγμή σε στιγμή θορύβους, κάτω άπό το φύλλωμα του ήλιου.

Η Μαίρη Σόφτ σταμάτησε, έρω έστην κπέλλα μία άνέσωνη ματιά.

— Σ' εύχαριστώ που ήδες, της έπτε κορτά, χωρίς χαμόγελο. Μόνο γι' αυτό έχω χρέος να σ' εύχαριστήσω... Τώρα όμως βόισκα το δρόμο υμν μου.

— Χάριτε, κυρία, πρόφερε ψιθυριστά, με εωνή σδυμένη η Νέλλη.

Και της φάνηκε πως μ' αυτό το «χάριτε» άπογαίρετο σε όλο κληρο τη ζωή.

Άφισε τη Μαίρη Σόφτ να περάσει μπροστά της, με το βήμα της, που ένώ κλωνίζαν ήθελε να φαίνεται άγέροχο και σίγουρο.

Έκαναν έτσι μερικά βήματα. Μπροστά η κυρία Σόφτ, σε λίγων βημάτων άπόστα η Νέλλη, που προσπαθούσε να προχωρήσει όσο γό, για να μείνη πίσω.

Άξαφνα, από μία δίπλα η άλλεά, ξεπροβάλε το άναζάκι του μωρού, που τρυπώνανε μπροστά της η ντανά. Ο ήλιος τα πύλε με τις χούστες του άχτίδες. Μολαίκα όλόγυρα άστράων άπόνω στα υαλάκια και δυ χερσάκια μικροσκοπικά άνυπνο. Άτακτα, σθεδίασαν στη διάφανη έπιόσφαιρα ίερολυφικές φάσεις.

Έπειτα το μωρουδάκι την άντίκρυσε. Μία χαρούμενη εωνάλα άκούστηκε και τα χερσάκια άπλώθηκαν προς τα μέρες της.

Δαγκώνοντας τα χείλη της για να μη ξεσπάσει σε κλάμα, έστρωσε η Νέλλη στο έρω της, που προσπαθούσε να της δείξει με τον τρόπο του τη χαρά του.

— Έξυπνο, έξυπνο! είπε με κοιάρι η ντανά. Πισό μωρό σ' αυτή την ηλικία δείχνει τέτοια άντίληψη!

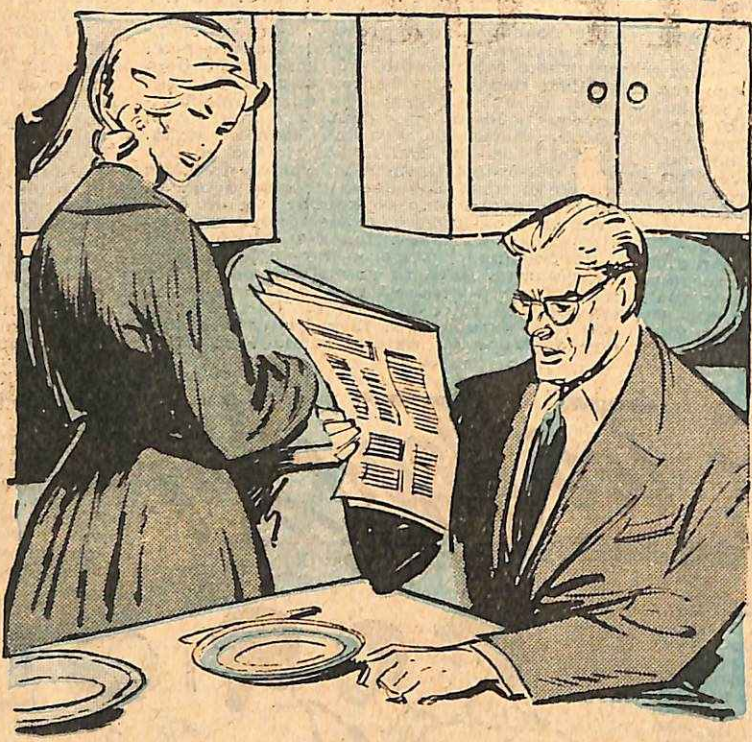
Το σήκωσε, το πήρε στα χέρια της η Νέλλη. Ποτέ δεν τόκανε σ' το, να το σπρώξει έτσι στο δρόμο, να το πάλει στην άγκαλιά της Σήμερα όμως τρέφει άπάνω της, με λατρεία, με σπασανό. Κι αυτό που φοβόταν έγινε. Τα μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα, το στήθος της θούσκωσε άπό τους λυγμούς.

Η ντανά την κύτταζε άπολι- θωμένη.

Τὰ ἄψυχα διηγοῦνται... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ» στη ζωή με πολύ θόρυβο. 'Αποφύγετε από διαφόρους κυλιόμενους μελαγχολικούς μαυισμό και γυναικατισμούς, μελών, αφού κοιμησάσθε καλά, από την διπλωτική, πατάχτικη, εξαεσθική, διπλωμένη σε όλο, και παραδομένη, μαζί με πολλές άλλες αδρές αυτές... στον δικό κάματο είναι πενήντρη... όλες που περιωπίζονται που μάς έστειλε με αυτό κίνητο και... εδύναται στο Πρακτορείο. Διαλασθήκατε θυγάτη από έναν πολύ δραστήριο έφημεροδότη, και άνοραστική με προθυμία από έναν φαντατικό έφημεροδοφάγο, που με άνοιξε μέσα σ' ένα λεωφορείο και έβριξε μία ματρία στους τίτλους μου. Κι' αφού πληροφοροθήκατε γενικά αυτά που είχαν συμβεί... ξεσταστικά και εσωτερικά, με διπλώσε και με έβαλε στην τάξη του με την πρόβλεψη να συνεχιστεί και κάτω από τους τίτλους, τα κελύμματα των εισηρήσεων, αφού θα καταθέσει, γιατί μέσα στο λεωφορείο ήταν όρθος και το σκαμπανεβάσος δεν τον άφηνε να άσχοιασθεί με άνοιξη στην μελέτη. 'Ετσι, όταν κατέβηκε από το λεωφορείο με άνοιξη κι' άνοιξε να διαβάσει τις εισηρήσεις μου και τα σχολία μου στη μέση του δρόμου. 'Εφαγε γι' αυτό μερικά βρισιές και κάτι πολύ δικαιολογισμικές μονήρες από μερικούς εδρεβίστους αυτοκινήτιστες, υπήρξε όμως να μην κοπεί από κανένα και να φτάσει οδός και άβυσσος στο σπίτι του. 'Εκει πιά έπεσε με τα υωστρα στις στήλες μου! 'Η γυνίκα του του φώτισε ότι το φαί ήταν έτοιμο και θα το έτρωγε κρούο. Κι' εκείνος με τα πολλά συγκαταβέθηκε να κόψει στο τραπέζι, χωρίς όμως και να με άρειση.

— Μά, έπί τέλους, του είπτε ή γυνίκα του, την έβγαλες, εμύνησες, την έφημερολόγισες! Φάε και το φαί σου... — 'Αυτός έπληρε το μαγαζί και το πιόρησι, και, χωρίς να θυλάει τα μάτια

«Ἐπληθύνθησαν, λοιπόν, αἱ ἐγκληματικαὶ πράξεις καὶ ἐτελειοποιήθη τὸ ἔγκλημα».

Μία ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ διηλείται...

τού αὐτοῦ πᾶνω νου, ὅσινος ἐν τῷ κόρῳ...
 τὸ ἀποκαταστήσῃ! Φανερὸ ἡ γυναῖκα
 του, ἐπιμένει αὐτὸς.
 — Μὰ γὰρ ἀνάστασις!... ἔλεγεν αὐ-
 τή. Νὰ μὴ υποπτεύω ἐν αἵμα...
 — Πᾶς δὲ υποπτεύει...
 — Μὲ τὴν ἐρημικεῖα ἀνάστασις
 μας!... Ὁλοῖο φαί...
 — Ἐκείνη τὴν ὥραν ἐν τῷ φονεῖν.
 — Καί, δὲ μὴ λέει, τὸ ἐλπίστε.
 ἔγινον καὶ κέναν καινούργιο δράκος.
 — Εὐτυχὸς δι... τὴς ἀποκρίθηκε.
 Εἶναι βίαιος ἐὰν γονογονία πούλ
 ὅσοι γὰρ τίς ἀτλὲς του κακού... ὅς
 νὰ πὼς διαβάσει!... Ἐκεῖ τὸν τίτλο «Οἱ
 τρεῖς δάσκαλοι»...
 — Καὶ ποῖοί ἐσθαι αὐτοί;
 — Μὴ βιάζεσαι καὶ θὰ τὸ μάθῃς...
 — Κι ἄλλοις νὰ διαβάσι μὴ στήλῃ
 μου — φαντασθῆτε πᾶσι καυαροὶ ἐγώ...
 — «Μυνητὸν ζῶν δ' ἀδελφόν,
 ἐπαίτῃ περ ἐν πολλοῖς τὴν θεωρίαν τοῦ
 Δαρβίνου. Γ' αὐτὸ πρῶτον διὰ τοῦ
 προσεφέρεται ἐν αὐτῷ τῷ ἐν εἰσι-
 οισμῷ. Καὶ αὐτὸ τέλει, διατυπώ-
 ζει σωματικὴν ἀνὸν καιρὸς μὴ. Τὰ πο-
 τυὰ ἐστὶν κατὰ τὸ πλείστον ὅλθα
 καὶ γὰρ αὐτὸ ἡ ψυχὴ ὀδυνῇ τὸν σύγ-
 γονα ἄνθρωπο ἐκεῖ ποὺ τὸν δονεῖ...»
 — Ἐκτός αὐτοῦ, ὑπαρχόντων καὶ οἱ δά-
 σκαλοι. Καὶ δάσκαλοι δὲ εἶναι μὴν αὐτοὶ
 αὐτοί, ποὺ ἀνεβαθμὸν σὲν ἐλπίαν πο-
 τοπαροῦσιν νὰ διαγορεύσιν ὀφελῆς ἐν-
 γνώσεως εἰς τὰ θᾶνα. Αὐτὰ ἀνα-
 γίνονται τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ τοῦ
 εἰδούς σὰν ἐνός, σὰν καταναγκασ-
 τικά ἔσθαι... Ἐπ' αὐτοῖς εἶναι οἱ μαθη-
 τὰς ποὺ, πηγαίνοντες σχολεῖοι, θαύουν
 τὴν πρόδραμάν τους νὰ μαθῶν. Οἱ
 πῶς πρόδραμάν πάει... γὰρ νὰ φύγουν! Περ-
 μείνοντες πᾶς καὶ τὴν νὰ τυτμήσῃ τοῦ
 κομμένου γιὰ τὸ διδάσκειν ἢ — ἀκό, ὡς
 μὴ πῶς καλά — γιὰ τὸ τέλος τοῦ μα-
 θήματος, στὸς ξεγνητόν ἀνακούφι-
 σιμὸν στὸς δρόμους, γιὰ νὰ συ-
 γκολληθῇ γιὰ τὸ δορυρὸν τους πᾶτον.
 — Πῶς τὸ ἀπονευματικὸν σιμῆν τους, ἢ
 γιὰ τὸ ἀδύνατον σκαλαροῦ! Καὶ με-
 τὰ — νιὰ γὰρ τὸ κρύβουμε; —
 ψοφοῖν στὸς δρόμους ἀσχημονούν-
 τες. ἢ προσημαίνοντες ἀσχημονούν-
 τες τυτμητόν... Πᾶς, μὲ ποῖον
 ὁρμὴ νὰ ἀντιδρῶν οἱ πτωχοὶ δά-
 σκαλοι; Κακὰ, ἐξευτελιστικὰ διευδο-

μένοι, θα φυσικό να μην σφεδρ-
 νονται με αλτρουιστικό/οικολογισ-
 τισμό εις την προσπάθειαν της γενικής
 βελτιώσεως του μαθητού, και έντος
 και έντος του σχολείου. Διότι έντος
 του σχολείου το μάρμα γίνεσται, για
 να γίνει, έντος του σχολείου δε είναι
 φύσει αδύνατον ο δάσκαλος να έχη έ-
 ρεργον επέμβασιν όταν, μαάλιστα,
 ο μαθητής έχη σάβανον εις την έξω.

Η ΙΤΑΛΙΔΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΟΛΛΕΣ
 ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Η ΙΤΑΛΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΟΛΛΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Μία άσχημη πλέκτρα 55 χρό-
νων από τη Νεσπρίο είχε κα-
ταχτήσει άμετορτους άντρες!
Η ΧΤΥΠΗΜΗΝ από αυτοκίνητο γυ-
ναίκα, που είχε πέσει θύρα, άνα-
σθητή, έκείνο το πρωινό, σ' ένα μεγα-
λό υροσκομείο της Νεσπρίολες λεγό-
ταν Εύγενία Κοϊφόφ, ήταν 55 χρονών
και ζούσε σε μία φτωχονεκτονία πλέ-
κοντας μάλλινες επί παραγγελία.
Άλγες στιγμές άρόστερας, καθώς δυό
γιατροί ήταν σκυμμένοι πάνω της και
την έξέταζαν, ή τραυματισμένη άσχη-
μα συνέριναίται. Κατάπληκτο, τότε, οί
γιατροί την άκούσαν να λέπ:
— Πού έρλοκομαι. Θέ και; Τι θά
κάνουν τόσοι άντρες γύρω έμένα;
Ώρεται να γυρίσω στο σπίτι... Μέ
γριάξονται...
Έπειτα, έξανάσαν πάλι τις αίσθη-
σεις της. Οί γιατροί άλληλοκυριάζτη-
καν με άδασία άπορία. Τι σήμαιναν
άραγε όσοι επε- ή γυναίκα αυτή άθε-
λά της; Ποιοί ήταν οί έτοροι άντρες;
που δέ υπορούσαν να κάνουν χωρίς
αυτή — μία κοινή, στρούμπουλή και
κάθε άλλο παρά έλλοκτική πενην-
ταετής;
— Εμένα, οί δυό γιατροί κατάληξε-
νε στην άπόφαση, πως θά έπρεπε γι'
ανάφέρου τον άστυνομία τά παρά,
έξένα έκείνα λόγια.
Οί άστυνομιοί έκάσαν μία έρευνα
στο σπίτι της Εύγενίας Κοϊφόφ, που

σχολικών δασκάλων τον - και σώμα-
τα ανδρών λόγω επιτελείας και
λίψεως πυνυλίας, ή απληθυνση λό-
γικας εννοουμένης «αυτονομισια»,
των γονεα... Έδω όμως δεν πρόκει-
ται για τους δασκάλους του σχολείου,
των οποίων ή διδασκαλία εξουσιάζει,
και με άγανταρε και γι' αυτό ελγι-
στα αποδίδει. Πρόκειται για τους δα-
σκάλους με ή μεγάλη διδακτική α-
πόδοσι, εις των οποίων τας παραδ-
σεις φοιτούν ή μαθηταί με προθυμία
και άσπουμένητα διδασκόμενα με
ένθουσιασμού. Και ή δασκαλία αύτο-
είναι το θέαμα, το άκρόαμα, το αντί-
γνωσισμα, αυτοί ή τρείς δημιουργούν
τις παρομοιασεις, ή καθοδηγώσας
το καλό ή το κακό ή κοινωνιών
ανδρών. Είναι, επομένως, ή νόμι-
θεύουνη για τα έπιτεύγματα της νέας

κατέληξε στην πιο απροσδόκητη άνα-
κάλυψη: Το σπίτι της πλέκτριας ήταν
γεμάτο από ερωτικά γράμματα, γραμ-
ματα προερχόμενα από κάθε γωνιά της
Γης, γραμμένα από άμελητους άντρες,
που έμοιαζαν να είναι όλοι λίγο-πολύ
ερωτευμένοι· με αυτό το πλάσμα, το
στερεότυπο από κάθε είδους νοητεία.

Όστόσο, διαβάζοντας πιο προσε-
χτικά μερικά από αυτά τα γραμ-
ματα, οι αστυνομικοί άρχισαν να ανι-
σχυρίζονται πως καμιά από τους έ-
πιστολογράφους της δε γνώριζε την
Ευγένια Κοϊφόρου από κοντά κι ότι
ο καθένας τους ήταν ερωτευμένος μ'
ένα διαφορετικό έμβολο της: 'Ο Έ-
κας την πίστευε, όπως φαίνονταν από
τα γραμμένα του, σαν... έλικοσφί-
νη έξοχολογία, ο άλλος σαν σσαφή ε-
πίσημο, ο τρίτος σαν νεαρή σπάρ-
κετ, ο τέταρτος σαν μια ώριμη καλλονή
με διαβολικό ταυτογράφο κ.ο.κ.

Όλοφάνερα, η πεντητάχρονη πλέ-
κτρια της Νεαπόλεως, είχε ξεσπάσει
σε όλους αυτούς τους αλληλογρά-
φους της, έμφανιστα από το καθένα
με διαφορετικό προσώπειο. Ποιος ή-
ταν όμως, ο σκοπός αυτής της α-
πάτης, που της σκόπευε, σε γραμ-
ματοσάμαμα μόνο, το μεγαλύτερο μέρος
από το μεροκάματο της;

Την έβλεπαν κι αυτό, έντελως α-
νέλπιστα, την έβλεπε η ίδια η Ευγε-
νία Κοϊφόρου.

Κατοκρινική από την ντροπή της,
έξομολογήθηκε στους αστυνομικούς
ότι η ιστορία αυτή άρχισε πριν από
τέσσερα χρόνια, όταν διάβασε σε
μια έφημερίδα την ακόλουθη άγγε-
λία: «Γνωίος άντρας, που ζή μό-

γενεάς, που δημιουργούν τις άγαντινές άσπυγίες των ανθρώπων. που αναπνέουν με πείσμα το θόλον ρείψας του ποταμιού σου και ποικιλοχέουσιν την άσπυγίαν και την γοηροφιλίαν... Γιατί δεν είπαμε, έξωτάται, τόσο πλῆθος και τόσοι ποικίλων έγκλημάτων που είκοσι, που τριάντα έτών: Είς τα άσπας του αιώνος ή δολοφονία ώ τριών άποστόλων; Ήναιε θλιβέρου τό πόβειμα, όχι τόσο διότι ήτο πιο προσωπική από τα σήμερον συμβαίνοντα πολυπληθή και φορικιστικά έγκλήματα, όσον διότι ήτο έξαιρέσις, έπικρα, όχι τρέψ, άλλα έκαστον τρείς άποστολοι, χαροποιέσθαι, ή πατοπλάρα, του φρονιμού, το έγκλημα άς συγκέντρουσαν έν ένα, το προκταίρο ένίστασιν και ή καταπολέμηση άκόλουθος από άλλα έγκλήματα σφεδρετέρα και είδωλότερα που ήσαν λουθήσιν... Έπληρώθησαν, λοιπόν, οι έγκληματικές πράξεις και έτελειώθη το έγκλημα. Οι δάσκαλοι — οι μόνι οι υπεύθυνοι — άς καμαρώσουν τα έργα των γεγρῶν των. Καί, έν είναι διωκτών, άς αναμνήσουν. Άς βελήσουν να ζεύγουντα τα παραπτώματα άτυχή νεΐδα. Διότι, φίλοι,ς, έτσι όπως πάμε, ή άσπυγία και ή γοηροφιλία ής άποδείχουν κυματεβραστής ανίχοιροι ενστασιώσουν την όαη του κακού. Και το έγκλημα, παιδί της ασδοξείας και δημιουργία της άνιστρίας, δεν είναι άμωτον παρά να κατακλύη την έσπην ής. Δεν κερδίζουμε τίποτα, λοιπόν, έν μεταπορεύθουμε επί το άσπρότερον, έν πτωχύνουμε άς δσον σφοδρά το κόσμα, είδων άξιοποίηση πρῶτον, όπως αύτε, έν ανισάβουμε κάθε μέρα. Κερδίζουμε άν θαλουμε τους δασκάλους της νέας γενεάς — το θέαμα, το άκρόαμα, το άγνωση — έν άποασφαλιστική άσπυγία κάτω από τον σωστικό έλεγχο, έν της κοινής εθελούσιας, που ήχ το πτωχύναν άναγκάσει να γίνουν οδηγοί στο καλό...»

«Ἡ γυναικὰ ἀκούεις με προσοχὴν τὴν ἐκπαιδευτικὴν σοφία ποὺ εἶνε ἐξηπτότης κελευστικὴ καὶ γευσασθῆναι ἀπὸ τῆς στήλης σου. Ὑπόθετα ὅπως με πῆρες με κάποια ἀνανάγκη ἀπὸ τὰ γέλια τὸν ἄντρα της καὶ με ἐφοφύλλισε.

— Καὶ ἑαυτὰ, τὸν ἐρώτησε, τί εἶ.
νοί...
— Καὶ τὸ ἔβριε της κεκλάμει, ποὺ διασημίζανε γυναικεὶς γυναικεὶς καὶ ἐγκλημάτα...
— Καὶ αὐτὸ;... συνέριε, δείχνοντάς το ἕνα μυστόσημο σεξουαλικό.
«Ὁ ἀνὰ κωστήριον μου θύμισες πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ γκαρκατίζεις ὅταν «δου-
νέται» μου... Μὲ ἐφοφύλλισε καὶ κομμά-
τια καὶ με κρέμασε κάπου...
— Δὲ θύμισας πολὺ. Ἐβρω νὰ φιλο-
σοφῶ, καὶ περνοῦμαι νὰ ἐξασκῶ πολ-
τάς, ὑπόθετα γαργαλίζω ὑπόθετα πάλι
ἐφημερίδα, γιὰ νὰ σὰς διηγηθῶ τίς
καινούργιες ἐντυπώσεις μου...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

πος, ζητάει μία γυναίκα με ευγενικά
αποστάτη για ἀλληλογράφο»,
«Η Εὐγενία, πού ήξερε καλά γράμ-
ματα και είχε καλλιτέπεια, ἀπο μί-
νη κορίτσι, στό γέννημά της - ἀ-
κριά πρόσθεσε ή Ἱδία, ἀν ἀτύχησε
τὴ ζωὴ της κι' ἀναγκάστηκε ν'
ποτῆ ἀπὸ τὸ πλῆξιμο - ἔγραψε α-
μέσως σὺν αὐτὸν τὸν ἀνώνυμο, μὲ α-
ποτέλεσμα ν' ἀποκατασταθῇ μεταξὺ
τοῦς μῆς τακτικῇ, τρυφερῇ ἀλλοίω-
σῃ γυναικῇ. Ἐπειτα, τῆς ἤρθε ἡ Ἱδία να
εἶχε ἀνάλογοις ἀγγέλεις σὲς ἔφημε,
ἡ ἀσπὴν πλῆγῃς τῆς ἀπόληψ, αὐτῇ
κοντὴν, στρουμπουτῇ καὶ πρῶτα γε-
ρασμένην, ἔστρεψε νὰ παίρνῃ ἑα-
νὰ ἑστῇ γυναικῇ ἀπὸ τῆς Ἑλκίσαις.
Ἐπὶ τῆς Ἱδίας ἡ ἑστῇ Λοκουμπτίζινα,
αὐτὴ εἶναι ἡ γυναικῇ μὲ τῆς περισσό-
τερες κατακτήσεις σὲν κοσμῷ!
- Τὸ ἔξω, Βέβαια, κατάληξε ἡ
Εὐγενία, σκύβοντα τὸ κεφάλι, πῶς
ἔδεν ἦταν σωστὸ νὰ τοὺς λέω ψευ-
δῆ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, νὰ τοὺς πα-
ρουσιάζωμαι διαπορετῇ ἀπὸ ἐκεῖνο
πὺν εἶμαι. Δὲν τὸ ἔκανα, διότι, σὺν
τὸ γιὰ νὰ τοὺς γελᾶσαι, ἀλλὰ, γιὰ
τοὺς δώσω λίγη εὐτυχία, καθὼς
ἐννοοῦμαι παραινέσεις ἀπὸ τὸν
ἐννοῦμαι τοὺς, όπως πικραμένη ἀπὸ
τὴ μοναξιά μου ἤμου, κι' ἐγὼ. Γι'
αὐτὸ φροντίζα νὰ μεταβῶ ἀπὸ τῆς
γυναικῇ τοὺς πῶς ἦταν γιὰ τὸν
ἐννοῦμαι τοὺς, ὁ ἰδανικός τύπος τῆς
ἐννοῦμαι καὶ τοὺς παρουσιάζω ἐπεί.
αὐτὸν ἐαυτὸ μου βιοῖο μὲ τὸν ἰδανί-
κό μου τύπο, πὺν εἶχαν πλάσει
ἐπὶ τῇ φαντασίᾳ τοῦς!

15^{ov} ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλίκη φτάνει μαζί με τὸν πατέρα της στὴν Αἴγινα. Στὴν παραλία συναντοῦν τὸν Ζέη, νεαρό ἀπόγονο τῆς πῶς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ νησιού, ποὺ πηγαίνει στὸ φαρέμα καὶ εἶναι γι' αὐτὸ ἀπαισιμαῖα ντυμένος. Ἡ Ἀλίκη τὸν περνάει γιὰ ἀνθρώπο καὶ τὸν φωνάζει γιὰ νὰ μεταφερθῇ τίς βαλίτσες τους. Τρεῖς μῆρες ἀσούστες συ-

ναντά στην παραλία ένα κομψοποιημένο νέο, το Ζάν, που δίνει άποκα-
λυσιν Άρχοντα και που μοιάζει καταπληκτικά με το Γιάννακο, τον
αυθοόρο. Ένώ ο Τζάνης έρωτοτροπεί με τη Νεφέ, η Άλκη άνακα-
λυστει πως ο Γιάννακος και ο Ζάν είναι ένα και το αυτό πρόσωπο.
Επακολουθεί μια τριμερής σσηνή, με όλα διαρθρώνονται όταν ο Ζάν
της άποκαλυστει πως την αγαπά από την πρώτη στιγμή.

- Σε περίμενα χρόνια. Τώρα, πού σέ βρήκα δὲ θά σ' ἀφήσω!
- Καί ἡ Δούκισσα τί λέει γι' αὐτό; ρωτᾷ ἡ Ἀλίκη.
- Θά τὰ κανονίσω ἐγώ, τῆς δηλώνει ὁ Ζάν.

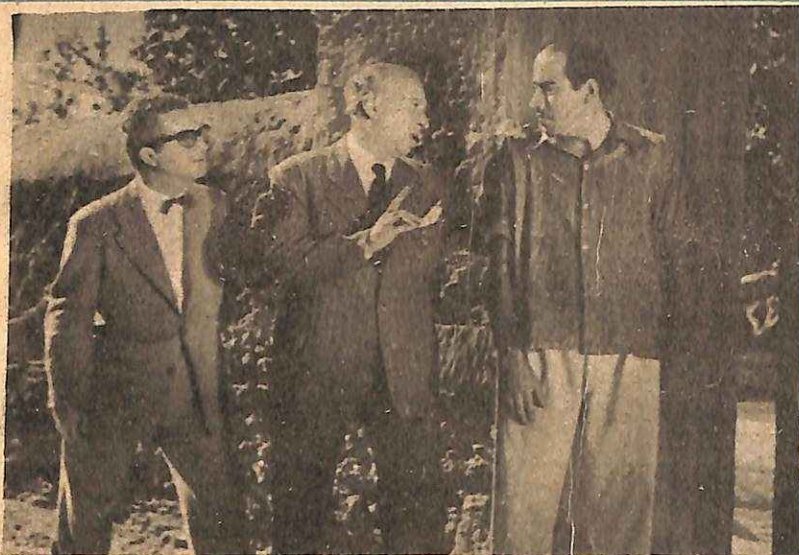
Δὲν προσφάνει ὁμοῦ νὰ συνεχίσῃ, γιατί βιάζεται τὸν πατέρα τῆς Ἀλίκης νὰ τοὺς πλῆσιζῃ.

Ἐνῷ ὁμως ἐκεῖνοι τρέμουσιν στὸ σπῆτι, ὁ Τζῶννι, ποῦ εἶδε τὸ πλοῖ
νὰ φεύγει καὶ εἶναι βέβαιος πὺς ὁ Ντόντς ἔφυγε μὲ αὐτὸ γιὰ τὸ
Πειραιᾶ, τρέχει κι' αὐτὸς νὰ συναντήσῃ τὴ Νενέ.
Ἐκεῖνη τὸν υποδέχεται φορῶντάς τὸ πηδ ἔξαμο φόρεσά της:
— Τί θέλετε νὰ σὰς προσφέρω, κυριε Τζῶννι:

—“Ο Τζάννι, χωρίς ν’ άσθροψη λείψι. Περιορίζεται στ’ νά περιεργαστή τις πλούσιες κομμώσεις που η Νενέ προσφέρει τόσο γενναϊκά στα άσημα μάτια του...
— Λοιπόν, ένα γλυκό; έπιλένει η Νενέ.
—“Όχι. Μερόσι...”

— Στο μεταξύ ο Ντόντος με τον αδελφό του και το βαρκάρι φτάνουν έξω από το σπίτι του πρώτου.
— Άς προχωρήσουμε με προφυλάξεις, λέει ο Ντόντος... Δεν αποκλείεται ο λεγόμενος να είναι κιόλας μέσα.
— Ο βαρκάρης ρίχνει μια ματιά στην αυλή...

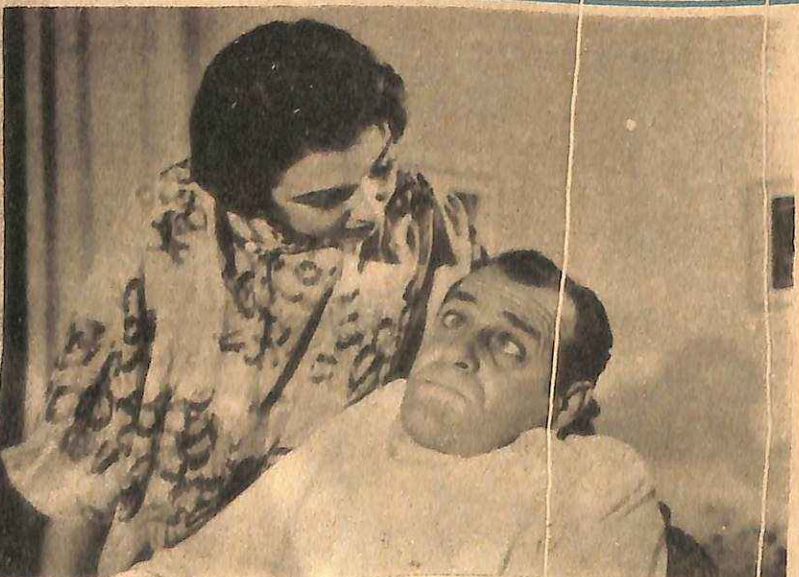
— Δε φαίνεται κανείς στην αυλή και τα παράθυρα είναι κλειστά... Έχεις, λοιπόν, δίκιο. Ο λεγόμενος θα είναι κιόλας μέσα.
— Ωχ! Ανάγκη, λες να του άνοιξε η Νενέ;
— Ο βαρκάρης επεμβαίνει και πάλι:
— Αφήστε τις σχολιαστές κι' έλατε να δούμε τι γίνεται...

— Ενώ όμως κάνει να προχωρήσει ο Ντόντος τον σταματά...
— Σιγά, να μη μας πάρουν χαμπάρι...
Και γυρίζοντας στον αδελφό του συνεχίζει:
— Ανάγκη, αδελφέ μου, κοντά μου...
Στο μεταξύ μέσα στο σπίτι η Νενέ και ο Τζάνης...

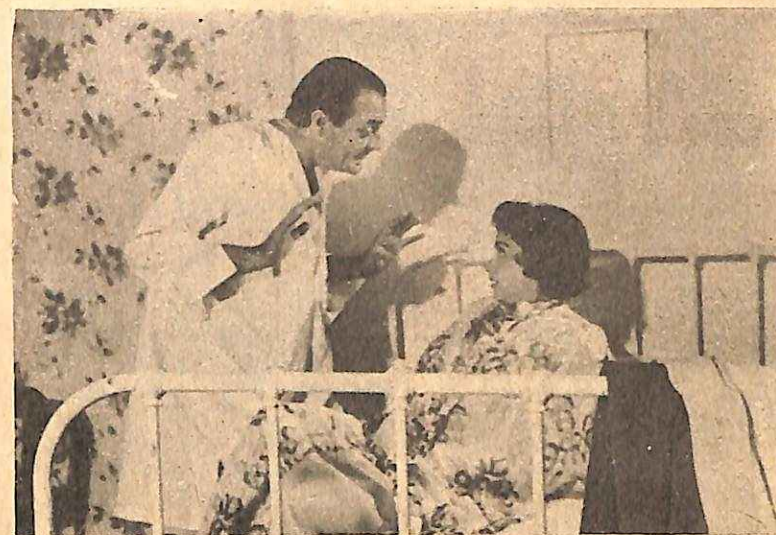
... Συνεχίζουν τη συζήτηση και ο επισκέπτης γίνεται όλο και πιο τολμηρός... Σε μια στιγμή, που απλώνει το χέρι επάνω της η Νενέ του φωνάζει με νύχι:
— Καθίστε φρόνιμα... Τό έχετε πώς δε μου είπατε ακόμη το δονομά σας; Εγώ όμως έμαθα πώς σας λένε Τζάνη...

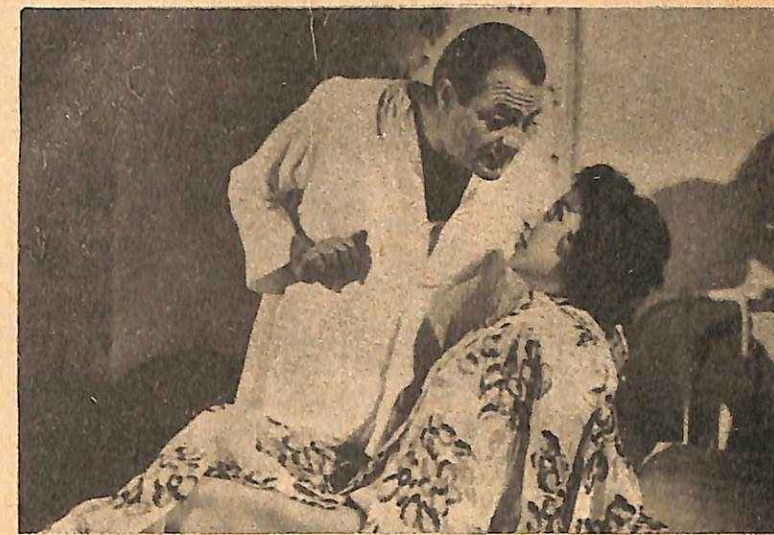
— Ενώ όπ' έξω ο Ντόντος και ο βαρκάρης βάζουν μια σκάλα για να δουν από το παράθυρο τι γίνεται μέσα στο δωμάτιο, η Νενέ τρέχει στο δωμάτιό της και ξαναγυρίζει μ' ένα λεπτό και εύχρηστο νυχτικό.
— Ο Τζάνης αλλοιθαρίζει βλέποντάς την...
— Ζεστάθηκε, του εξηγεί εκείνη... Αυτό είναι πολύ πιο δροσερό.

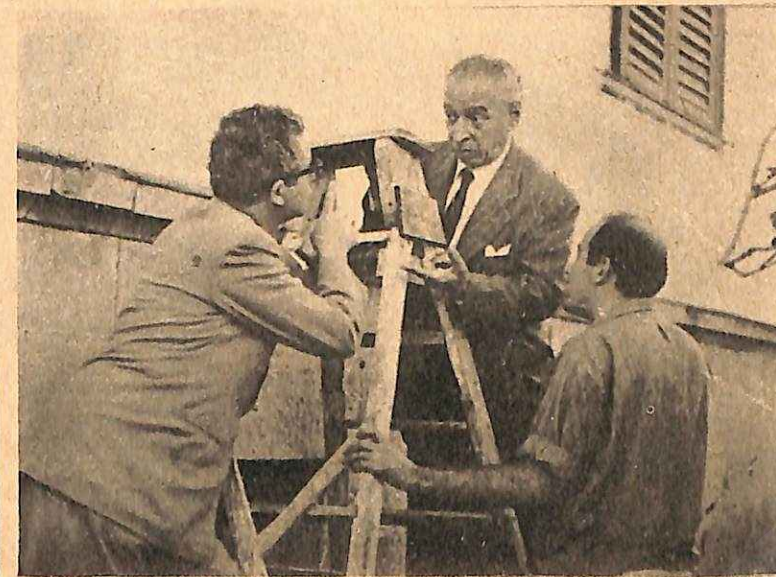
— Ο βαρκάρης, που ανέβηκε στη σκάλα δίνει στο Ντόντο την πρώτη του αναφορά:
— Εκείνος είναι με το πουκάμισο κι' εκείνη με το νυχτικό της...
— Τι κάνουν;... Τι κάνουν; Άκουσ τί λένε;
— Ο βαρκάρης κυττάζει για λίγο κι' ύστερα κατεβαίνει φωνάζοντας.

— Η κρεββατοκάμαρα... Γρήγορα! Πού είναι η κρεββατοκάμαρα; Τους έχασα από τα μάτια μου... Εκεί θα πήγαν.
Μεταφέρουν τη σκάλα κάτω από το άλλο παράθυρο και ο βαρκάρης ξαναανεβαίνει σ' αυτή. Κυττάζει από τη γριλλία και ψιθυρίζει:
— Έδώ είναι!...

— Ά τον παλιάνθρωπο! Θα του πτώ το αίμα! φωνάζει ο Ντόντος. Βλέποντας τη Νενέ να κάθεται στο κρεβάτι, ο Τζάνης παίρνει καινούργιο θάρος και ετοιμάζεται για επίθεση...
— Μά τι πάθατε; κάνει εκείνη δέξιν άνηξερα. Έδωλα αυτό το νυχτικό για να πάρω λίγο αέρα... Καλά δεν έκανα;

— Καλά, πολύ καλά...
Ο Ντόντος ρατάει συνεχώς το βαρκάρι να μάθει τι συμβαίνει και βλέποντας πως εκείνος δε μιλάει, τον κατεβάζει κι' ανεβαίνει αυτός. Μόλις βλέπει το Τζάνη ν' αγκαλιάζει τη γυναίκα του, κατεβαίνει βιαστικά και φωνάζει:

— Κάνετε γρήγορα... Μόλις προφταίνουμε!
Όρμουν όλοι μαζί μέσα στο σπίτι και ο βαρκάρης φωνάζει:
— Πίσω και σ' έφαγα!...
Ο Τζάνης τα χάνει και όπως είναι με το πουκάμισο φεύγει τρέχοντας, για να γλυτώσει...

— Όλη η Αϊγίνα έμαθε την περιπέτεια του Τζάνη και γέλασε με την καρδιά της. Βρισκόμαστε τώρα το πρωί της επομένης στο άχαροτικό της Δούκισσας. Όπως κάθε πρωί, η Τιτίνα, ή γραμματέας της, της δίνει αναφορά για τα γεγονότα του ηρωικού.
— Όλη η Αϊγίνα διασκεδάζει και πρό παντός εκείνοι, που είδαν με τα μάτια τους τον Τζάνη να τρέχει στους δρόμους με το νυχτικό του Ντόντος... Σαν παλαβός έτρεχε ο καϊμένος. Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται ο Ζάν και η Τιτίνα σταματά. Είναι φανερά στενοχωρημένοι.
— Καλημέρα, γκράν μάδερ, λέει στη γιαγιά του.
Και σκύβοντας τη φιλάει.
— Καλημέρα, Ζάν...
Και γυρίζοντας προς την Τιτίνα η Δούκισσα προσθέτει:
— Προχώρα Τιτίνα. Γιατί σταμάτησε;
— Σήμερα το πρωί ο κ. Τζάνης και η κόρη του η Άλκη φεύγουν για τον Πειραιά με το πρώτο πλοίο.
— Είναι αλήθεια πως η χωροφυλακή τους υποχρέωσε να φύγουν;
— Το γεγονός είναι, γιαγιάκα, πως η Άλκη φεύγει σήμερα ψιθυρίζει ο Ζάν φανερά λυπημένος.
— Παίρνω αναφορά, Ζάν. Δεν άκουσ;
— Ναί, γιαγιάκα, αλλά εγώ δε θέλω να φύγει η Άλκη.

— Μήπως είναι από νεύρι μας; Άφου επενέθη η χωροφυλακή...
— Και τί φταίει η καμένη ή μικρούλα αν ο μπαμπάς της έκανε ό,τι έκανε;... Εγώ θέλω να κρατήσω την Άλκη και ζητώ την έγκρισή σου γι' αυτό...
— Σου είπα πως δεν έπρεπε ποτέ να μπλέξεις με μια κοπέλλα, που δεν πρόκειται να την παντρευτείς...
— Μά θα την παντρευτώ όπωσδήποτε...
— Όχι, λοιπόν, να γελοιοποιηθούμε κι' εμείς σ' όλοκληρη την Αϊγίνα;
— Δε μ' ενδιαφέρει ούτε η Αϊγίνα, ούτε οι Αϊγιήτες! Την Άλκη θέλω εγώ...
Το σφύριγμα του πλοίου κάνει το Ζάν να σταματήσει για μια στιγμή. Ύστερα συνεχίζει:
— Άν φύγει, τη χάνω για πάντα... Καταλαβαίνεις, γιαγιά; Η Δούκισσα λυγίζει μπροστά σε τόσο αγάπη και του λέει:
— Τρέξε, Ζάν... Τρέξε να την προλάβεις!...
Ο Ζάν τρέχει να πάρει το ποδήλατο, μα βρίσκει το λάστιχο σκασμένο.
— Το άλλο ποδήλατο που είναι; ρωτάει την Τιτίνα.
— Το πήρε ο Γιακουμάς.
Χωρίς να χάσει καιρό ο Ζάν φεύγει τρέχοντας για το λιμάνι.

— Ο Τζώννυ και η Άλίκη βρίσκονται μέσα στο πλοίο, που ετοιμάζεται να φύγει. Βλέποντας την κόρη του να κυττάει γύρω, σαν να γυρεύει κάποιον, ο Τζώννυ τη ρωτάει:
— Τί ψάχνεις;
— Τίποτα, του άπαντα εκείνη ετοιμή να κλάψει.

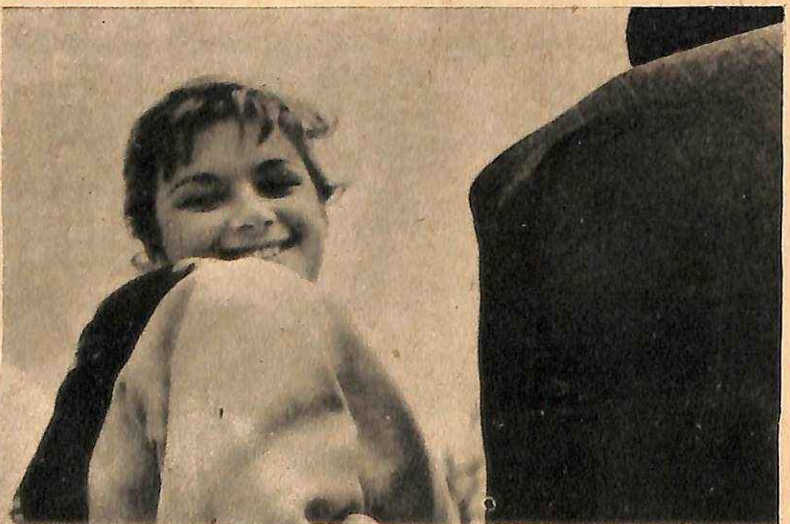
— Τί τίποτα, πού έσύ είσαι έτοιμη να βάλεις τα κλάματα... Δεν τ' άξιζει όμως, είναι ένα γουρουνί, άφου δεν ήρθε... Στο κάτω-κάτω έσύ τί φταις;... Έγώ, μάλιστα, να με κοροϊάζουν!...
— Τζώννυ, δε θα σοβαρευτής ποτέ, λές η Άλίκη γελώντας και κλαίνοντας συγχρόνως.

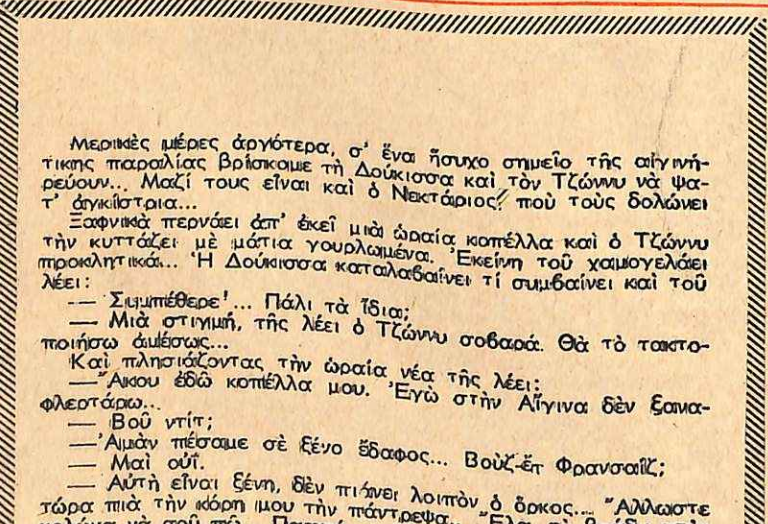
— Έχεις δικιο, παραδέχεται ο Τζώννυ κι' άγκαλιάζει την κόρη του... Τώρα φαίνεται το ζώδιό μου...
— Σ' άγαπώ, Τζώννυ... Ξέρω πως είσαι καλός και πως μ' άγαπάς κι' έσύ...
— Καυμένη μου μικρούλα!... Σούκανα όμως μεγάλη ζημιά. Ή:

Το πλοίο σφυρίζει για τελευταία φορά και ο καπετάνιος δίνει διαταγή να κατεβάσουν τις σκάλες... Το πλοίο απομακρύνεται από την αποβάθρα...
— Φεύγει το καράβι, Τζώννυ! φωνάζει άπελπιτισμένη η Άλίκη... Την ίδια στιγμή άκούγεται από την παραλία μια φωνή...

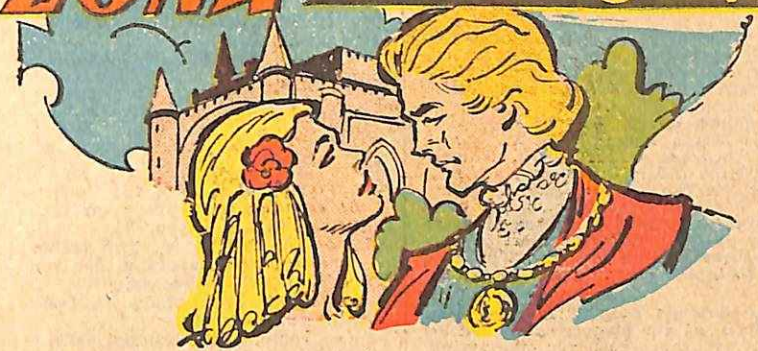
— Έ! Από το καράβι, σταθήτε!... Στάσου, καπετάν Γιώργη!...
— Τζώννυ, άκούς;... φωνάζει ένθουσιασμένη η Άλίκη... Ήρθε!...
— Στάσου, καπετάν Γιώργη! Στάσου!... φωνάζει και ο Τζώννυ... Τό πλοίο σταματάει στη μέση του λιμανιού και με μια βόρακα ο Τζώννυ κι' η Άλίκη ξαναβγαίνουν στη στεριά.

Μερικές μέρες άργότερα, σ' ένα ήσυχο σημείο της αιγινητικής παραλίας βρίσκαμε τη Δούκισσα και τον Τζώννυ να ψαρεύουν... Μαζί τους είναι και ο Νεκτάριος, που τούς δολώνει τ' άγκιστριά...
— Ξαφνικά περνάει άπ' εκεί μια ωραία κοπέλλα και ο Τζώννυ την κυττάει με μάτια γουρλωμένα... Εκείνη του χαμογελάει προκλητικά... Η Δούκισσα καταλαβαίνει τί συμβαίνει και τού λέει:
— Συμπέθερε!... Πάλι τα ίδια;
— Μιά στιγμή, της λέει ο Τζώννυ σοβαρά. Θα το τακτοποιήσω άμέσως...
— Και πλησιάζοντας την ωραία νέα της λέει:
— Άκου έδώ κοπέλλα μου. Έγώ στην Αίγινα δεν ξαναφλεοτάρω...
— Βού ντίπ;
— Άμάν πέσαμε σε ξένο έδαφος... Βούξ-έτ Φρανσαίξ;
— Μαί ούί.
— Αυτή είναι ξένη, δεν πιάνει λοιπόν ο δόκος... Άλλαζτε τώρα πιά την κόρη μου την πάντρεψα... Έλα, τó βράδυ στην κολώνα να σου πώ... Παιρνόν... Σε σουά ά αλά κολόν...
— Οκέύ!...
ΤΕΛΟΣ

Συναρπαστικό Ιπποτικό μυθιστόρημα του Μιχαήλ Τεβακί

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΚΕ' ΤΟ ΘΟΥΜΑΔΙΝΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Οι δολοφόνοι του Γκίζη περικυλώνουν τον Σαίν Μενκρέν κατά την έξοδό του από το Λούβρο και τον σκοτώνουν, έπειτα από άγριο και δραματικό άγώνα. Στον άγώνα αυτόν βρήκαν έπίσης το θάνατο ο Περπινιάν, ο Μωλιερέκ κι' ο Σπαρτιδόκα. Ο Τρομπαφιόρ κατάφερε να σωθί. Ο Γκίζης, σύμφωνα με τις συμβουλές του Σοριέντες, συνχωρεί στη γυναίκα του το παράπτωμά της, άπαίτει, όμως, άπ' αυτήν να συνεχίσει την κοσμική ζωή της, σαν να μην συνέβη τίποτα. Στο μεταξύ, η «κυρία» κάνει δυο άποπειρες για να σκοτώσει τη Ρολάνδη. Άλλά κι' οι δυο άποτυγχάνουν. Οι συνωμωτές περιμένουν παντότε να εκδηλωθούν τα πρώτα συμπτώματα της «αρενεύσεως» του βασιλιά, που θα άρειλταί στα δελταήτρια του Πινάκλ. Βέβαιος ότ' ο Πινάκλ δεν του χρειάζεται, ο Σοριέντες άποφασίζει να τον ξεπαστρέψει άποκαθύνει στο Ζυλ το Λύκο. Αυτός όμως, του υποδεικνύει τον Τρομπαφιόρ και τουτόχρονα είδοποιεί τó Ραγκαστέν.

15ον — Άκριβώς, άπάντησε ο Πινάκλ. Δέ νομίζετε, λοιπόν, ότ' ο λαός θα συνιθάσει αυτά τα δυο σημαντικά γεγονότα, τó θάνατο του βασιλιά και την άνακήρυξη του Γκίζη; Θα βγάλλη τότε το συμπέρασμα, ότ' αυτά τα δυο περιστατικά δεν είναι άσχετα μεταξύ τους κι' είναι πολύ πιθανόν, ότ' θα κάνει τή σκέψη, ότ' ο δούκας της Γκίζης είναι εκείνος, που προκαλεσε τó θάνατο του βασιλιά... Όλοι τότε θα δούν τó Γκίζης σαν τó ελσάφείο του Έρρίκου 3ου και δε θα τού επιτρέψουν ν' άνεβή στο έθρονο του ανθρώπου που σκότωσε. Ο Σοριέντες είχε παρακολουθήσει τα λόγια του με τó ίδιο σιγνιματικό χαμόγελο στα χείλη.
— Έλπίζω, ότ' τα πράγματα θα γίνουν όπως λέτε, είπε. Κι' έλπίστε, οι άνθρωποι μου θα υποδαυλίσουν την εξέγερση και την άγανάκτηση του λαού. Έτσι, ο Γκίζης θα είναι στα μάτια όλων ο δολοφόνος του βασιλιά. Κι' όταν θα τολμήσει να διεκδικήσει τó στέμμα τού θμωτός του, ο λαός θα σηκωθεί εναντίον του και θα τον κομματιάσει... Με τó θάνατο του Έρρίκου 3ου, οι Βαλσούά θα έχουν έκλειψει. Οι Βουρβόννοι, άπ' τ' άλλο μέρος, είναι συγγενότοι κι' ο λαός δε θα τούς επιτρέψη ν' άνεβούν στο έθρονο... Τή στιγμή αυτή άκριβώς, οι άνθρωποι μου, έπατρίδες, κληροίκοι, άστοί, θα φωνάξουν τ' όνομά μου. Κι' ο λαός έάρξη τότε να πείσθ στα πιά μου, για να με παρακαλέση να δεχθώ τó στέμμα.

Μεθυμένος άπό την προσεχή έπιτυχία του, μίλησε αρκετή ώρα άκόμη και φρόνισε στον Πινάκλ άφορες λεπτομέρειες.
— Άλλά κατάλαβε άμέσως τó λάθος του. Ο Πινάκλ θα μπορούσε τώρα με μία μόνο λέξη του να κάνει όλο τó οικοδόμημα να καταρρεύσει. Άλλά ο Σοριέντες δεν άνησύχησε και, τερματίζοντας τή συνουσία, είπε στον άνθρωπο που στεκόταν μπροστά του:
— Πηγαίνετε τώρα, κύριε Πινάκλ. Και μην ξεχνάτε, ότ' η έπιτυχία ή δική μου θα είναι και δική σας.
Ο Πινάκλ έφυγε κατενθουσιασμένος.
— Νομίζω πως είπα περισσότερα άπ' όσα έπρεπε, ψιθύρισε ο Σοριέντες όταν έμεινε μόνος του. Άλλά τί σημασία έχει;... Μήπως ο Πινάκλ δεν είναι καταδικασμένος; Τό μόνο που θα χρειαστή να κάνω είναι να έπιστεψω την ή-

μέρα του θανάτου του. Άπόψε κι' όλος θα είδοποιήσω τόν Ζυλ το Λύκο. Έτσι, ο άνθρωπος που μπορεί να ενεργήσει άγριο... Είναι άλήθεια, ότ' η «κυρία» θα άσφαρσθή. Άλλά θα της έξηγήσω, ότ' δε μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Κι' άλλωστε, άπ' τή στιγμή που είμαι βέβαιος, ότ' ο Πινάκλ δεν της έχει δώσει δηλητήριο για μένα, δε φοβάμαι πιά τή «κυρία». Έτσι ή άλλως, είναι καιρός να φροντίσω για τά δικά μου συμφέροντα.

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ
Στó Λούβρο έπικρατούσε φαινομενική ήρεμία. Ήταν σά ν' άγνοούσαν εκεί την άναταραχή που άπρηκε στους δρόμους. Ο βασιλιάς, που φαινόταν πολύ καλόκεφος, υποδέχτηκε μ' έγκαρδιότητα τó Γκίζη και τó Σοριέντες.
Ο Έρρίκος 3ος φαινόταν άπασχολημένος μόνο με τή γιορτή, που έόριζε στις 10 Αυγούστου και δε μίλησε παρά μόνο γι' αυτή. Υποσχόταν θάματα, για τά όποια οι Παρισινάί θα μίσησαν πολύν καιρό, φαινόταν, έξ άλλου, άρστα στην υγεία του. Ο Γκίζης κυττάζε άπογοητευμένος τó Σοριέντες. Κι' ο Σοριέντες ρωτούσε με τó βλέμμα τόν Πινάκλ, που τόν καθήλωσε με μία κίνηση τού κεφαλιού και φαινόταν σά να τούλεγε: «Κάμετε υπομονή. Όλα θα γίνουν στην ώρα τους».

Ο βασιλιάς εξακολουθούσε ν' άπαρίσκη πάντα τις διάφορες άσχετάσεις που θα πρόσφεραν στους καλεσμένους του. Άλλά, έσφικτα, τρεμούλιασε άπ' τó κεφάλι ως τά πόδια κι' έχασε τó χρώμα του.
— Τί είναι αυτό; τραυλίζει. Μου φαίνεται πως θά...
— Άλλά δεν πρόστασε ν' άποτελείωση τή φράση του. Τό σώμα του έγειρε την ίδια στιγμή και θα σωριαζόταν κάτω, αν ο Γκίζης δεν τόν έπιασε με τά στήθα χέρια τος.
Η καταπληκτική είδησι διαδόθηκε με τή γρηγοράδα της άστραπής μέσα στο άνάκτορο:
— Ο βασιλιάς δεν είναι καλά! Άλλ' η άδιαθεσία του βασιλιά κράτησε ελάχιστα. Συνήλασε έπειτα άπ' ό μερικά λεπτά και καθύσχεσε εκείνους που τόν περιτοίχιζαν.
— Δεν είναι τίποτα, κύριοι, τούς είπε. Άλλά, σ' έλπίσει, φοβήθηκα πως θα πέβαινα.
Στό μεταξύ, ο γιατρός Μιράν εξέταζε τόν άσθενή και τούκανε διάφορες έρωτήσεις. Έβγαλε έστερα τó συμπέρασμα του.
— Πρόκειται για άκορεστη πνευμόν, που είναι, συνήθεια κρυολογητός, είπε. Ο βασιλιάς, που είχε πάει να κολυμπήσει στο Σηκουάνα, έκαμε τή άπερίσκεπτα. Τό πιά ένα ποτήρι παγωμένο νερό. Τό πράγμα μπορεί να έχη σοβαρές συνέπειες. Πρέπει, κύριοι ν' άφίσετε τó βασιλιά να ησυχάσει.
— Άλλά δεν έχω τίποτα, διαμαρτυρήθηκε ο Έρρίκος 3ος. Αίσθανόμαι πολύ καλά.
Ο Μιράν, όμως, που ύποπτοί-χθηκε κι' άπ' τόν Πινάκλ, έπέμει-

νε στην άπαύρευσή του. Έτσι, ο βασιλιάς άναγκάστηκε να διάξει έκείνους, που τόν περιτοίχιζαν.
— Πρέπει να υποκοιμησε στο γιατρό, είπε. Πηγαίνετε, κύριοι... Σας εύχαριστώ όλους για τισ φροντίδες σας... Άγαπήτε μου έξάδελφε—πρόσθεσε μιλώντας στον Γκίζη—και σεις, κύριε πρεσβύτε της Ισπανίας, μην ξεχνάτε ότ' θα εύχαριστηθώ πολύ να σας ξαναδώ στην μικρή νιορτή που θα έώσω.

— Δέ θα λείψωμε, άπάντησαν κι' οι δυο με μία φωνή.
Ο βασιλιάς άποσύρθηκε κατόπιν στα διαμερίσματά του.
Ο Γκίζης κι' ο Σοριέντες προσπαθούσαν να παραστήσουν τούς λυπημένους. Ή χαρά έκανε, ώστόσο, τά μάτια τους να λάμπουν παράξενα. Ήταν μία γαρά άγρια και τρομερή... Χώρισαν στην πύλη τού Λούβρου, δίνοντας ραντεβού για τή μεθεπομένη στο μέγαρο Σοριέντες.
Ο Σοριέντες, όταν γύρισε στο μέγαρό του, βρήκε τή «κυρία», που τόν περίμενε άνυμνονα.
— Λοιπόν; τόν ρώτησε.
— Όλα έγιναν όπως τά είχε προβλέψει ο Πινάκλ, της άπάντησε. Τής άφηγήθηκε κατόπιν πως είχαν έστυλιχτή τά πράγματα στο Λούβρο κι' έφυγε σε λίγο, άφινοντας τήν στα φίλδοδα όνειρά της.
Όταν βράδυνε, ο Σοριέντες άλλαξε κοστούμι και βγήκε για να πάη να συναντήσει τó Ζυλ το Λύκο.
— Αυτίε τó βράδυ, τού είπε, ο

άνθρωπος με τήν κόκκινη μάσκα θα βγή κατά τισ έξη άπ' τó Λούβρο, για να πάη στο μέγαρο Σοριέντες. Είδοποιήστε τόν άνθρωπο σας και πείστε του, ότ' όλα πρέπει να τελειώσουν άγριο τó βράδυ.
Μιά ώρα άργότερα, ο Ραγκαστέν είχε μάθει αυτή τήν άπόφαση.
Τό βράδυ της άλλης ημέρας, ο Τρομπαφιόρ, τυλιγμένος μέσα σ' ένα μεγάλο μανδύα, περίμενε μπροστά στην κυρία είσοδο τού Λούβρου, που βρισκόταν στην δόο της Στρουθοκαμήλου.

Τήν άριμένη ώρα, δηλαδή, στις έξη, ο Πινάκλ βγήκε άπ' τó Λούβρο, έστριψε άριστερά και προχώρησε προς τήν δόο Άγίου Όνωρίου. Ο Τρομπαφιόρ γλυστρήσε άμέσως πίσω και, τόν έκλειψέσε άπ' όλην άπόστασι.

Πίσω άπ' τόν Τρομπαφιόρ βάδιζε ο Ραγκαστέν, που με τó διαπεραστικό βλέμμα του πασκούουσε τά πάντα.

Ο Πινάκλ, χωρίς να ύποπτευε, ότ' τόν παρακολουθούσαν, έφτασε μπροστά στην πύλη τού Άγίου Όνωρίου κι' έστριψε άριστερά. Τό μέρος ήταν άπλوتا έρημο κι' ο Τρομπαφιόρ σκέφτηκε, ότ' εκεί έπρεπε να τόν χτυπήσει... Άφησε, λοιπόν, τó θύμα του να προχωρήσει λίγο κι' έπειτα ώρμησε με τó χεχειρίδιό του στο χέρι.
Ο Ραγκαστέν ώρμησε έπίσης. Καί, ταυτόχρονα, φώναξε στον Πινάκλ, που ποσοπευόταν:
— Φυλαχέτη, κύριε! Θα σας χτυπήσουν άπ' όπισω!
Ο Πινάκλ ήταν γενναίος, όταν δεν έπρόκειτο για τó Ραγκαστέν. Έκαμε άμέσως ένα βήμα προς τά πλάγια και τράβηξε τó έλφος του.
Άλλά δε χρειάστηκε να κάνει τίποτα. Γιατί ο Ραγκαστέν κατέδαξε τή γροθιά του πάνω στον τράχηλο τού Τρομπαφιόρ και τόν έχλωσε να κλονιστή και να σωραστή κάτω. Προτού συνέλθη άπ' τήν έκπληξη του, ο Ιππότης τού πήρε τó χεχειρίδιο άπ' τά χέρια και τó πέταξε μέσα στο χαντάκι.
Ο Τρομπαφιόρ σηκώθηκε έπειτα

Κουβέντες της πιότοας Λουλουδάς
Φόβος και φόβητρον
Νάτη πάλι η Μαρριάνθη ή ξανθέα κι' δε θαλάς, που συνήθως βγαίνει τσάρκα μετά πάσης αστοχίας κι' όλο κάνει εμφανίσεις με χαμπλοτακουσκιά, με κορδέλλα στο μολλί της και με άσπρα... οσοσνάκια!
— Έννοεί, πού λές, τήν κόρη τή δελη να παριστάνει, να μιλά χαριτωμένα, να φορα κοντο φουστάνι, και να λεί, με τή ματιά της διαρκώς στασιμένη χαμηλά, πως δεν είναι ο καιρός της ν' έρραυώνα και για γάμο...
Είναι «άγουρη» για γάμο, δηλαδή, θέλει να πη κι' όλο όθθεν κοκκινίζει άπ' άφέλεια και ντροπή, ενώ σκεπτεται στο βάθος τα σαράντα της πως κλείνει και μοιραώς κνδυνεύει να βρεθί στή... νασθαλινή!
— Έννοεί πως, τελευταίως, έχει αλλάξει πιο πολύ, έχει γίνει, άπ' πρώτα, περισσότερο δειλή, και τού επίτι όταν γυρίζει κάπως καθυστορημένη, τήν άνησχη σου κάνει και τήν... τρομοκρατημένη!
Συνεχώς τά βλέμματά της τά γυνά δεζιά Τεβαδά, σταματά στο δρόμο λίγο και άνα να μανά τραβά κι' έξω άπ' τή νειτονία της λιγούλας καίως βγαίνει, ή ψυχή της, λέει, πως φεύγει και (στην... Κούλουρη πηγαίνει!)
Κι' είναι, λέει, η Μαρριάνθη φοβι- (αμένη αυτόν τόν μήνα, γιατί άαύροι και... δράκοι κινούν θραύσι στην Αθήνα, και στού κέντρου τά σοκκάκια κι' (είδικως της συνοικίας παρασύρουν... Κοιτούσά της δι- (κας της ήλικίας! Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ο Φλεβάρης φλέεισε. Καλοκαίρι μύρισε. Ξανάδαμε ήλιο. Φύγαν οι παγωμένες. Λίγος βήλας εδώ. Λίγοι ποικεφαλοί άλλοι. Άλλα ζεστάθηκαν κοκκαλάκι μας και άρχισαμε σιγά - σιγά να ξεμυτιζούμε από τα σπίτια μας.

Η φύσις ντύεται στα ωραιότερά της χρώματα και μ'ας βάξει σε πειρασμούς. Ντύνεται ανοιξιάτικα, άλλα, όπως ξέρουμε — φεύ — γνύνεται δωρεάν. Την ντύει η Άνοιξη. Και να το πρώτο πρόβλημα: Έμεις τι θα ντύθουμε; Έδω τα χειμωνιάτικα δε θέλουμε ούτε να τα βλέπουμε καν. Σ'α να μας μυρρίζουν γρήγορα. Α, π'α - π'α. Μακριά κι' αλάργα. Και μιά που ξεμυτιζάμε από τα σπίτια μας, άρνιζεις δεύτερο πρόβλημα: Τι λέει το Παρίσι; Τι λέει το Μιλάνο; Τι λέει η Ρώμη; Όλα κι' όλα, η φετεινή άνοιξη θέλει τη γυναίκα κομψή. Υπέρποτε άλλοτε κομψή. Και κυρίως τη γυναίκα τη θέλει γυναίκα. Το ντύσιμο άλλως διευκολύνει την ανάδειξη της φυσικής γραμμής της γυναίκας. Με δυο λέξεις: Άπαλές, μαλακές γραμμές της κομψής Εύας της Άνοιξης που 1961. Όλοι οι μαίτρο συνιστούν σ'αν ιδιόδικες γνώσεις το πλεκτό, που έχει και κατακτάσει ολοκληρωτικά όλο το ντύσιμο της γυναίκας, με καταπληκτική επιτυχία. Κομψότης ίσον πλεκτό. Πλεκτό ίσον Τρίκός. Αυτό το ξέρουν και τα μωρά. Στη κυριολεξία.

Άκουσες ένα νόστιμο. Το διηγείται μιά διάσημη στάρ. Είχε π'αί, λέει, επισκεψι στο σπίτι ενός γνωστού παραγωγού, με την οικογένεια του οποίου συνδέεται φιλικά. Την υποδέχτηκε η μικρή πεντάχρονη κόρη της οικογένειας, αφού η μαμά κι' ο μπαμπάς της έλειπαν. Την έβαλε να καθήσει στο σαλόνι. Έκ'ατες κι' αυτή με μιάν άλλη πολυθρόνα κι' άρχισαν την κουβέντα. Όποτε σε μιά στιγμή, με σοβαρότητα μεγάλου ανθρώπου, και λίγο βάζου, στημένα, μάλιστα, η μικρή ρωτάει τη στάρ: «Άλήθεια, δεν σουδίζω τα πανταλόνια που μ'ου πήρε η μαμά μου». Και μιά και δυο σηκώνεται, εξαφανίζεται μιά στιγμή κι' επιστρέφει σοδαρή - σοδαρή με τα δυο ύφασμάτινα πανταλόνια.

Η στάρ μας, φυσικά, άρνιζει τα γνωστά: «Και τι δημοφα που είναι. Και τι άρατα που σου πάνε. Και πο'ου σου, πουλάκι μου. Και με ύνετα να τα παλιώσεις» και τα τοιαύτα. Άσυγκίνητη κι' άγέλαστη η μικρή την κιντάζει με θρόναικα μάτια. Αμύλητη. Βουβή. Κατασφισσόμενη. Η στάρ παραξενεύεται: «Γιατί δε μιλάς μωρό μου; Δεν τ'άβελος τα πανταλόνια; Τι συμβαίνει χρυσό μου; Για π'ες μου». Και τα λοιπά. Όποτε στο τέλος η μικρή ξεσπάει: «Μ'α τώρα σοδαρά σου άσεσαν αυτά τά... πράγματα: Έτσι μ'ου τα κ'άνει πάντοτε. Πήγε και μ'ου πήρε αυτά τα συνηθισμένα πανταλόνια. Σιγουρευότηκε ένα ψωροπηνητικό και δε μ'ου πήρε τα πανταλόνια της Τρίκ'ας που της είχα ζητήσει και πού... δείχνουν και το σώμα».

Και να το διηγηται η γοηπετική μας στάρ και ν'άνει ακόμη σκασιμένη στα γέλια. Το αθεόφοδο τ'ο μικρό!

*

Τι τα θέλετε, από μωρό, που λέει η παροιμία, μαθαίνεις την αλήθεια. Πόσες φορές στο δρόμο, στα κέντρα, παντού, δε γυρίσαμε να καμαρώσουμε λυγρές κοπέλλες, όρσοφες θεοποιημένες, κοψές κυρίες, μεστωμένες καλλογίες και σφάσιμες γοητευτικές γυναικείες άμφοι με πλεκτά. Και πόσες φορές δεν άκούσαμε δίπλα μας, «Είμαι Τρίκός», «Είμαι όνειρο!», ... Πραγματικά. Είναι Τρίκός — είναι όνειρο. Είναι κάτι που δεν ξανάνει στην Ελλάδα. Είναι αυτό που οι φίλες μου λένε «Τρίκός» — λούκι, ο άέρας εκείνος που μαρτυρεί το γούστο μας, την άρχοντιά μας, την ξεχωριστή, αξιοποιημένη, φωτεινή προσωπικότητά μας.

Και μιά που θα τα ψωνίσουμε αυτά τ' ανοιξιάτικα, διότι δε γίνεται αλλιώς, και μιά που με τα λίγα ποχούμε πρέπει να φροντίσουμε νάμιασε φρέσκ'ες κι' όμορφες, και μιά που η μόδα επιτάσσει για φέτος το καλό πλεκτό, το πλεκτό που αναδεικνύει, και μιά που και τα μωρά ακόμη ξέρουν ποιά είναι αυτά τα μοναδικά, τα καλά τα πλεκτά κλάσας, που χαρίζουν άνεση, σιγουριά και καμ'οι, τι άλλο να σ'ας π'ο ένω:

Να σ'ας π'ο άπλωσ' ότι η Τρίκός της στοάς της όδοι Έρμου 6 μεγάλωσε κι' έγινε άγνωστη και μ'ας χαρίζει όλη την άνεση να διαλέξουμε ό,τι επιθυμεί η καρδιά μας από τ' ανοιξιάτικα άριστοεργήματα της.

Ότι τα ίδια άπολύτως πλεκτά Τρίκός, στις ίδιες άποράλλακτες τιμές, θα τα βρούμε και στην όδο Πατισίων 141, σ'άσις Κεφαλληνίας, στην Άθήνα και στην Θεσσαλονίκη, στην όδο Μητροπόλεως 51 (γωνία Καρόλου Ντήλ).

Ένας παράδεισος από τα τελευταία μοντέλα: Μπλουζάκια, μπλουζόν, κακάες, μορινιέρες, ζακέτες, πουλόβερ, πουκάμισα, φοβότες στενές, φοβότες πλάσις, πανταλόνια πλεκτά μονόχρωμα, πανταλόνια πλεκτά ριγέ, ταγιέρ πλεκτά φορέματα πλεκτά, ταγιέρ πλεκτά κοτλέ, παντό, παλτά και ένα σωρό άλλα θαύματα όμορφιάς και γάρης. Επίσης Μεσοριζέ πλεκτά στα καινούργια καλοκαιρινά μοντέλα σ' ένα όριο κομψότητας.

Επίσης, στη Τρίκός της στοάς της όδοι Έρμου 6, εξακολουθεί πάντοτε το θρυλικό Τμήμα Εόκαιριών με θαυμάσια πλεκτά σε άποτείες κι' έξευτελιστικές τιμές. Μόνον όσες ψάνασαν από το Τμήμα Εόκαιριών ξέρουν τι λέω.

Και ακόμη τα Βισκαλόν, τα καινούργια πλεκτά που δεν ιδρώνουν στις μασχάρες και που πουλάνται στην Τρίκός σε τόσο γελοίες τιμές που καταντούν άπιστευτες. Τρίγαντα πέντε (35) Δραχμές ένα κομψότατο γυναικείο μπλουζάκι Βισκαλόν.

Μη ξεχνάτε να κρατάτε τις άποδείξεις που σ'ας δίνει η Τρίκός με κάθε πλεκτό που άγοράζετε. Σ'ε λίγο θα σ'ας π'ο πολύ - πολύ ευχάριστες έκπληξεις σχετικά με τις άποδείξεις αυτές.

Αυτά για σήμερα και άρεσούάρ σύντομα.

ΝΤΕΛΗ Κ.

Η ποιότης και όχι η ρεκλάμα μ'ας έδωσε την πρώτη κατανάλωσι. Άγοράστε κι' εσείς την καλλίτερη. Επιμένετε στην μάρκα

ΦΕΝΤΕΛΕ

ΚΟΤΟΣΟΥΠΕΣ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΕΣ

από μερικές στιγμές κι' έτοιμάσθηκε ν' αντιμετώπιση αυτό τον απροσδόκητο αντίπαλο.

— Φύγε! του σύστησε ο ίππότης. Είναι το καλύτερο που έχεις να κ'άνεις!

Ο Πινάκλ τον άναγνώρισε από τη φωνή του. Κι' ένοιωσε τις τρίχες να σηκώνονται πάνω στο κεφάλι του.

Κι' ο Τρομπαφιόρ τον άναγνώρισε επίσης.

— Ο καταραμένος ίππότης! τ'αυλάει. Αυτή τη φορά δε θα μ'ου γλυτώσει!

Κι' έκαμε να όρμηση πάνω του. Άλλά δεν πρόφτασε. Γιατί, την ίδια στιγμή, οι γροθίες του Ραγκαστέν άρχισαν να πέφτουν σ'α βροχή πάνω στο πρόσωπο, το στομάχι, και την κοιλιά του. Στο τέλος, ο ίππότης τον τράνταξε μ' όλη του τη δύναμη και του φώναξε:

— Φύγε! Σου χαρίζω τη ζωή!

Και τον άφησε.

Ο Τρομπαφιόρ άπομακρύνθηκε τρικάζοντας. Το αίμα έτρεχε από τα ρουθούνια και το στόμα του. Λίγο πιο κάτω σοριάστηκε στη βάση ενός ικριώματος, από αυτά που βρίσκονται εκείνη την εποχή στους δρόμους του Παρισιού, για τις έκτελέσεις των καδικών, που αποτελούσαν δημόσιο θέαμα. Ήταν άνικανος να κ'άνη την παραμικρή κίνηση. Περισσότερο κι' από τα χτυπήματα, η μεγάλη ντροπή που ένοιωσε τον είχε έρει σε' αυτή την άειόβριστη κατάσταση.

Σ'ε λίγο, άλλωστε, έκανε τις αισθήσεις του κι' έβρισε σ' αυτή τη θέσι περισσότερο νεκρός παρά ζωντανός.

Ο Ραγκαστέν, στο μεταξύ, είχε γυρίσει στον Πινάκλ.

Νομίζω π'ας πρέπει ν' άναψετε ένα κερί για μένα στη γειτονική έκκλησία του Άγιου Όνωριου, του έπ'ε σαρκαστικά.

— Άλλ' είσαστε ζωντανός; τ'αυλάει ο Πινάκλ, που δεν κατάφερε να πιστέψει τα μάτια του.

— Έως τί λέτε; τον ειρωνεύθηκε ο Ραγκαστέν.

— Καί... μ'ου σώσατε τη ζωή; — Έτσι νομίζω...

— Άλλά π'ας μπορεί να μ'ου σώσατε σεις τη ζωή;

Ο Ραγκαστέν έκαμε ένα βήμα προς το μέρος του. Ο Πινάκλ άπιστοχώρησε, τότε τρομαγμένος. Κρατούσε πάντα το έφιπος του στο χέρι, αλλά δε σκέφτηκε ούτε στιγμή να το χρησιμοποιήσει.

— Σ' έσωσα γιατί μ'ου άνήκει, άπάντησε ο Ραγκαστέν. Πρέπει, λοιπόν, να πεθάνω από το χέρι μου.

— Σκοτώστε με άμέσως, παρακάλεσε ο Πινάκλ, τρελλός από τον τρόμο του.

— Όχι, άπάντησε ο Ραγκαστέν. Θ'α σε σκοτώσω την ώρα που πρεπεί. Κι' η ώρα αυτή πλησιάζει...

Αυτό θα γίνη στις 10 Αυγούστου, στο Λούβρο, όπου θα βρίσκονται επίσης οι δυο συνένοχοί σου, ο Γκίζης κι' ο Σοριέντες. Και τώρα φύγε!

Το έδειχνε με το δάχτυλο την όδο Άγιου Όνωριού. Κι' ο Πινάκλ υπάκουσε, χωρίς να προσέξη, ότι άπομακρύνονταν από το μεγάλο Σοριέντες, όπου πήγαινε εκείνη την ώρα. Έπειτα από πρόσκλησι του δούκα.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Όταν ο Πινάκλ άπομακρύνθηκε άρκετά, ο Ραγκαστέν εκίνησε με το γρήγορο βήμα του και σ'ε λίγο έφτασε μπροστά στο μεγάλο Σοριέντες. Εκεί, κρύφτηκε πίσω από μιά προεξοχή του έξωτερικού τοίχου και περίμενε.

Θα τον άφισαμε σ' αυτό το μέρος και θα ξαναγυρίσαμε στον Τρομπαφιόρ, που, όπως είδαμε, είχε πέσει στη βάση ενός ικριώματος κι' είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Τα ικριώματα αυτά είχαν μεγάλη πέτρινη βάση, που πάνω σ' αυτή στηριζόταν η έβλινη εξέδρα με την άγκυνη. Μέσα στη βάση ύπ'αρχον ένα ή δυο δωμάτια. Εκεί, ο δήμιος άφινε τα συνέργα του. Εκεί επίσης μετέφεραν τα πτώματα, όταν τα κατέβαζαν από την άγκυνη.

Το βράδυ εκείνο, στο θάλαμο, που σχηματίσε η βάση του ικριώματος βρίσκονταν ο δήμιος Τορνεμπίζ μαζί με τους δυο βοηθούς του, τον Μεντάρ και τον Σιμόν.

Είχαν πάει εκεί για να διορθώσουν μερικές βλάβες του ικριώματος κι' όταν τελείωσαν τη δουλειά τους, κατέβηκαν στο θάλαμο του ίσογειού κι' άδειασαν μερικές μπουκάλιες κρασί, που προμηθεύτηκαν από μιά γειτονική ταβέρνα. Γιατί δεν τους επιτρεπόταν να καθίσουν σε κανένα κέντρο. Ήταν καταδικασμένοι να ζουν παράμερα από τους άλλους ανθρώπους και δε μπορούσαν να κάνουν συντροφιά παρά μόνο μεταξύ τους.

Βγήκαν, λοιπόν, σε κάποια στιγμή. Ο Τορνεμπίζ, που προπορεύονταν, κρατούσε ένα φανάρι στα χέρια του. Διασκέλιζε το σώμα του Τρομπαφιόρ, μουρμουρίζοντας:

— Ο διάβολος τον τ'ον πάρη το μεδίστακα! Έδω ήρθε να χωνέψη το κρασί του;

Ήταν έτοιμος ν' άπομακρυνθώ, άλλά η περιέργεια τον έκανε να γυρίση πίσω και να ρίξη το φως του φαναριού του πάνω στο πόσοστο του άγνωστου. Κι' άμέσως άναγρίασε. Τ'α γέλια του άρχισαν να τρέμουν. Είχε άναγνώρισε τον Τρομπαφιόρ. Μαζί του είχε να κανονισή έναν παλιό και τρομερό λογαριασμό.

Ο Τορνεμπίζ άφισε ένα βροχητό, από π'αα χρόνια δεν άναζητούσε αυτό τον άνθρωπο! Χωρίς να χ'άνη καιρό, πήρε ένα από τα σχοινιά, που κρέμονταν από τη ζωή του, άναποδογύρισε το σώμα του Τρομπαφιόρ και τούδσε τα χέρια στη ράχη.

— Είναι ο άνθρωπος που ζητάω! φώναξε στους συντρόφους του. Έπί τέλους, τον κρατάω!

Ο Τρομπαφιόρ είχε άρchiσει ν' άναδενύεται και σ'ε λίγο άνοιξε τα μάτια του. Ή πρώτη του σκέψη ήταν π'ας τον είχαν πιάσει οι τ'οζότες κάποιες περιπόλους και τον είχαν πετάξει μέσα σε κάποιο κελιά φυλακής. Άλλά σε λίγο κατάλαβε π'ας βρισκόταν στο υπαίθριο.

— Ποιός μ'ου έδσε τότε τα χέρια και για ποιά λόγο; άναρωτήθηκε.

Τη στιγμή εκείνη, ο Τορνεμπίζ πλησίασε και σήκωσε το ασανρί του. Έτσι που το φ'ος του έπεσε πάνω στο πρόσωπό του.

— Μ' άναγνώριζεις; ρώτησε. Ο Τρομπαφιόρ άρχισε να τρέμει από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Άκουσε, συνέχισε ο δήμιος. Έχουμε πολλά πράγματα να πούμε μαζί. Και, πρώτα-πρώτα, πρέπει να μ'ου δώσης άρισμένες πληροφορίες. Άς σ'ηκωθείς, λοιπόν, και θ'α μ'ακούσθης στο σπίτι μου. Έκει θα κουεντιάσουμε μ' όλη μας την άσχημα.

Ο Τρομπαφιόρ ήταν π'α ένα αυτόματο. Ο τρόμος είχε παραλύσει τη θέλησή του. Δεν έκαμε την παραμικρή προσπάθεια για ν' άντισταθ, ούτε έπ'ε τίποτα για να δικαιολογηθώ.

Σ' ένα νεμα του Τορνεμπίζ, οι δυο σύντροφοί του έπ'ισαν τον Τρομπαφιόρ από τους ώμους και τον σήκωσαν. Η μικρή συνοδεία εκίνησε άμέσως. Ο δήμιος, που κρατούσε πάντα το φανάρι στα χέρια του, προπορεύονταν.

Το σπίτι του δήμιου βρισκόταν κοντά στη γέφυρα του Άγιου Μιχαήλ, πλάι στο Σηκουάνα. Ήταν ένα μοναχικό σπίτι, με νερές πόρτες και παράθυρα, που ύμνονταν σ'αν πανωλόβητο. Οι άνθρωποι έπιτάχυναν το βήμα τους όταν περνούσαν άπ' έξω κι' έκαναν το σταυρό τους.

Μπροστά σ' αυτό το σπίτι σταμάτησε η μικρή συνοδεία. Ο Τορνεμπίζ έδωσε τότε ένα μεγάλο κλειδί από την τσέπη του κι' άνοιξε την πόρτα.

Πέρασε μέσα, έπ'ε στον Τρομπαφιόρ.

Γύρισε ύστερα στους συντρόφους του και, με μιά κίνηση του χεριού, τους έκαμε να καταλάβουν, ότι δεν τους χρειαζόταν κι' ό,τι μπορούσαν να φύγουν. Μπήκε κατόπιν κι' άυ-

τός στο σπίτι κι' έβλισε πίσω του την πόρτα.

Ο Τρομπαφιόρ, όπως είπαμε, ήταν π'α ένα αυτόματο. Κι' αυτό άκμή το ένστικτο της άυτοσυντηρήσεως είχε νεκρωθώ μέσα του. Ήταν σ'α να είχε εκμηδενισθώ όλότελα. Άν ο Τορνεμπίζ τον πρόσταζε να πέση στο ποτάμι, θα έκανε χωρίς να διστάση ούτε στιγμή.

Ο Τορνεμπίζ έβαλε το φανάρι του σ' ένα τραπέζι κι' έπειτα γύρισε στον αιχμάλωτο του.

— Φανταζόσασταν, λοιπόν, ότι θα ξεμπερδύσεις μ' ένα απλό χτύπημα; του έπ'ε. Άλλ' έκανες λάθος! Θ'α πεθάνης με τρόπο άργό. Το μαρτυρώ σου, θα κρατήση ημέρες, έδωδ'άδες ίσως. Μπορείς να είσαι βέβαιος γι' αυτό. Ξέρω καλά τη δουλειά μου.

Το φ'ος του ήταν τρομερό. Ο Τρομπαφιόρ άρχισε και πάλι να τρέμει, σ'α το φύλλο που το έδερνε ο άνεμος.

Ο Τορνεμπίζ τον κ'ύτταξε κάμποιες στιγμές μ' άγρια χαρά. Τ'ον έπ'ισσε κατόπιν από το μπράσο και τον έσπρωξε σ' ένα άλλο δωμάτιο.

— Πέρασε έδω! του φώναξε. Θ'α δ'ες τι όμορφα που είναι!

Ο Τρομπαφιόρ μ'ήκε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Όλα σε περιμένουν έδω από χρόνια, του έπ'ε ο Τορνεμπίζ. Τις νύχτες που δε μπορούσα να κοιμηθώ, έρχόμουν έδω κι' εύριχα κάποια άνακουφισι, φτιάνοντας διάφορα συνέργα, που προοριζόταν για σένα. Είναι άλχηεια π'ας έκαμες πολλών καιρό νάρθης. Άλλ' ήρδες!... Βλέπεις αυτό το σκαμνί; Το έφτιαξα έπίτηδες για σένα και το κάρφωσα σ' αυτή τη θέσι. Έλα να καθίσης έδω... Θ'α κουεντιάσουμε π'ο όμορφα.

Ο Τρομπαφιόρ σωριάστηκε πάνω σ' αυτό το σκαμνί.

Ο Τορνεμπίζ του έλυσε τότε το σχοινί από τα χέρια και με μερικές γρήγορες κινήσεις, τ'αλιξε όλο του το κορμί με δερμάτινα λουριά. Έτσι, μέσα σε μερικά λεπτά, ο Τρομπαφιόρ βρέθηκε δεμένος γερά κι' άνικανος να κ'άνη την παραμικρή κίνηση. Τα μάτια του είχαν πεταχθώ από τις κόγχες τους και το πρόσωπό του ήταν η ζωντανή έκφρασι του τρόμου.

Ο δήμιος πήγε στο διπλανό δωμάτιο και πήρε από εκεί το φανάρι, που το άφισε στο πάτωμα. Καθίσε κατόπιν σ' ένα σκαμνί, άπάντησαν στον Τρομπαφιόρ.

— Άκουσε, του έπ'ε. Τ'ο έρεις καλά π'ας δεν είχα παρ'ό μόνο εκείνη... τη γυναίκα που μ'ου πήρες. Ήταν η χαρά του σπιτιού μου, ο ήλιος της ζωής μου. Την έποχ'ε εκείνη, ήσουν όμορφος, κομψός, καλός, ήσυχος. Ή δυστυχισμένη σε είδες και σ' άγαπησε... Εμένα με είχε πάρει γιατί της άρεσαν τα λούσα και γιατί ήξερε π'ας ήσουν πλούσιος. Αυτό δεν το ήξερα στην αρχή, αλλά το κατάλαβα άργότερα... Έσύ την είδες στολισμένη με τα πιο άκριβά κοσμήματα κι' αυτή άγαπούσε. Ήθελες μόνο τα χρήματα της... Επ'ιτήδειος όπως ήσουν, δε δυσκολεύτηκες να την ξελογιάσης. Μιά μέρα, άκούοντας τις συμβουλές σου, σ' άκούσθης, παίρνοντας μαζί της όλα τα κοσμήματα που της είχα χαρίσει κι' όλα τα χρήματα που βρίσκονταν στο σπίτι.

Σταμάτησε λαχανιασμένος, σ'αυτά τα λόγια να έδωναν μέσα από τα σπλάχνα του. Είναι πιθανόν, ότι άγαπούσε ακόμη αυτή τη γυναίκα, μ' όλη την προδοσία της... Σ'ε λίγο, ξαναέπ'ε:

— Όσο είχε χρήματα και κοσμήματα για πούλημα, παρίστανες τον έρωτα... Άλλά, μία μέρα, πουλήθηκε και το τελευταίο κοσμήμα. Και τότε πέταξε τη μάσκα. Χωρίς να διστάσης, την πήγες σ' ένα κακόφημο σπίτι, άνάμεσα σε πολλές άλλες γυναίκες, που πουλούσαν το κορμί τους, για να κερδίζουν χρήματα. Κάμε σ'αυτές, της είπες. Γιατί η γυναίκα αυτή ήταν πολύ όμορφη κι' ήξερες, ότι μπορούσε να σου δώση άβυσσα χρήματα... Όταν η δυστυχισμένη τολ-

μούσε ν' άντισταθ, την έυλοκοπούσες άλύπητα. Και το ίδιο έκανες όταν δε σουφεανε άρκετά γρήματα. Μιά μέρα, τη χτύπηρες τόσο δυνατά, που πέθανε.

Σταμάτησε και πάλι κι' έβρισε άκοτες στιγμές συλλογισμένος. Έπειτα συνέχισε:

— Άν την άγαπούσε, δε θα έλεγα τίποτα. Άλλά δεν την άγάπησες ποτέ. Στάθηκες πάντα γι' αυτήν ένας κλέφτης κι' ένας ληστής και, στο τέλος, τη σκότωσες... Νά γιατί δε σου ταιριάζει ένας μόνο άνατος, άλλά γίλιοι. Νά γιατί δε θα πεθάνης μ' ένα μοναδικό χτύπημα. Ο θάνατός σου πρέπει να είναι ένα άτέλειωτο μαρτύριο.

Έπειτα άπ' αυτά τα λόγια, πήγε στον τοίχο κι' άρχισε να διαλέγη διάφορα συνέργα, άνάμεσα από κείνα που κρέμονταν εκεί.

Άλλ' άν έρχινε μιά καινούργια ματιά στον Τρομπαφιόρ, θ'άβλεπε π'ας ο κόπος που έκανε ήταν περιττός. Γιατί ο τρόμος του είχε σ'αλώσει το λογικό. Άρχισε, έαφνικά, να σιγοτραγουδά, κουνώντας δεξιά κι' άριστερά το κεφάλι του. Έπειτα, ξεσπάσε σ' ένα στριγγό γέλιο.

Ο δήμιος τον κ'ύτταξε σαστισμένος.

— Τί έπαθες; τον ρώτησε. Άλλ' ο Τρομπαφιόρ εξακολουθούσε πάντα να γελάει.

Ο Τορνεμπίζ πήγε τότε κοντά του και τον τράνταξε από τους ώμους.

— Δεν πρέπει να πεθάνης τώρα που έχω έτοιμη την εκδίκησή μου, του έπ'ε παρακλητικά σχεδόν.

Άλλ' ο Τρομπαφιόρ δεν κατάλαβε π'α.

Ο δήμιος ύποπτευθηκε, ότι ο Τρομπαφιόρ προσποιόταν για να γλυτώση. Κι' άρχισε να του κ'άνη

διάφορες έρωτήσεις, για να τον πιάσει... Έπειτα τον έλυσε και τον άφισε έλευθερο. Άλλ' ο Τρομπαφιόρ δεν έκαμε και πάλι καμμία προσπάθεια για να γλυτώση. Κουεντιάστηκε μόνο σε μιά γωνιά κι' άρχισε να τρώη τα νύχια του.

Δε χωρούσε π'α καμμία άμφιβολία. Ο Τρομπαφιόρ ήταν τρελλός.

Ο Θεός τον τιμώρησε, παίρνοντας τον το λογικό, έπ'ε ο Τορνεμπίζ. Έτσι δε μένει τίποτ' άλλο για να το πάρω έκτός από τη ζωή του.

Ξαναπήγε τότε στον τοίχο, πήρε ένα σχοινί, το πέρασε σε μιά τροχαλία, που κρέμονταν από το πάβανι κι' έφτιαξε στο κάτω μέρος του μιά θηλεία. Αυτή τη θηλεία την πέρασε στο λαίμη του Τρομπαφιόρ, που εξακολουθούσε να γελάει πάντα. Τούδειξε έπειτα ένα σκαμνί.

— Άνέβα, του έπ'ε.

Ο τρελλός, νομίζοντας, ότι έπρόκειτο για παιχνίδι, άνέβηκε.

Ο Τορνεμπίζ έδωσε τότε μιά κλωστή στο σκαμνί. Έτσι, το σώμα του Τρομπαφιόρ έβρισε κρεμασμένο στο νεύ.

Ο δήμιος τούρισε μιά τελευταία ματιά κι' έπειτα πέρασε στο διπλανό δωμάτιο, όπου έπεσε με τα ρούχα του στο κοεβάτι. Σ'ε λίγο, κοιμόταν βαθύ.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ

Όπως είδαμε, το βράδυ εκείνο, ο Ραγκαστέν παραμόνευε έξω από το μεγάλο Σοριέντες. Κι' είχε σοβαρούς λόγους για να βρίσκεται εκεί.

Το μεγάλο φαίνονταν βυθισμένο σε ύπνο. Δεν ύπ'αρχε φ'ος ούτε σ' ένα παράθυρο. Όλα ήταν σκοτεινά. Κι' όστόσο, μέσα στη μεγάλη αίσουσα του ίσογειού βρισκόταν

πολλοί άνθρωποι. Ήταν όλοι όπαδοί του Γκίζη ή τουλάχιστον προσπαδούσαν να φαίνονται σ'αν τέτοιοι.

Ο Γκίζης καθόταν σε μιά μεγάλη πολυθρόνα, που έμοιαζε με θρόνο. Δεξιά του στεκόταν ο δούκας ντε Σοριέντες κι' άριστερά του οι δυο άδελφοί του, ο άριστερά της Μαυένης κι' ο καρδινάλιος της Γκίζης. Π'ο πέρα, βρισκόταν οι δυο εξαδελφοί του, οι δούκες ντ' Ουάλ και ντ' Έλμπέρ, που είχαν άνάμεσα τους τον πεθερό του Γκίζη, δούκα του Νεμούρ. Οι άλλοι συγκαμότες ήταν σκορπισμένοι σε μικρούς όμίλους μέσα στην αίσουσα. Όλοι άκούσαν με βοσκοειντική ευλάβεια το δούκα της Γκίζης, που έλεγε εκείνη τη στιγμή:

— Το μόνο που μένει να σ'ας π'ω είναι αυτό: Όλες οι ύποσχέσεις που δόθηκαν στον καθένα από σας, θα τηρηθούν κατά γράμμα. Τίποτα δε θα ξεχασθώ, ούτε θ' άναδλήθω. Είμαι ο βασιλιάς σας και θέλω να ορκιστώ το θρόνο μου σε σας. Σ'ε όχτώ μέρες, έπιζω, ότι θα είμαι σε θέσι να σ'ας άποδείξω, ότι δεν ξεχνάω κι' ότι ξερω ν' άνταμειώω ήγεμονικά τους πιστούς φίλους μου. Άν δε μ'ου επιτρέπεται να περιορίσω τις ύποσχέσεις που έδωσα, τίποτα, όμως, δε μ'ε έμποδίζει να δώσω στον καθένα από σας περισσότερα απ' ό,τι ύποσέθηκα. Κι' αυτή είναι η πρόθεσή μου.

Ένας ψίθυρος άκούσθηκε αυτά τα λόγια. Ήταν ένας ψίθυρος που έδειχνε τη βαθειά ίκανοποίησι αυτών των ανθρώπων.

Ο Γκίζης τους έδωσε κατόπιν με μιά κίνηση άληθινα βασιλική.

— Ο καθένας άς γυρίση στο σπίτι του κι' άς συνεχίση τις συνηθισμένες άσχολίες του, έπ'ε. Θ'α

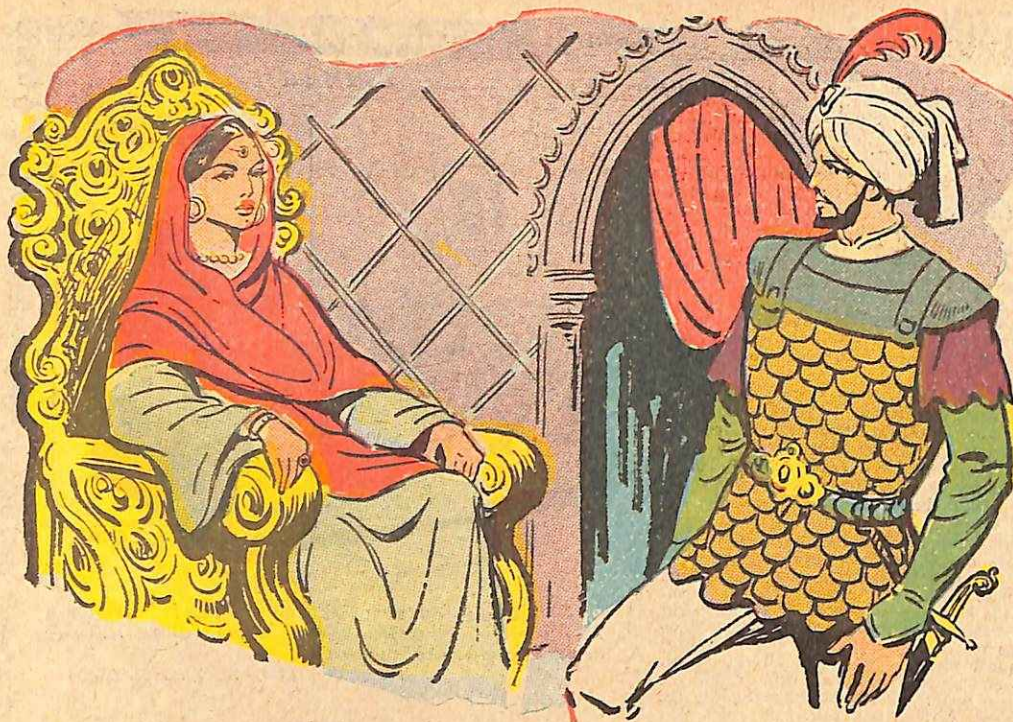
ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ
ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΆΛΛΗΛΗ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ
ΚΑΤΙ ΕΚΛΕΚΤΟ!...

...ΚΑΙ Η ΣΟΚΟΛΑΤΑ

FENTALE

είναι άναμφισβήτητο
ή έκλεκτώτερη!

33

—Μοιράσου την εξουσία μαζί μου... είπε η μπενγκούμ στο Σομρού Σαχίμ.

Η ΧΑΝΣΙ ΒΑΜΑΡΑ, μπενγκούμ της Σαρντάνα, μόλις έμαθε πως ο Σομρού Σαχίμ πλησίαζε στο κράτος της, έστειλε να τον φωνάσουν να την επισκεφθεί.

Ποιος ήταν ο Σομρού Σαχίμ; Ένας τυχοδιώκτης, που τον περιέβαλλε, όμως, η φήμη του ατρόμητου πολεμιστή και του ικανού στρατηγού. Από καιρό τώρα, είχε καταρτίσει ένα μικρό στρατό από καβαλλάρηδες και γύριζε από τη μία άκρη των Ινδιών ως την άλλη, προσφέροντας τις υπηρεσίες του ο οποίος τον πλήρωνε καλύτερα.

Η Χάνσι Βαμάρα ήταν νέα και πολύ όμορφη. Μόλις είδε τον Σομρού Σαχίμ, ένθουσιασθηκε και, διώχνοντας τους αλκικούς της, του είπε:

—Ο αέρας έφερε στ' αυτιά μου την ανδρεία και τα κατορθώματά σου. Τι μπορώ να κάνω για σένα;

—Τιμή μου είναι που με δέχτηκες, απάντησε ο Σομρού. Δε ζητάω τίποτα από κανένα.

—Μείνε κοντά μου, του είπε η Χάνσι Βαμάρ. Θα σε κάνω αρχηγό του στρατού μου.

—Έχω το δικό μου στρατό, απάντησε ο Σομρού. Είναι μικρός, αλλά αξίζει πολύ περισσότερο από πολλούς άλλους.

—Δέξου τότε τη θέσι του μεγάλου βεζύρη.

—Βασίλισσα, είπε ο Σομρού, σήμερα πολλοί με θαυμάζουν, αλλά κανένας δε με φοβείται. Αν γίνω βεζύρης σου, όλοι θα με μισησουν.

—Βοήθησε με τότε να πολεμήσω τους Σίνκς, που ρημάζουν τις βόρειες επαρχίες του κράτους μου.

—Αυτό θα το κάνω μ' όλη μου την καρδιά, απάντησε ο Σομρού.

Ξεκίνησε άμεσα μαζί με το στρατό της μπενγκούμ εναντίον των Σίνκς. Δεν είχε κανένα αξίωμα ούτε καμιά ξεχωριστή θέσι. Κι' ωστόσο, η ικανότητά κι' η ανδρεία του έκαναν όλους να σκύβουν το κεφάλι μπροστά του. Οι στρατιώτες τον λάτρευαν κι' οι αξιωματικοί τους, εκτελούσαν πρόθυμα τις διαταγές του, σαν να ήταν αρχηγός τους. Ο Σομρού όχι μόνο έδιωξε τους Σίνκς, αλλά μπήκε ακόμη μέσα στη χώρα τους, καταστρέφοντας πολλές από τις πόλεις τους και τους έκανε ανίκανους να βλάψουν για χρόνια.

Όταν γύρισε στη Σαρντάνα, ο λαός τον αποθέωσε κι' η μπενγκούμ του χάρισε ένα μεγάλο σιδερένιο κιβώτιο, γεμάτο με χρυσά νομίσματα και πολύτιμα πετράδια.

—Δε δέχτηκες να γίνεις αρχηγός του στρατού μου, ούτε μεγάλος βεζύρης μου, του είπε. Έχω, όμως, να σου προτείνω κάτι καλύτερο. Μοιράσου την εξουσία μαζί μου. Λύστε τα μάτια της έλαμψαν, καθώς πρόφερε αυτά τα λόγια κι' ο Σομρού Σαχίμ δε λαθεύτηκε για τη σημασία τους. Έκείνο που του πρότεινε ήταν να γίνει σύζυγός της.

Κατέβασε άμεσα το κεφάλι του και, για μερικές στιγμές, έμεινε αιώλητος. Η σιωπή του τσίπνιζε το στήθος. Έπειτα είπε άργυ: —Ο Σομρού Σαχίμ δεν είχε προσφέρει νύφη σ' κανέναν από τους γείτονές του. Η καρδιά του, όμως, ήταν πάντα έλευθερη. Κι' αυτή την βάζει τώρα στα πόδια της βασίλισσας του.

Η Βασίλισσα της καρδιάς

—Όχι στα πόδια μου, αλλά πλάι στη δική μου καρδιά, απάντησε η μπενγκούμ. Άνδρείε Σομρού, σ' αγαπώ από την πρώτη στιγμή που πάτησες το πόδι σου στο παλάτι μου.

—Μπορεί νάχη κανείς τόσο θάρρος, για να πη το ίδιο σε μία βασίλισσα; αναρωτήθηκε ο Σομρού.

Τα χείλη της μπενγκούμ τρεμούλιασαν από χαρά και συγκίνηση.

—Από τη στιγμή που θα γίνω σύζυγός σου, δε θα είμαι πια βασίλισσά σου, είπε.

—Θα είσαι, όμως, η βασίλισσα της καρδιάς μου, απάντησε ο Σομρού.

—Το όρκίζεσαι, Σομρού;

—Ορκίζομαι να είμαι αιώνα σκλάβος της ανάρης σου και να μη ζήσω ούτε στιγμή έξω από σένα.

—Κι' εγώ, είπε η μπενγκούμ, ορκίζομαι να προτιμήσω το θάνατο παρά να γίνω γυναίκα ενός άλλου.

Οι γάμοι τους έγιναν σε λίγο. Ο Σομρού κι' η όμορφη μπενγκούμ ήταν ευτυχισμένοι γιατί η αγάπη φλόγιζε τις ψυχές τους.

Πέρασε έτσι κάμποσος καιρός. Στο διάστημα αυτό, ο Σομρού έδειξε πως δεν είναι μόνο ανδρείος πολεμιστής, αλλά και σφοδρός κυβερνήτης. Έβαλε άμεσα τάξι και πειθαρχία στο κράτος και πήρε διάφορα μέτρα για να ανακουφίσει το λαό. Περνώρισε ταυτόχρονα τις καταχρήσεις κι' υποχρέωσε τους διοικητές των επαρχιών και τους άλλους άφρονες.

Από το προσεχές πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει η καινούργια αισθηματική σειρά του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΕΡΗΜΙΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Είναι οι μελαγχολικές ιστορίες ανθρώπων — είτε γυναικών, είτε ανδρών — που τους πληγώνει η ζωή με τα βέλη του έρωτα και τους ανάγκασε να πάνε να κρύψουν τις πληγές τους μακριά από τον κόσμο... Κι' εκεί, σε μακρινές κι' άγονες ερημιές, τριγυρισμένοι από την άγρια φύση με τις καλώς ή κακώς της — τις χρυσόγαλνες λιακές της, ή τις γκρίζες καταγίδες της — οι ερημίτες του έρωτα προσπαθούν να ξεχάσουν τις πικρές αφορμές που τους ανάγκασαν να απορνηθούν τη ζωή και τους ανθρώπους...

τάδες να λογοδοτούν στην κεντρική κυβέρνηση.

Τα μέτρα αυτά ένθουσιασαν το λαό, αλλά δυσαρέστησαν τους δυνατούς, που ήταν συντηρημένοι στις αυθαιρεσίες και δεν ήθελαν να χάσουν τα μεγάλα κέρδη τους. Έτσι, έφυγε από την εξουσία ο Σομρού Σαχίμ, ο οποίος πήγε να ζήσει σε μια μικρή, οπρίγκιπας Μακράτα σήκωσε τη σημαία της αντάρτικης οργάνωσης. Οι επαναστάτες στρέφονταν μόνο εναντίον του Σομρού Σαχίμ, που τον αποκαλούσαν «Ξένο» και, για να παρασύρουν το λαό, διέδιδαν πως τάχα η μπενγκούμ τον είχε παντρευτεί, υπακούοντας στη βία και πως ήταν αιχμάλωτή του.

Οι φήμες αυτές αποδείχθηκαν αβυσσικές, γιατί σε λίγο ο Σομρού Σαχίμ κι' η μπενγκούμ ξεκίνησαν μαζί, επί κεφαλής του στρατού, εναντίον των επαναστατών.

Η μπενγκούμ ήταν γενναία και το ότι βρίσκονταν πλάι στον αγαπημένο της της έδινε θάρρος και δύναμη. Καθάλλα πάνω σ' ένα περσικό αλόγο, έπαιρνε μέρος στις μάχες. Του κάκου ο Σομρού προσπαθούσε να την συγκρατήσει, λέγοντας της πως δεν έπρεπε να εκτίθεται στον κίνδυνο.

—Αλλ' αφού εσύ κινδυνεύεις, γιατί εγώ πρέπει να φυλάγωμαι, αγαπημένο μου; του είπε μία μέρα. Θυμήσου τον όρκο μας... Αν πεθάνω, δε θέλω να ζήσω ούτε στιγμή χωρίς σένα.

Σε μία από τις μάχες, όμως, η μπενγκούμ ένθουσιασμένη που είδε τους εχθρούς να φεύγουν, προχώρησε τόσο πολύ, που, ξαφνικά, βρέθηκε μόνη της. Θέλησε τότε να ξεναγυρίσει. Άλλα ήταν πια άργα. Κάμποσοι στρατιώτες που ανήκαν στην έφιππη σωματοφυλακή του Μακράτα, την περικύκλωσαν σε λίγο και την έπιασαν αιχμάλωτη.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ

Αγάπες

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ
ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ

: ΜΠΡΙΖΙΤ
: ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
: ΜΙΣΕΛ
: ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
: Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
: ΝΤ' ΕΡΜΠΛΑΙ

15^{ον} ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μισέλ Λευκαόν είναι διευθυντής του ιδιαίτερου γραφείου του προέδρου της Βουλής Λωριέ. Η Μπριζίτ, η όμορφη κόρη του προέδρου, αγαπάει το Μισέλ και καταρθάνει με διάφορα τεχνά-

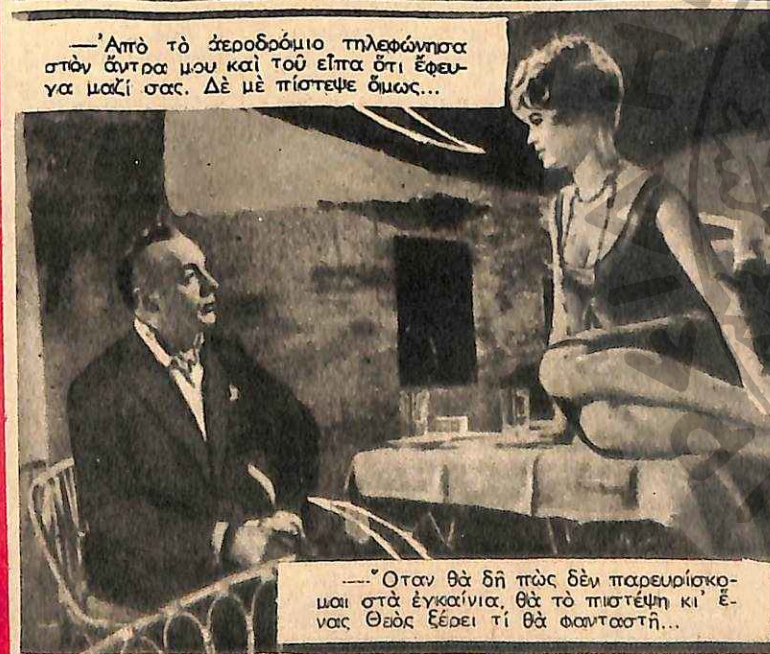
σματα να τον παντρευτεί. Πιστεύει όμως πως οι αμέτρητες πολιτικές καταστάσεις του αποτελούν σοβαρό κίνδυνο. Μία μέρα η Μπριζίτ καλεί στο σπίτι τους μία παλαιά φίλη του Μισέλ, για να τον αναγκάσει να διακόψει μαζί της. Βλεπόντας όμως τον άντρα της να διστάζει, φεύγει για τη Νίκαια με ένα ξένο πρίγκιπα, που επισκέπτεται το Παρίσι.

—Η βασίλισσα σ'α πιστεύει όταν της λένε τέτοια ψέματα;

—Όχι πάντα, αλλά την πρώτη φορά με πείστη. Θα σ'α πιστέψω λοιπόν και ο άντρας σου.

—Από το άεροδρόμιο τηλεφώνησα στον άντρα μου και του είπα ότι έφευγα μαζί σου. Δε με πίστεψε όμως...

—Όταν θα δη πως δεν παρευρισκόμασταν στα έγκαίνια, θα το πιστέψω κι' εγώ. Θέω ξέρει τί θα φανταστή...

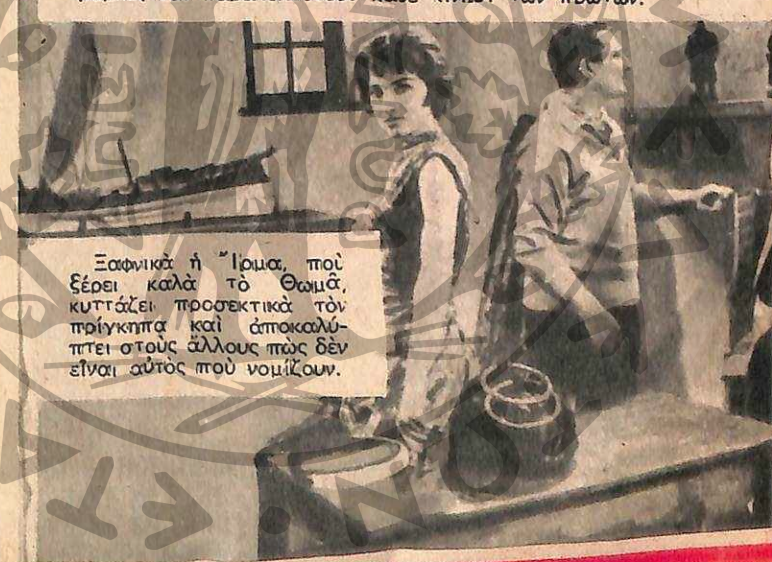
Η βασίλισσα πηγαίνει μόνη στα έγκαίνια ενός νοσοκομείου διαδίδοντας ότι ο πρίγκιπας είναι άδιάθετος.

—Είναι υγιέστατος. Αυτή τη στιγμή δοκιμάζει ένα νέο τύπος καταδιωκτικού και καθώς μου τη λεφώνησαν από το άεροδρόμιο έφυγε με μία πολύ όμορφη μικρούλα.

—Είσθε βέβαιος γι' αυτά που λέτε;

Ενώ ο πρίγκιπας και η Μπριζίτ συνεχίζουν τη συζήτηση, μπαίνει στο ταβερνάκι ένα άλλο ζευγάρι. Είναι μέλη της συμμορίας και παρακολουθούν κάθε κίνηση των πρώτων.

Ξαφνικά η "Ιουσα, που ξέρει καλά το θωμά, κυττάζει προσεκτικά τον πρίγκιπα και αποκαλύπτει στους άλλους πως δεν είναι αυτός που νομίζουν.

Ποιος είναι, λοιπόν, ο ύποπτος αυτός ξένος;... Γιατί ήρθε στο άντρο της συμμορίας; Ένας από τους συμμορίτες του έπιτίθεται. Μά ο παίγκηπας χωρίς να τ'α χάζει, τον βγάζει νάκ-άουτ με μια γρήγορη γροθιά.

Με μια θαυμαστή εύλυγισία, η Μπριζίτ δεν διστάζει να τ'α βάλει με δυο αντίπαλους συγχρόως...

Ο παίγκηπας έπωφελείται, για να πάρει τη Μπριζίτ και να φύγουν από το πολυτάραχο αυτό μέρος. Σε λίγο βρίσκονται στο αεροδρόμιο και ξαναγυρίζουν στο Παρίσι.

Η Μπριζίτ δεν άργεί κι' αυτή να έπιτεθεί κατά της "Ιριμας και ο καυγάς γενικεύεται... Γροθιές και κλωτσιές πέφτουν βροχή.

Η "Ιριμα, που βρίσκεται σε μια στιγμή κοντά στον παίγκηπα, τον αναγνωρίζει και σπεύδει να τ'α ζητήσει συγγνώμη, φωνάζοντας συγχρόως στους φίλους της να σταματήσουν τη μάχη...

Παρά τις προσπάθειες, ο πρόεδρος δεν κατορθώνει να συγκρατήσει το γαμπρό του, που φεύγει για την Πρεσβεία, θέλοντας ν' ανακαλύψει αν είναι εκεί ο παίγκηπας. Έτσι, όταν ύστερα από λίγο η Μπριζίτ φτάνει στο σπίτι, ο πρόεδρος τής λέει άπελτισμένος:

— Μά, βρέ, παιδάκι μου, ήταν ανάγκη να διαλέξω τον παίγκηπα, για να εκδικηθής τον άντρα σου; Τώρα θα γελοιοποιηθούμε... Θα πιάσει η κυβέρνηση!... Πάει η καριέρα μου!...

Την ίδια στιγμή ο Μισέλ στην Πρεσβεία κάνει φασαρία ζητώντας να δ'α τον παίγκηπα. Εμφανίζεται όμως η βασίλισσα ή όποια τ'ον ρωτάει διπλωματικάτα:

— Ήθελε να πληροφοροποιηθείτε για την υγεία του συζύγου μου;... Είναι πολύ καλύτερα και σ'α ευχαριστεί για τ'ο ενδιαφέρον σας...

Ο Λεγκράν όμως επιμένει να δ'α τον παίγκηπα. Έκείνος εύτυχώς επέστρεψε στο μεταξύ. Φοράει λοιπόν μια ράμπα και βγαίνει στο σαλόνι.

Ο πρόεδρος, βλέποντας τ'ο γαμπρό του να μπαίνει σαν σίφουνας, κάνει να φύγει...

— Έχω ένα λογαριασμό να κανονίσω με τη γυναίκα μου και θέλω να μείνετε... Πού ήσουν, λοιπόν, τ'ο απόγευμα;

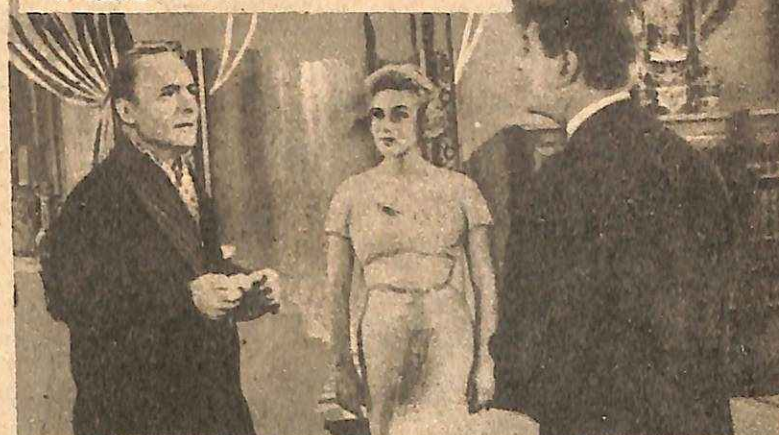
— Με τ'ον παίγκηπα... Πήγαμε στη Νίκαια και πήραμε τ'ο μαντίο μας...

— Έγώ σ'α αφήνω...

— Ο κ. Λεγκράν ήθελε να μάθ'α πώς είσαι σήμερα.

— Με συγκινεί τ'ο ενδιαφέρον σας. Καθώς βλέπετε, είμαι καλύτερα και θ'α μπορέσω να φύγω αύριο...

Έκτιστοιχοποιημένος διπλώτα, ο Μισέλ ζητάει συγγνώμη, για τ'ην ενόχλησι και ξαναγυρίζει στο σπίτι τ'ου πεθερού του.

— Θα πιάσει να με περάσει για ήλιθιο; Ξέρω καλά πώς ο παίγκηπας δ'α βγήκε καθόλου από τ'ο δωμάτιό του σ'ημερα, γιατί είναι άρρωστος... Με τ'α ψέματά σου όμως κινδύνεψες να γελοιοποιηθής και τ'ον πατέρα σου κι' εμένα. Θέλω λοιπόν να μου δοκιμάς πώς δ'α θ'α μου ξαναπιάσει ψέματα όλη φορά!...

— Στ' όρκίζομαι...

Την όλλη μέρα, ο Μισέλ και η γυναίκα του βρίσκονται στο αεροδρόμιο, για ν' αποχαιρετήσουν τ'ους ύψηλους ξένους. Την όρα, που φτάνει στην πόρτα τ'ου αεροπλάνου ο παίγκηπας φανερίζεται. Η Μπριζίτ φταρνίζεται κι' αυτή, κάνοντας τ'ον άντρα της να τ'ην άγριοκυτάξει... Γρήγορα όμως ο Μισέλ άγκολιάζει τ'αυφερά τ'η γυναίκα του. Αντίηλος ή όχι ο παίγκηπας είναι πιά τελείως άκίνδυνος... Η γυναίκα του δ'εν πρόκειται να τ'ον ξαναδ'α.

Τέλος

Η

ΓΡΙΑ ΜΑΡΘΑ ήρθε να μου αναγγείλη:

— 'Ο θεός σας πεθαίνει! Κατέβηκα, βρέθηκα ξανά μπροστά στη μισάνοιχτη πόρτα, απ' όπου, δυο μέρες τώρα, παρακολουθώ κρυφά την αγωνία του ανθρώπου, που με μεγάλωσε, που υπήρξε ο στοργικός κηδεμόνας μου.

Κι' όμως, τον τελευταίο καιρό, δε θέλει ούτε να μ' αντικρύσει. Έχει διατάξει να μη γίνω δεκτός στον πύργο — έτσι, δίχως καμμία άφορμή, χωρίς να έχω φταίξει... άπλουστατά, γιά να μ' αποκληρώσει γιά χάρη εκείνης!

Εκείνης!... Τη βλέπω να περπατάει μέσα στο δωμάτιο του έτοιμο-θάνατου, σε μικρή απόσταση από μένα. Αυτή κυριαρχεί εκεί μέσα. Είναι «άφοσιωμένη» στον άρρωστο! Υπακούει σ' ό,τι τη διατάζει ο γιατρός, που επαγρυπνεί μαζί της. Δε χάνω καμμία απ' τις κινήσεις της. Ένα φοβερό μίσος μου ανεβάζει το αίμα στο κεφάλι. Νοιώθω συγχρόνως μία μεγάλη απογοήτευση...

— Την άβλια! Είναι δυσορφή, στο μισόφωτο της κάμαρας. Το μέτωπό της είναι διάφανο, σαν κρίνο. Τη μισώ όμως, γι' αυτή τη γοητεία της, που τη χρησιμοποίησε όπως ο φονιάς το μαχαίρι του, όπως ο κλέφτης τα αντικείμενά του...

Οι αναμνήσεις ξανάρχονται στο νου μου. Τη βλέπω εγκατεστημένη στο σπίτι του θείου μου, όπως τη βρήκα όταν γύρισα απ' το εξωτερικό, όπου σπούδαζα. Θαρρώ πως άκουω ακόμα το θείο μου να μου λέει:

— Είναι η κόρη του φίλου μου Σενάρ... Καταστράφηκε και πέθανε, ο δυστυχός... Ελπίζω να μου επιτρέψης να της δώσω μία μικρή προίκα. Αυτό δε θα σ' έμποδισή να είσαι και πάλι εκατομμυριούχος!

Εκείνη με δέχτηκε άκαταδέχτη, περήφανα και λιγομίλητη. Όσοσο μίλησε άμέσως στην καρδιά μου. Και μέσα σ' ένα μήνα την αγαπούσα τόσο πολύ, που θα θυσιάζα το κάθε τι γι' αυτήν!

Τόλμησα να της το πώ, να ζητήσω το χέρι της. Μά μου άρνήθηκε κοφτά:

— Όχι! Ποτέ! Αυτό το απότομο «όχι» πλήγωσε την καρδιά μου. Νόμισα πως χανόταν όλος ο κόσμος...

— Δεν έπρεπε να μου το πτε έτσι απότομα! της παραπονέθηκα.

— Γιατί να βασανίζοσαστε άδικα; Σήμερα ξέρω πιά τί έκρυβε αυτή η γυναίκα με τα μαύρα μάτια. 'Η άκαταδεξιά της, ή ψυχρότητα, ή προσβλητική άρνησή της, δείχνουν, ότι ήταν σίγουρη πως θα σφετεριζότανε την περιουσία μου!

Κι' όσο συλλογίζομαι πως αυτές τις δυο μέρες δεν της φώναξα κατάμουτρα την περιφρόνησή μου, άλλ' άρκέσθηκα να την άποφεύγω, να μη της μιλάω! Πόσο θα γελάει μαζί μου!

Σ' αυτή τη σκέψη με πιάνει λύσσα. Είμ' έτοιμος να περάσω το κατώφλι της πόρτας. Ουμμάμαι όμως τα λόγια του γιατρού:

— Θέλετε να σκοτώσετε τον άρρωστό μας;... 'Η παραμικρή συγκίνηση θα φέρη το θάνατό του!

Την κυττάζω. Σκύβει πάνω απ' το κρεβάτι... Τη στιγμή εκείνη, ο γέρος κοινιέται, άναστενάζει, σά μαρό παιδί! 'Η καρδιά μου συγκινείται, νοιώθει οίκτο. Άκούω όμως τη φωνή του:

— Λάουρα!

Τώρα τον περιφρονώ κι' αυτόν, έλεινολογώ την ηλιθιότητα του, τον άνάνδρο και ποταπό έρωτά του προς την άγνωστη...

★

Ό γιατρός κάνει μία χειρονομία. Άκούω ένα πνιγμένο ψίθυρο κι' ύστερα μία φωνή:

— Πνίγομαι!... Ω!...

Άκολουθεί βαρειά, φριχτή σιωπή. Κι' έπειτα κάποιος μουρμουρίζει:

— Πέθανε!

Εκείνη κρύβει το πρόσωπό της στα χέρια της. Προχωρώ. Θέλω να φωνάξω κάτι. Μά ένα αίσθημα σεβασμού μου κλείνει το στόμα...

— Μπορώ να σας μιλήσω; μου λέει εκείνη πρώτη. Τα μάτια της είναι γεμάτα δάκρυα, άλλ' ή φωνή της σταθερή — σά να με προκαλή.

Περνάμε στο διπλανό δωμάτιο.

— Με συγχάρητε που δε σας κάλεσα νωρίτερα, μου λέει. Ό θεός σας δεν ήθελε με κανένα τρόπο να σας δώ. Κι' ή κατάστασή του δεν επέτρεπε να του έναντιωθώ... Δε μ' άφησε κι' ο γιατρός... Λυπάμαι πολύ, πιστέψτε με!

— Σας πιστεύω, απάντησα μ' ένα έρωτικό γέλιο. Με κύταξε κατάματα. Τα μάτια της άστραψαν κι' έπαυε να κλαίει.

— Θα μετανοιώσετε γι' αυτό το γέλιο! είπε περήφανα. Είναι άναδρεία! Το καθήκον σας σαν εύγενικού ανθρώπου ήταν να μ' άκούσετε πρώτα!

Μούκανε κατάπληξη το ύφος της κι' απάντησα σοβαρά:

— Έστω, σας άκούω!...

— Ξέρω πως νομίζετε, ότι σας κακολόγησα στο θείο σας... πως με θεωρείτε υπεύθυνη γιά την άποκλήρωσή σας... πως με πιστεύετε γιά σφετερίστρια των δικαιωμάτων σας. Ναι, με θεωρείτε άπληστη, ψεύτρια, ύποκρίτρια, δόλια, άτιμη!...

Κι' όμως είναι άδικο δλ' αυτά!

— Όστε δεν είσαστε σεις ή κληρονόμος: ρώτησα με θλιμμένη έρωνεία.

— Ναι, είμαι. Μά δεν έκανα τίποτε το άτιμο. Ό θεός σας στάθηκε ευεργέτης μου. Μ' έβγαλε απ' τη φτώχεια. Δε μπορούσα λοιπόν να μην του έχω μεγάλη εύγνωμοσύνη...

Ό,τι έλεγε, ήταν διαταγή γιά μένα... Όταν τον έπιασε ή παράξενη τρέλλα να θέλη να σας άποκλήρωσει γιά χάρη μου, δε μπορούσα παρά να ύποκύνω. 'Ηταν τόσο άρρωστος, ώστε δε μου έπιτρεπόταν ή παραμικρή αντίλογία...

— Έσείς όμως τον κληρονομήσατε! ξαναείπα με την ίδια μελαγχολική έρωνεία.

— Και τί μ' αυτό;...

— Άν ήσαστε στη θέση μου, τί θα πιστεύατε;

— Ό,τι θα πιστεύετε και σεις τώρα!

Έβγαλε απ' τον κόρφο της ένα πορτοφόλι και μου τδωσε.

— Συχωρέστε το μακαρίτη, πρόσθεσε. Καί καταστρέψετε αυτή την άπόδειξη της τρέλλας του!

Έμεινα άκίνητος. Τα χέρια μου τρέμανε... Καταλάβαινα πόσο είχα γελαστή...

Τί βέλετε να πητε: τραύλισα επίτελους.

— 'Η διαθήκη είναι εκεί μέσα. Την παραδίνω σε σας, ως μόνο κληρονόμο του θείου σας...

Σφίχτηκε ή καρδιά μου. Δεν τολμούσα να κυττάξω στα μάτια εκείνη, που είχα κατηγορήσει τόσο άπάνθρωπα...

— Όστερ' από λίγο συνήλθα και της είπα ίκετευτικά:

— Συχωρέστε με!... Πάρτε πίσω αυτό το πορτοφόλι...

Θα προτιμούσα να πεθάνω, παρά να δεχτώ την κληρονομία με τέτοιες συνθήκες!

— Κι' εγώ, φώναξε εκείνη περιφρονητικά, νομίζετε πως θα λερώνω τα χέρια μου με μία κλεψιά;

— Σας παρεξήγησα! φέρθηκα σαν κτήνος! Είμ' ένας ήλίθιος, άξίζω την περιφρόνησή σας!

Τί σημασία έχει;... Κατά πάσαν πιθανότητα, δε θα ξαναδουλούμε ποτέ πιά!

Μιλούσε γλυκά, με τα όμορφα μάτια της καρφωμένα στο κενό.

— Θεέ μου, τί να τα κάνω αυτά τα λεφτά, που μου καίνε τα χέρια;... Γιατί δε δεχτήκατε τον έρωτά μου; Γιατί με διώξατε απ' τη ζωή σας;

— 'Ημουν ένα φτωχοκόριτσο. Δεν ήταν σωστό να δεχθώ την πρότασή σας.

— Όστε θα τη δεχόσαστε, αν ήσαστε πλούσια: Χαμήλωσε τα μάτια της και μουρμούρισε:

— Νομίζω, ναι!

Ένοιωσα να με πλημμυρίζει ή έλπίδα.

— Θα μπορούσατε... ακόμα...; τραύλισα.

— Αφήστε με να σκεφθώ.

Σωπάσαμε γιά λίγο. Όστερα μου είπε:

— Σήμερα νομίζω πως έχω το δικαίωμα να σας άκούσω... Πάρτε τη ζωή μου... ή άρνήθητε την! φώναξα.

— Δεν την άρνιέμαι, πρόσφερε γλυκά.

Και ψιθύρισε, χαμογελώντας με καλωσύνη:

— Ούτε θα την άρνιόμουν ποτέ... γιατί, αν έσείς μ' αγαπήσατε απ' την πρώτη στιγμή, κι' εγώ δεν άργησα να σας αγαπήσω!

Πήρε τα χέρια της και τα φίλησα με πάθος.

Και, στη θεία εκείνη έρωτική στιγμή, δέχασα τη μελαγχολική εικόνα της ζωής: το νεκρό που τον φώτιζαν οι δυο λαμπάδες...

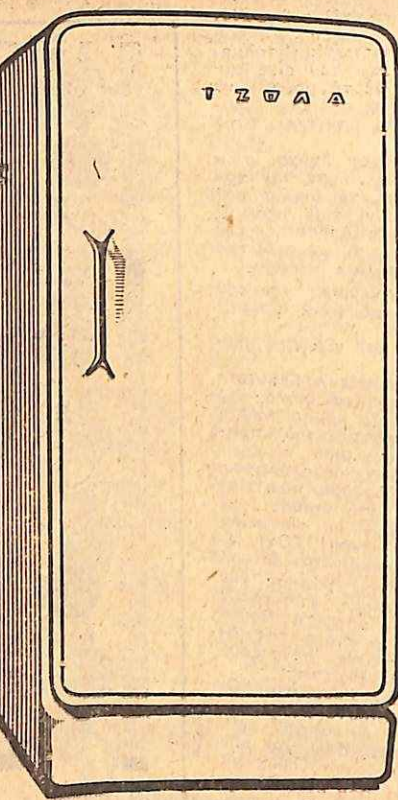
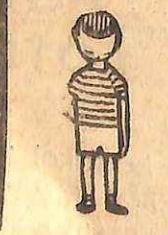
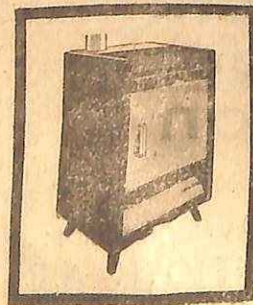
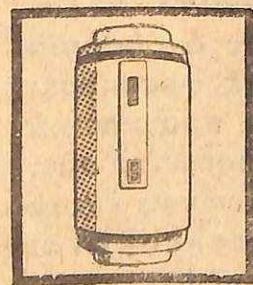
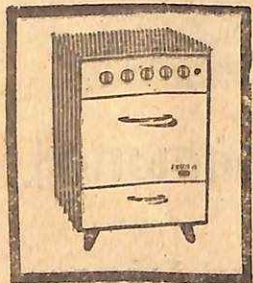
Ζ. ΡΩΝΥ

Πάσα τα χέρια της και το φίλησα με πάθος...

"Πάρτε ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ..."

43

Κάθε οικογενειάρχης προτιμάει ψυγείο ΙΖΟΛΑ

- Έγγυημένη ποιότητα!
- Χαμηλή τιμή
- Προάσπις της υγείας
- Οικονομία στο σπίτι!

Η οικογένειά σας δά ἀγαπήση τὴν οἰκογένεια οἰκιακῶν συσκευῶν τῆς ΙΖΟΛΑ, γιατί σχεδιάστηκε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο μιᾶς καλύτερης ζωῆς!

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ἀλλὰ δὲ μπόρεσε. Κι' ὁ ἄλλος συνέχισε:

— Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἦρθε στὸ γραφεῖο μου μιὰ κυρία... Μαντεύετε ποιά ἦταν;

— Ὁ Γκουίντο ἐγένετο ἀρνητικὰ. — Θὰ σὰς τὴν πῶ, λοιπόν. Ἦταν μιὰ μελαγχολικὴ γυναίκα, πολὺ ὁμορφὴ, πρῶν χορεύτρια, ποὺ συζήτῳ μαζί σας. Λέγατε Νάρα.

— Ὁ κόμης ἔμεινε φανερωμένα ἀτάραχος. Ρώτησε μονάχα μὲ σαρκαστικὸ τόνο:

— Μήπως ἦρθε νὰ σὰς παραπονεθῇ πῶς τὴν κακομεταχειρίζομαι;

— Ὅχι, κύριε κόμη.

— Μήπως σὰς εἶπε πῶς ἀπομάκρυνα ἀπ' τὸ σπίτι μου τὴν κόρη μου, καὶ σὰς παρακάλεσε νὰ τὴν ῥήτε;

— Οὔτε κι' αὐτὸ.

— Ὁ Γκουίντο ἐνοιῶσε νὰ παγῶνῃ τὸ αἷμα του. Ὡστόσο ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του καὶ γαμογέλασε πικρά.

— Τότε δὲν καταλαβαίνω, κύριε... εἶπε.

— Ὁ εἰσαγγελέας τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ πρόφερε:

— Ἡ Νάρα ῥοιλογεῖ πῶς δηλητηρίασε τὴν κόμισσα Ραμπάλντι, μὲ τὴ συνενοχὴ σας!

— Ὁ Γκουίντο τινάχθηκε ὀρθίως. Τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀπὸ τὸν αἶμα εἰς ἀνέβη στὸ πρόσωπό του.

— Καὶ δώσατε πίστι σὲ μιὰ τέτοια κατηγορία; φώναξε.

— Ὅχι, ἀπάντησε ἥρεμα ὁ δικαστικός. Ἀλλ' ἡ Νάρα ἐπιμένει πῶς μπορεῖ νὰ τὴν ἀποδείξῃ. Ζητάει νὰ γίνῃ ἐκταφὴ καὶ νεκροψία.

Δηλώνει πῶς ἔχει μερικὰ γράμματα σας, στὰ ὁποῖα τὴν λέγατε, ὅτι εἶχατε βαρεθῇ τὴ γυναίκα σας, ὅτι σὰς πρόδωσε κι' ὅτι θέλατε ν' ἀλλάγατε ὁριστικὰ ἀπ' αὐτήν.

Διάταξε νὰ κρατηθῇ ἡ Νάρα κι' ἦρθε νὰ σὰς δῶ προσωπικῶς... Ἄν ἡ γυναίκα αὕτη θέλῃ νὰ σὰς καταστρέψῃ, ἐνὸς εἰσαπὸ ἀδῶς — ὅπως πιστεύω — πρέπει νὰ συμφωνήσετε μ' αὐτὸ ποὺ ζητάει.

— Ὁ Γκουίντο εἶχε γίνῃ κατάχλωμος καὶ προσπαθοῦσε ἀπεγνωσμένα νὰ διατηρήσῃ τὴν ἡρεμία του.

— Πῶς!... Θέλετε;... πρόφερε μὲ πνιγμένη φωνή.

— Εἶναι καθήκον μας, κύριε, νὰ ἐλέγχουμε αὐτὴ τὴν κατηγορία. Εἰδοποιῶ ὅμως πῶς σὰς φέρθηκε ὁ δὸς ἐνγενέστερος ὑποκόμιστος. Αὐτὴ νὰ στείλῃ δὺ ἀποστολικοὺς, γιὰ νὰ σὰς φέρουν στὸ γραφεῖο μου, ἥρθε ἐδῶ ὁ ἴδιος νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Δὲ θὰ μάθῃ κανεὶς τίποτα. Θάρρητε μαζί μου, μὲ τ' αὐτοκίνητό μου.

— Διὰ δὲ... μὲ συλλαμβάνετε;

— Ὅχι. Σὰς παίρνω ἀπλῶς στὸ σπίτι μου. Περιμένω ἀπ' τὴ φλωρεντία μιὰ τηλεγραφικὴ ἀπάντησι. Ὑστερὰ θ' ἀποφασίσω γιὰ σας.

Πᾶν σ' ἓνα τραπέζι βρισκόταν ἓνας μυτερός χαρτοκόπτης. Ὁ Γκουίντο τὸν ἄρπαξε γρήγορα. Ἀλλ' ὁ εἰσαγγελέας, ποὺ παρακολουθοῦσε καὶ τὸν κίνησι, πρόλαβε νὰ τοῦ πιάσῃ τὸ χερί, τὴ στιγμή ποὺ θὰ βύθιζε τὴ λεπίδα στὸ στήθος του.

— Ὡστε ἀναγνώριζετε τὴν ἐνοχὴ σας; τοῦ εἶπε ψυχρὰ καὶ σοβαρά.

— Ὁ κόμης ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ δάπλο, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χεῖρά του καὶ ἐξέπασε σὲ λυγμούς.

— Κουράγιο, κύριε, τοῦ συστήσε ὁ εἰσαγγελέας συγκινημένος. Ἐλάτε μαζί μου.

— Ὁ Γκουίντο θυμώθηκε μὲ μιὰς τί τοῦλεγε στὸ γράμμα τῆς «Κυρία με τὰ μαύρα»... Ναι, ἐπείρατε νὰ τὸν περνοῦν!

Τὰ μάγουλά του ξαναβάρθηκαν τὸ ὄχι τους.

— Ἐπιτρέψτε μου νὰ εἰσιμασθῶ, κύριε, εἶπε στὸν εἰσαγγελέα. Ἐννοία σας, δὲ θὰ ἐπιχειρήσω νὰ δραπετεύσω, αὐτὴ καὶ νὰ σκοτώθω. Σὰς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

— Πολὺ καλά, κύριε κόμη. Πηγαίνετε. Σὰς περιμένω ἐδῶ.

— Ὁ Γκουίντο ἐναγύρισε στὴν κόμαρά του. Καὶ παρὰ λίγο νὰ μπηγῇ μιὰ φωνή, ὅταν εἶδε πᾶν στὸ κομμὸ ἓνα ἀνοιχτὸ γράμμα κι' ἀναγνώρισε τὸ γράμμα τῆς «Κυ-

ρίας με τὰ μαύρα». Τὸ περιεχόμενό του ἦταν σύντομο, δὺ γραμμὲς μονάχα:

«Θάρρος! Ὅ,τι κι' ἂν σὰς συμβῇ, μὴ χάσετε τὸ ἠθικὸ σας».

Πῶς εἶχε βρεθῇ ἐκεῖ αὐτὸ τὸ γράμμα; Ποῖος τὸ εἶχε ἀφίσει;...

— Ὁ Γκουίντο φώναξε τὸν καμαριέρη του.

— Ποῖος ἦρθε ἐδῶ, ὅταν λείπαμε ἐγὼ κι' ἡ κυρία; τὸν ρώτησε.

— Κανεὶς, κύριε κόμη.

— Λές ψέματα! Ἀπαιτῶ νὰ μὰς τὴν ἀλήθεια!

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, κύριε κόμη, ὅτι εἶχα βῆ κι' ἐγὼ τότε, μαζί μὲ τὸν Σαντρίνο καὶ τὸ Τζάκομο.

— Καὶ ποῖος ἔμεινε στὸ σπίτι;

— Ὁ Στέφανος.

— Ἡ γυνὴ νὰ τὸν φωνάζει.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ. Βῆκε, ἀμέσως μὲ τὴν γυναικα μου.

— Ὁ Γκουίντο ἔκανε μιὰ νευρικὴ χειρονομία, ἀλλὰ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

— Θὰ βγῶ μὲ τὸν κύριο, ποὺ περιμένει στὸ σαλόνι, εἶπε στὸν ὑπηρετῇ. Δὲν ξέρω πότε θὰ ξαναγυρίσω. Νὰ προσέχῃς τὸ σπίτι, ὅσο θὰ λείψω.

— Μείνετε ἥσυχος, κύριε κόμη. Ἐπείτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ, ὁ Γκουίντο ἔφυγε μὲ τ' αὐτοκίνητό του εἰσαγγελέως.

Ζ'.

— Ἡ εἰδησιὴ τῆς συλλήψεως τοῦ κόμητος Γκουίντο Ραμπάλντι ἀναστάτωσε τὴ φλωρεντία.

— Ἡ κοινὴ γνώμη τὸν θεωροῦσε ἔννοιο, ξέροντας πῶς εἶχε φερθῇ στὴ γυναίκα του, τὴν ὁμορφὴ κι' ἀγγελικὴ Κλάρα. Ὅλοι οἱ μάρτυρες καταθέσανε ἐναντίον του. Οἱ παλιοὶ ὑπηρετῇ περιγράφανε τὴς περιέργους συνθήκες τοῦ ἑαφνικοῦ θανάτου τῆς Κλάρας.

— Ἡ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμα.

— Στὸ μετὰ, βάραινε τὸ Γκουίντο καὶ μιὰ ἄλλη φορὴ τὴν κατηγορία; ὅτι εἶχε ἐξαφανίσῃ τὴν κόρη του!

— Ἡ Νάρα βεβαίως πῶς ἤθελε ἀπὸ καιρὸ ν' ἀλλάγατ' ἀπ' τὴ μικρὴ.

— Κλεισμένος στὴ φυλακὴ, ὁ κόμης περιμένε νὰ συμπληρωθῇ οἱ ἀνακρίσεις.

— Ὑποστήριζε πῶς ἦταν ἀδῶς κι' ἔρριχνε ὅλη τὴν εὐθύνη στὴ Νάρα.

— Ὅταν ὥστόσο τὸν ρώτησαν ποῦ ἦταν ἡ κόρη του, ἀνασκήρτησε κι' ἀπάντησε πῶς τὴν εἶχε παραδώσει σ' ἓνα ἐμπιστο πρόσωπο, γιὰ νὰ τὴ σώσῃ ἀπ' τὴ Νάρα. Δὲ θέλησε ὅμως νὰ πῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ προσώπου καὶ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν.

— Ὅλες οἱ ἐρευνῇ γιὰ τὸ παιδί ἐμειναν δίχως ἀποτέλεσμα. Κι' ἔτσι τὸ πείσθηκα ὅλοι πῶς τὸ εἶχε σκοτώσει ὁ πατέρας του κι' εἶχε ἐξαφανίσῃ τὸ πτώμα του.

— Μὰ τί εἶχε γίνῃ ἡ γκουβερνάντα; Ἦταν ἡ κόρη σου; εἶπε πρὸς τὸν πρῶτο ἀπὸ τὸν κόμητα κι' εἶχε φύγει κρυφὰ γιὰ τὸ ξέωτερικόν.

— Πιστεύω, τέλος, ὅτι ὁ Γκουίντο εἶχε κάνει ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα γιὰ νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσία τῆς γυναίκας του.

— Προκειμένου γιὰ τὴ Νάρα, οἱ γνώμες διχάζονταν. Ἄλλοι τὴν ἔκριναν ἐνοχὴ κι' ἄλλοι δυστυχισμένη. Οἱ δεύτεροι πίστευαν πῶς εἶχε γίνῃ συνεννοησὶς καὶ τῆς.

— Οἱ πρῶτοι τὴ θεωροῦσαν τέρας ὑποκρισίας καὶ ἐγκληματικότητος, ποὺ εἶχε παρὰ τὸν Γκουίντο στὰ σατανικὰ σχέδια τῆς.

— Παρ' ὅλες τὴς προσπάθειες νὰ κρατηθῇ μυστικὴ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκταφῆς τοῦ πτώματος, τὴ μάθανε μερικὸι καὶ μαζεύτηκαν στὸ νεκροταφεῖο γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ θέαμα. Ὅταν ὁ ἀνακριτὴς ἀνάγει στὸ Γκουίντο πῶς θὰ παρευρισκότανε κι' αὐτὸς στὴν ἐκταφὴ, εἶνε κατάχλωμος κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Ὅχι, δὲ θάρρῃ! διαμαρτυρήθηκε. Δὲ μπορῶ!...

— Γιατί φοβόσαστε, ἂν εἰσαπὸ αὐτὸς;

— Τὰ δόντια τοῦ κόμητος γτυποῦσαν. Κι' ἀπλῶς τὰ γέριά του, σὰ νὰ θέλε νὰ διώξῃ κάποιον φάντασμα...

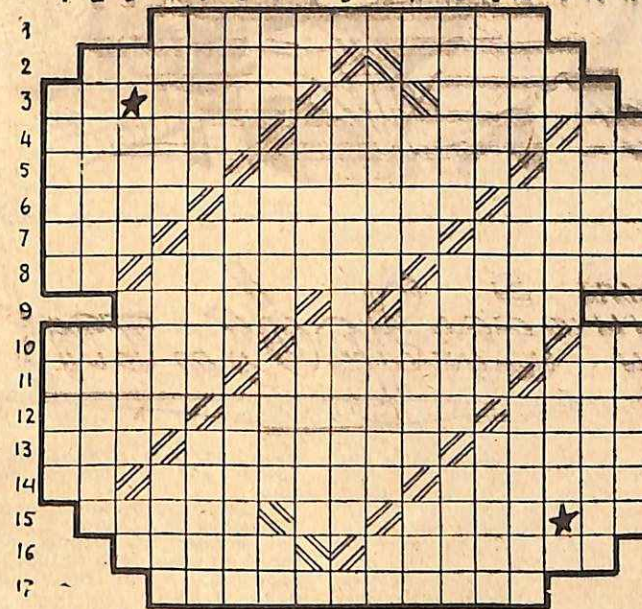
Τὸ σταυρολόγιό εἶπε

ΑΡΙΘΜΟΣ 843

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ἐνα τέτοιο νόημα βάσει σὲ ἀμέσως κίνδυνο τὴν ὑγεία μας.
- 2 Δυνατὰ. — Μία γυναίκα, ποὺ γιορτάζει τὸ Πάσχα (χαϊδεύτικα).
- 3 Θεὸς τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων. — Μονωδία. — Δύο ὁμοία συμφωνία. — Επιτυχία στόχου στὴ σκοποβολή.
- 4 Γειτονεῖ με κάποιον ἄλλον (καθαρ.). — Φυτό, ἀλλὰ καὶ
- 2 Ἑλλην μουσικοσυνθέτης ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. — Ποιητὴς ἡ περὶ τὸν Κέρκυρα.
- 3 Βλῆμα τοῦ πυροβολικοῦ. — Φωχικός. — Βυζαντινὴ νότα.
- 4 Ἀκάματος. — Καλλιτέχνης ποὺ ἀντιγράφει ἄλλους. — Ἀδριανὴ ἀντανουμία.
- 5 Ποταμὸς τῆς Βαλκανικῆς. — Μὰς τὸν δίνουν διάφορα φρούτα. — Ἐνδιαφέρου μουσικούς καὶ διπλωμάτες.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

6 Ἰππόλυτος... Γάλλος φιλόσοφος καὶ κριτικός. — Ἐχε δύστροπο χαρακτήρα. — Μέρη τῶν ἀνθρώπων.

7 Ἐργαλεῖο τῶν τεχνιτῶν (καθαρίων). — Χώρα τῆς Β. Ἀμερικής. — Χερσονήσος τῆς Ἀραβίας, μὰ καὶ ὁμώνυμο βουνὸ γνωστὸ μας ἀπὸ τὴ Βίβλο.

8 Μόριο ποὺ δηλώνει ἐπίτασι. — Ἀθηναῖος στρατηγός, ποὺ ἐγίνε ὑποκόμιστος τῶν Περσῶν καὶ ἀνδρῶν τὰ Μακρὰ Τέλη τῶν Ἀθηνῶν μὲ περσικὰ χρήματα. — Πόλις τῆς Ἰσπανίας, ἐπὶ τοῦ Ταῖου.

9 Προσπάθεια ἐξοντώσεως ἀντιπάλου.

10 Μέρους τοῦ δέντρου. — Ἡ Ἑλλάς ἔχει πολλὰ καὶ ὠραία. — Δύο συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἀλφάβητου.

11 Ἀρχαῖος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, πατρίς τοῦ Θουκυδίδου. — Νησί τοῦ Αἰγαίου, ποὺ ὀνόματι εἶναι Τούρκια. — Ἰστορικὴ ἡμερομηνία (μὲ γράμματα).

12 Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος. — Ὁρῶντα σώματα. — Ἐπώνυμο δὺο Γερμανῶν συγγραφέων.

13 Ἀνοσοκρυψία. — Κλοπὴ λεπτῶν πραγμάτων. — Κεφαλὴ αἵμου λευκῶν.

14 Προέγερσις ἀπὸ καλλιτείας. — Ἦταν γιὰ τοὺς ἀρχαίους ἡ πραγματοποίησις τῆς θέας δι' αἰσθητικὴν ἀντιλήψεως.

15 Ἀρχαῖα ἀθλητικὰ ὀνόματα. — Ἀποτελοῦνται ἀπὸ πολλὰ ζῶα. — Δὲ φαίνονται.

16 Χαριδῶν. Α. τῶν Ἀθηνῶν. — Ἀναφορικὴ ἀντανουμία. — Τρυφερά, ἀπαλά. — Ὅμοια συμφωνία.

17 Τὰ εἶδη αὐτὰ δὲ φορολογοῦνται. — Ἰστορικὸ καὶ γραφικὸν ἡσάκι μας.

18 Ἐπὶ ἐπωνομασθέντων ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ἡ μητέρα του Ἐλένη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὴν παίρνουν καμμιά φορὰ μαζί τοὺς μερικὸι φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου. — Τὸ κρασί τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὴν παίρνουν καμμιά φορὰ μαζί τοὺς μερικὸι φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου. — Τὸ κρασί τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὴν παίρνουν καμμιά φορὰ μαζί τοὺς μερικὸι φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου. — Τὸ κρασί τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὴν παίρνουν καμμιά φορὰ μαζί τοὺς μερικὸι φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου. — Τὸ κρασί τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὴν παίρνουν καμμιά φορὰ μαζί τοὺς μερικὸι φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου. — Τὸ κρασί τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὴν παίρνουν καμμιά φορὰ μαζί τοὺς μερικὸι φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου. — Τὸ κρασί τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὴν παίρνουν καμμιά φορὰ μαζί τοὺς μερικὸι φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου. — Τὸ κρασί τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

— Εἶμαι ἄδελφος, τραυλίστε. Μὰ δὲ μπορῶ... δὲ μπορῶ!

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ θάρρητε. Ἐλπίζω νὰ μὴ μὰς ἀναγκάσετε νὰ μεταχειρισθῆτε βία.

— Ὁ Γκουίντο κατακοκκίνισε. Προσπάθησε νὰ νικήσῃ τὴν ἀδυναμία του, ἐμψῆχε τὰ λόγια τῆς «Κυρίας με τὰ μαύρα» καὶ δῆλωσε σταθερά:

— Καλὰ, λοιπόν, θάρρῶ.

— Μισὴ ὥρα ἀργότερα, εἶχαν φτάσει ὅλοι στὸ νεκροταφεῖο.

— Ὁ ὕλοκας δὲν ἦταν πιά ὁ ἴδιος; τῆς ἐποχῆς, ποὺ εἶχε πεθάνει ἡ κόμισσα. Ἐκείνος εἶχε πάρει μιὰ μικρὴ κληρονομία — ὅπως εἶχε πῇ τότε — κι' εἶχε ἐγκατοστήσῃ μὲ τὴν οἰκονομίαν του σ' ἓνα ἀγροκτήμα.

— Ὁ διάδοχός του ἦταν ἓνας ἀντρας παχουλός, μὲ πρόσχαρη φυσιογνωμία. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὅμως φαινόταν παραγμένος, γιὰτὶ δὲν τοῦ εἶχε ξανατυχεῖ τέτοια ἱστορία.

— Ἀνοῖξε τὴν καγκελλόπορτα γιὰ νὰ περῇ μέσα τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸν ἀνακριτῇ, τὸν κόμητα καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς, ἀλλὰ δὲν ἄφησε νὰ μῇ κανεὶς ἀπ' τοὺς περιέργους, ποὺ εἶχαν μαζευθῇ ἀπ' ἐξῶς.

— Ὁ Γκουίντο κατέδραξε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, κατάχλωμος. Τὰ χεῖλιά του τρέμανε, καὶ κύτταξε γύρω ἀνῆσυχος. Ἀλλ' ἡ συγκίνησί του ἐγίνε ἀκόμα μεγαλύτερη, ὅταν ἀντίκρισε τὸν τάφο τῆς Κλάρας, σκεπασμένο μὲ λουλούδια.

— Ποῖος ἔφερε τὰ λουλούδια αὐτά; ρώτησε ὁ ἀνακριτῇ τὸν φύλακα.

— Ἐνας ξανθὸς νέος, ποὺ ἐρχεται καὶ προσεύχεται συχνὰ ἐδῶ.

— Ὁ Γκουίντο ἐνοιῶσε ἓνα κέντημα στὴν καρδιά. Ὁ νέος ἐκείνος θὰ ἦταν ὁ τρυφερός φίλος τῆς κόμισσας, ὁ δὲν ἄδελφός της, ὁ σύμβουλος γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε τόσο ὑποφέρει ὁ κόμης!

— «Κι' ἂν τὴν δηλητηρίασε, δὲν τὸ ἄξιζε, γιὰ τὴν προσοφία της;», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

— Ἐρετε ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος; τὸν ρώτησε ὁ ἀνακριτῇ.

— Ὅχι, ἀπάντησε ἐκείνος.

— Ἡ φωνὴ τοῦ εἶχε τέτοιο τόνο, ὥστε ὁ ἀνακριτῇ τὸν κύτταξε καὶ σκέφθηκε:

— Μήπως τὸν ποδῶνε ἡ γυναίκα του; Ἄν εἶν' ἔτσι, θὰ ἔχη ἐλαφροψυκία.

— Ὁ φύλακας ἐβγάλε τὰ λουλούδια. Δύο ἐργάτες ἀνοῖξαν τὴ βαρεὶα ταφόπλακα, καὶ φάνηκε τὸ φέρετρό. Ὁ Γκουίντο τὸν κύτταξε, μὲ μάτια γοητευμένα, σὰ γυάλινα.

— Ἀνοῖχτε τὸ! διάταξε ὁ ἀνακριτῇ.

— Οἱ ἐργάτες ὑπάκουσαν. Ὁ Γκουίντο εἶχε κλείσει τὰ μάτια του. Ἀλλ' ἀνασκήρτησε καὶ τὰ ξανανοιξε, ἀκούοντας μιὰ γενικὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

— Τὸ φάνηκε τότε πῶς τὰ πρὸς λαϊνότητες... Τὸ φέρετρο ἦταν ἀδειανό!

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἀνακριτῇ τὸν Γκουίντο.

— Ἐκείνος δὲν ἀπάντησε. Εἶχε μείνει σὰν κεραυνόβλητος.

— Πρέπει νὰ μὰς ἐξηγήσῃ ὁ φύλακας, πρόσθεσε ὁ δικαστικός. Δὲ μπορεῖ νὰ κλέψῃ ἓνα πτώμα χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλήθῃ. Ἐκτός

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΡΕΣ έπιναν το ουίσκι τους, καθισμένοι στη μικρή βεράντα του εστιατορίου. Τον έσπασε λέγοντας, πάνω από το κεφάλι τους κι' οι δύο υδρόφι της ζούγκλας φάνηκαν ως τ' αυτιά τους γεμάτοι μουσικό.

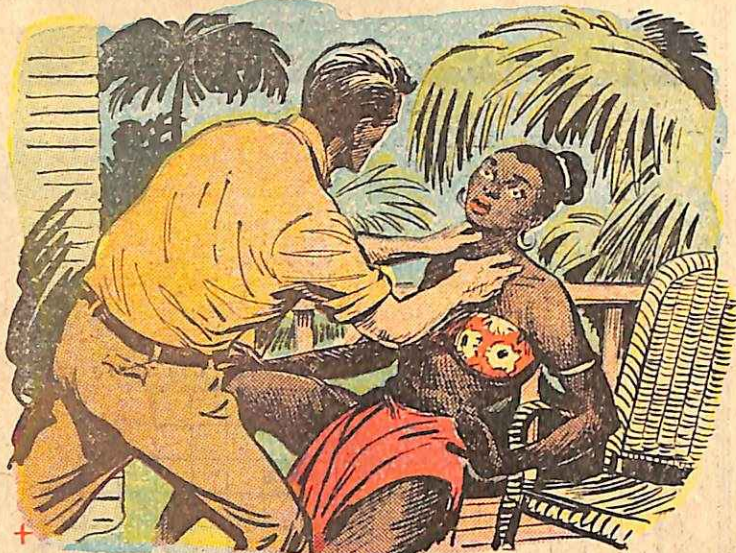
Μου φαίνεται πως θα τραβήξω! είπε απότομα ο Έρικσον. Έφωνα από τη Δανία γιατί δε μπορούσα ν' ανθέξω στην πολυκοσμία, στην κοσμική ζωή και στους κανόνες που επιβάλλει η κοινωνία. Μα αυτή η μοναξιά της Αφρικής είναι κάτι χειρότερο! Δεν έχω έναν άνθρωπο να κουβεντιάσω. Οι Ιθαγενείς που δουλεύουν στη φυτεία, είναι εντελώς αγράμματοι. Άλλ' ακόμα κι' αν εύρισκα ένα θέμα που να μπορού να το συζητήσω μαζί τους, δε θα κατάφερα να τους αποσώσω παρά μια μονότονη επίσημη κίμηση. Δεν τους χωράει στο μυαλό πως είναι δυνατόν να μιλήσουν όταν ίσως πρός το με το «μπαζάνα» τον άφεντη. Και ο' αυτό τουλάχισ έμελλε οι λευκοί που τους περιφρόνησαν.

— Έχεις δικιο, συμφώνησε ο Χάραλντ. Κι' ενώ αντιμετώπιζα στην αρχή το πρόβλημα της μοναξιάς, Μα τώρα πια συνήθισα να περνάω τις έλευθερες ώρες μου κάνοντας συλλογές από έντομα. (Εν) όμως είσαι νέος. Δε θα σου έπαινε μια τέτοια απασχόληση. Έκείνο που σου χρειάζεται, είναι μια γυναίκα!

—Μια γυναίκα!... άναστέναξε ο Έρικσον. Και πού να τη βρω; Καμιά λευκή δε θα δεχότανε να θαφτεί στην καρδιά της Αφρικής... Βέβαια, θα μπορούσα να διαλέξω μια ιθαγενή. Μα όλες τους με βλέπουν σαν άφεντη... κι' ενώ δε μπορώ να επιβάλω τα χείριά μου, θέλω να πω, Χάραλντ, θέλω μια καρδιά που να πλησιάζει στη δική μου... Μα, σου είπα, για τις Ιθαγενείς δεν είμαι άντρας, αλλά «μπαζάνα»!

—Τι θα έλεγες αν σου στείλα το τηλεσκόπιο μου και μερικά βιβλία αστρονομικά, ρώτησε χαφνικά ο άλλος. Εμένα δε μου χρειάζονται πιά. Θα σε βοηθήσουν να περνάς ευχάριστα τα βράδια σου.

Ο Έρικσον δέχτηκε ευχαρίστως την πρόταση του φίλου του. Λίγο άργότερα, ο Χάραλντ τον άποκαιρετούσε και ξεκινούσε με το τζιπ για τη δική του φυτεία. Ο Έρικσον ένευρε στην πο-

—Καντίγκα, ξαναπές μου γιατί έσπασες το τηλεσκόπιο; πρόφερε ο Έρικσον με πνιγμένη φωνή.

Ο "έχθρός" της

λυθρόνα του και μισόκλεισε τα μάτια του. Κόντιε να τον πάρει ο ύπνος, όταν μια δειλή φωνή έφτασε στ' αυτιά του:

—Ο «μπαζάνα» δεν πρέπει να κοιμάται έξω. Πολλά κουνούπια... παλάα φιδία...

—Θόβαλα μπ' με δαγκώσουνε και χάσας τ' άφεντικό σου; ρώτησε θυμωμένος ο νέος.

Η κοπέλλα που είχε μιλήσει, μια μικρή ιθαγενής, με μάτια φοβισμένα, γαέλλασε έκπληξη το κεφάλι της χωρίς ν' άπαντησει.

—Πες κάτι λοιπόν, πρόθεσε ο Έρικσον. Δεν υπάρχει λόγος να τρέμεις μπροστά μου. Δεν έχω κείνη το κεφάλι κανενός. Είμαι ένας απλός άνθρωπος σαν όλους τους άλλους, Καντίγκα. Η δική...

—Ναι, «μπαζάνα», άπάντησε η

κόμα πιο σιγά η κοπέλλα σκύβοντας να του λύσει τα παπούτσια.

—Άφισέ με ήσυχο! ξέσπασε ο Έρικσον. Άν έχης σκοπό να μου σπάσης τα νύχια, συμφωνώντας πάντα με ό,τι λέω, καλύτερα να χάνεσαι από μπροστά μου!

Η Καντίγκα πετάχτηκε όρθια, τρομαγμένη. Μέσα στο σκοτάδι, ο Έρικσον πρόσεξε πως κάτι σαν δάκρυ άστράφτε στα μάτια της και πως το μισοκλειστό κορμί της έτρεπε. Μα σκέφθηκε πως θάσαν από πόθο, και νύχισε άλλο το κεφάλι του.

Η Καντίγκα έφυγε, αθόρυβα, όπως είχε έρθει.

Ποιον περασό με βδομάδα, ο Χάραλντ έστειλε το τηλεσκόπιο

και τα βιβλία. Ο νέος τα βρήκε πολύ ενδιαφέροντα. Έστεισε το τηλεσκόπιο στη βεράντα και κάθε νύχτα έζημερωνόταν κυττάζοντας τ' άστέρια και προσπαθώντας να παρακολουθήσει το άργυρο τους ταξίδι στον ουρανό.

Αυτή η απασχόληση ήρεμισε καπως τα νεύρα του. Η μοναξιά δεν του φαινόταν πιά τόσο άνηφορη.

Το μόνο που εξακολουθούσε να τον νευριάζει, ήταν η ασιελή παρουσία της Καντίγκα, που, ενώ του έδωσαν μια άνετη ζωή με το νύχτι μάγευσέ, να του συνηρίξει το σπίτι και τον περιηρίται, προσπαθούσε να ζήσαν σκιά εκεί μέσα... Ποτέ δεν άκουσε ο Έρικσον τα βήματα της, κι' όμως ήξερε πως μόλις τη φώναζε θα παρουσιάζοταν άμέσως.

Μάντευε τις επιθυμίες του και τις πραγματοποιούσε πριν προλάβει εκείνος να μιλήσει. Μα, ενώ του ποσέφερε τόσα, δε ζητούσε τίποτα — κι' αυτό ήταν που εξαγριωνε τον Έρικσον.

—Δεν είμαι κανένας θεός, για ναχης υποχρέωση να με υπηρετείς! της φώναζε. Γιατί ένινες οκλάβα μου!

Έκείνη θώπανε, και τα υγρά μάτια της καρφώνονταν άπάνω του, χωρίς παράπονο, γεμάτα ύποταγη...

Μία νύχτα, άφου άσολήθηκε ώρες με το τηλεσκόπιο του, ο Έρικσον έσπλωσε στην πολυθρόνα για να ξεκουραστεί. Δεν έκανε καμμία κίνηση, όταν είδε τη σιλουέτα της Καντίγκα να ξεπροβάλλει απ' την πόρτα. Θανάστικα πως έρχοταν να του θυμίσει πάλι τα κουνούπια, και προτίμηση να κάνει τον κοιμισμένο, παρακολουθώντας την άναμια στα μισόκλειστα βλέφαρά του.

Η μικρή ιθαγενής τον πλησίασε αθόρυβα κι' έσκυψε πάνω του. Το σφιχτό στήθος της άναδοκατέβαινε, λαχανιασμένο, κάτω απ' το λεπτό κομματάκι του πανιού που το σκέπαζε. Φαινόταν ταραγμένη.

Κύτταξε για λίγο τον Έρικσον κι' ύστερα προχώρησε προς το τηλεσκόπιο.

Μόνο τότε είδε ο νέος πως κρατούσε στο χέρι της ένα τεκούρι! Δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Όρμη που πεταχτή όρθιος να την άρπάξει, εκείνη είχε σηκώσει το τεκούρι και τόξε κατέβασε μ' όλη της τη δύναμη πάνω στο τηλεσκόπιο, που ένινε κομμάτι!

—Θα σε σκοτώσω! ούρλιασε ο νέος, βλάνοντας να καταστρέψει, τη η μοναδική του συντροφιά. Παλινυπονοίκο, θα σε σκοτώσω!

Την πέταξε κάτω, με μια άποτομη σπρωξή, κι' ένιευρε από πάνω της. Τα δάχτυλά του πλησίασαν στο λαιμό της...

—Δε με νοιάζει κι' αν με σκοτώσεις! άπάντησε με πάθος η μικρή ιθαγενής. Τόξερα πως άναπας αυτό το μαγικό σίδερο, το ξέρω πως δε θα κατάφεραν ποτέ να σε κάνουν να με προσέχεις, όσο πρόσθεες αυτό! περιμένοντας έζησα κοντά σου, περιμένοντας πότε θα μου έδινες σημασία. Η πότε θα μου έδινες σημασία, οκλάβα σου, για να σε θάψω, για ν' άγγιζω, για να βρίσκωμαι κοντά σου!

Τα δάχτυλά του Έρικσον άκουμπήσαν στο μακρύ, έβενινο λαιμό, λές και είχαν χάσει τη δύναμή τους και ζήπουσαν να σπαστούν από κάτω.

—Καντίγκα, ξαναπές μου γιατί έσπασες το τηλεσκόπιο! πρόφερε με πνιγμένη φωνή.

—Γιατί ο άφεντς, κι' αυτό ο' έκλεβε από μένα!

Το κορμί της κοπέλλας οινό, σε, στο άγγιγμα των χειρών του νέου...

—Πόσο τρελλός ήμουν! μουσούρησε ο Έρικσον. Ζητήσα στ' άστέρια την ελπίσή μου... Σ' έβλεπα πιά... Σ' έχρησιμίζα, ο' είνανηρίται, νλχόκ μου κοίτα!

Καί, σκέφτοντας προσεχέστερα, κάλλιστα τη νύχτα που στή στήλη της Καντίγκα, ο' αυτή τη στήλη που έα ο' έβλεπα πιά, η στήλη, τάδε της μοναξιάς να...

Α. ΣΩΛΚ

Το άξιοδάμαστο ΝΕΥΡΙΚΟ σύστημα

Λειτουργεί άδιάκοπα, προστατεύοντάς μας άπ' τους έξωτερικούς κινδύνους

ΑΠΟ τις άμέτρητες «άποφάσεις» που παίρνει συνεχώς το νευρικό μας σύστημα, στην καθημερινή ζωή μας, άλλες εξαίρονται από τα θέλημάς κι' άλλες είναι έντελώς άνεξάρτητες άπ' αυτήν. Πάντως, σε όλες παίζουν βασικό ρόλο τα εκατομμύρια νευρικά κύτταρα του σώματός μας.

Οι έπιστήμονες μελετούν από πολλά χρόνια αυτά τα κύτταρα. Μόλις όμως τώρα άρχίζουν να κατανοούν τη λειτουργία του τόσο πολύπλοκου νευρικού μας συστήματος.

Υπάρχουν στο σώμα μας άμέτρητα κύτταρα —δέκτες, ειδικευμένα στο να συγκεντρώνουν πληροφορίες και στείνουν άπό το περιβάλλον μας και να τα διαβιβάζουν στο κεντρικό νευρικό σύστημα. Αυτό το ταξινόμει κι' όταν χρειάζεται, να έπακολουθήσει κάποια ένέργεια, δίνε άμέσως τη σχετική διαταγή στο άμμόδιο μέρος του σώματος.

Έγινε εκατομμύρια «δέκτες» του πόνου, της πίεσης, του ήχου. Μέσα σε κάθε μάτι μας υπάρχουν πάνω άπό 100 εκατομμύρια «δέκτες» του φωτός. Πρέπει να προσέχουμε δε κι' αυτούς που δέχονται τις έντυπώσεις της νεύσεως και της όσφρησης.

Έξ άλλου, ο έγκέφαλος μονάχα περιέχει περισσότερα άπό 12 δισεκατομμύρια νευρικά κύτταρα. Ένας «δέκτης» νευρικός, ήκονος, ή «ήλεκτρικός έγκέφαλος», ήκονος, ή κήλη, ή και ο άσπασμός ούρανο-έστη! Όστόσο, το μυαλό του άθρώπου είναι μια μάζα που ζυγίζει μόλις 1½ κιλό!

Τα νευρικά κύτταρα ή «νευράδες» φαίνονται στο μικροσκόπιο σαν μικρές και στρογγυλές ή άκανόνιστες σφαίρες, άπ' τις όποιες προσέχουν μια ή περισσότερες νευρικές ίνες, όμοιες με κλωστές.

Το μήκος τους ποικίλλει άπό μερικά χιλιοστά μέχρι 1 μέτρο (όπως συμβαίνει για μερικές ίνες που έκτείνονται άπ' το πόδι).

Μία άπό τις ίνες του κάθε κυττάρου, μακρύνει άπό τις άλλες, λέγεται «άξον» ή «άξονο». Οι υπόλοιπες, οι πιο κοντές, λέγονται «δενδρίτες». Οι δένδριτες άρπάζουν τα έξωτερικά μηνύματα στο νευρικό κύτταρο και ο άξον διαβιβάζει τις διαταγές του.

Τα νευρικά κύτταρα ή «νευράδες» φαίνονται στο μικροσκόπιο σαν μικρές και στρογγυλές ή άκανόνιστες σφαίρες, άπ' τις όποιες προσέχουν μια ή περισσότερες νευρικές ίνες, όμοιες με κλωστές.

Το μήκος τους ποικίλλει άπό μερικά χιλιοστά μέχρι 1 μέτρο (όπως συμβαίνει για μερικές ίνες που έκτείνονται άπ' το πόδι).

Μία άπό τις ίνες του κάθε κυττάρου, μακρύνει άπό τις άλλες, λέγεται «άξον» ή «άξονο». Οι υπόλοιπες, οι πιο κοντές, λέγονται «δενδρίτες». Οι δένδριτες άρπάζουν τα έξωτερικά μηνύματα στο νευρικό κύτταρο και ο άξον διαβιβάζει τις διαταγές του.

Τα νευρικά κύτταρα ή «νευράδες» φαίνονται στο μικροσκόπιο σαν μικρές και στρογγυλές ή άκανόνιστες σφαίρες, άπ' τις όποιες προσέχουν μια ή περισσότερες νευρικές ίνες, όμοιες με κλωστές.

Το μήκος τους ποικίλλει άπό μερικά χιλιοστά μέχρι 1 μέτρο (όπως συμβαίνει για μερικές ίνες που έκτείνονται άπ' το πόδι).

Μία άπό τις ίνες του κάθε κυττάρου, μακρύνει άπό τις άλλες, λέγεται «άξον» ή «άξονο». Οι υπόλοιπες, οι πιο κοντές, λέγονται «δενδρίτες». Οι δένδριτες άρπάζουν τα έξωτερικά μηνύματα στο νευρικό κύτταρο και ο άξον διαβιβάζει τις διαταγές του.

Το μήκος τους ποικίλλει άπό μερικά χιλιοστά μέχρι 1 μέτρο (όπως συμβαίνει για μερικές ίνες που έκτείνονται άπ' το πόδι).

Μία άπό τις ίνες του κάθε κυττάρου, μακρύνει άπό τις άλλες, λέγεται «άξον» ή «άξονο». Οι υπόλοιπες, οι πιο κοντές, λέγονται «δενδρίτες». Οι δένδριτες άρπάζουν τα έξωτερικά μηνύματα στο νευρικό κύτταρο και ο άξον διαβιβάζει τις διαταγές του.

Το μήκος τους ποικίλλει άπό μερικά χιλιοστά μέχρι 1 μέτρο (όπως συμβαίνει για μερικές ίνες που έκτείνονται άπ' το πόδι).

Μία άπό τις ίνες του κάθε κυττάρου, μακρύνει άπό τις άλλες, λέγεται «άξον» ή «άξονο». Οι υπόλοιπες, οι πιο κοντές, λέγονται «δενδρίτες». Οι δένδριτες άρπάζουν τα έξωτερικά μηνύματα στο νευρικό κύτταρο και ο άξον διαβιβάζει τις διαταγές του.

Το μήκος τους ποικίλλει άπό μερικά χιλιοστά μέχρι 1 μέτρο (όπως συμβαίνει για μερικές ίνες που έκτείνονται άπ' το πόδι).

Δεν είναι γνωστό πως ακριβώς γίνονται αυτές οι διασπάσεις των νευρικών διεγέρσεων, φαίνεται όμως ότι πρόκειται για ένα φαινόμενο ηλεκτρογνική φύσεως. Πράγματι, σιμίζι, λού νευρικές μεταβολές μέσα στα κύτταρα κατά τη λειτουργία τους, ενώ έξ άλλου έχει εξακριβωθεί ότι οι νευρικές ίνες διατρέχονται άπό ηλεκτρικά ρεύματα (που μετρήθηκε μάλιστα και το θολάξ τους).

Ο ήλεκτρονικός — αυτός παράγεται άπ' τα ίδια τα νευρικά κύτταρα.

Το κεντρικό νευρικό σύστημα άποτελείται άπό τον έγκεφαλο και το νωτιαίο μυελό. Συνδέεται δε με το περιφερειακό νευρικό σύστημα.

Το δεύτερο περιλαμβάνει τα 12 κρανιακά νεύρα, που καταλήγουν στα αισθητήρια όργανα, στην καρδιά και ο' άλλα έσωτερικά όργανα. Έπίσης, τα 31 ζεύγη νευρών (αισθητήριων και κινητήριων), που ξεκινούν άπό τον νωτιαίο μυελό και διακλαδίζονται σ' όλο το σώμα. Αυτά διεκδύουν τις κινήσεις των μυών του σκελετού. Υπάρχει όμως και ένα ξεχωριστό και αυτόνομο δίκτυο νευρών, που έλέγχει τους μύς των έσωτερικών οργάνων μας, ά νεύρατα άπό τη θέλησή μας.

Τα κρανιακά νεύρα ξεκινούν άπό τη βάση του έγκεφαλου. Τα περισσότερα, άπ' αυτά είναι αισθητήρια και κινητήρια συννόχια.

Στα κρανιακά νεύρα άνήκουν τα όσφρητικά, τα ακουστικά και τα όπτικά. Τα πρώτα καταλήγουν στη μύτη, τα δεύτερα στ' αυτιά και τα τρίτα στα μάτια. Τόια άλλα κρανιακά νεύρα διεκδύουν τους μύς που κινούν τους βολβούς των ματιών. Επίσης, τα κρανιακά νεύρα ένουν ίνες που καταλήγουν στις γευστικές θηλές της γλώσσας στους μύς του προσώπου και το τραχήλου, κλπ. Τα πνευμονοσπαστικά κρανιακά νεύρα έλέγχουν την καρδιά, τους πνεύμονες, το στομάχι, τα έντερα, το σπέντι, τα πνεύμονες, τη σπλήνα και τους νεφρούς.

Στα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

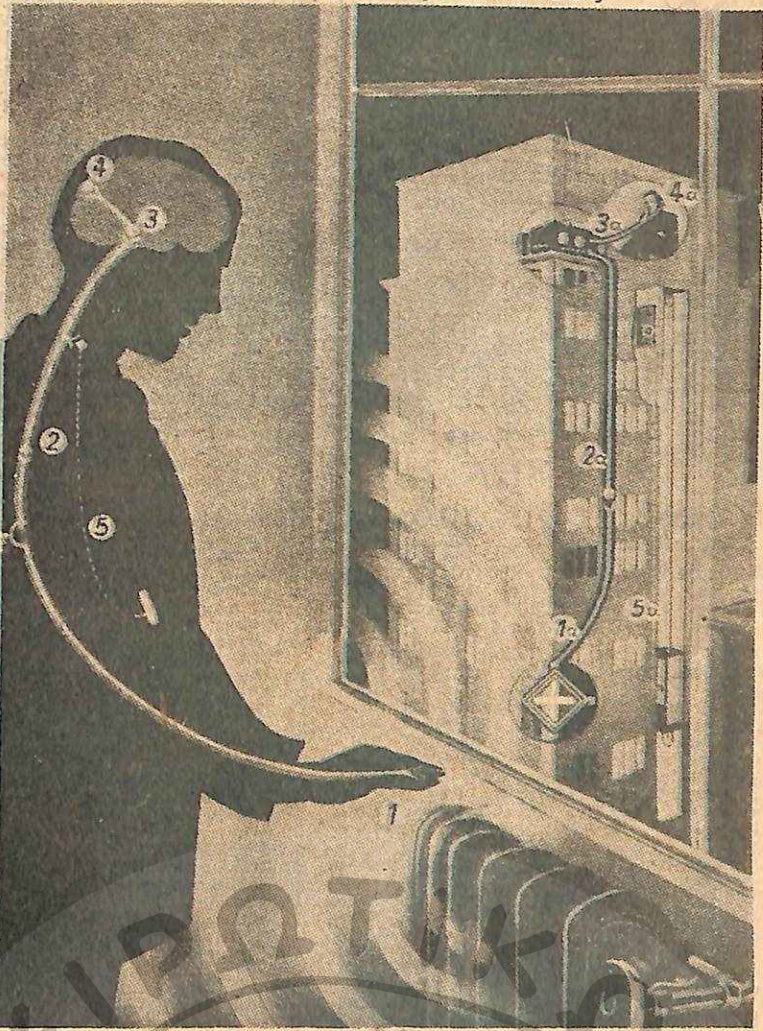
σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

σώμα του άθρώπου. Τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του άθρώπινου έμβριου, ο έγκεφαλος είναι μια μικρή υπάλλα, στην άκρη ένος σωλήρος — που γίνεται άργότερα ο νωτιαίος μυελός. Έπειτα η υπάλλα αυτή μεγαλώνει, χωρίζεται σε διάφορα μέρη και σχηματίζει τον κύριο

Τα διάφορα τμήματα του νευρικού συστήματος μπορεί να παρομοιαστούν ως προς τη λειτουργία τους με ηλεκτρικές συσκευές. Το χέρι μας π. χ. που αντιλαμβάνεται τη θερμοκρασία του αέρα (1) διαβιβάζει το σκεπτικό μήνυμα στον έγκεφαλο με το αισθητήριο νευρό (2). Το μήνυμα φτάνει στη βάση του έγκεφαλου (3), άπ' όπου διαβιβάζεται το άρμόδιο έγκεφαλικό κέντρον της απής (4). Αυτό σ' εννοείται τότε με το άρμόδιο τμήμα του νωτιαίου μυελού, το όποιο διατάζει τους μύς του υπέρσπου (5) να άποσπώνουν το χέρι απ' το καλοριφέρ. Όλ' αυτά λοιπόν άντιστοιχούν σε γενικές γραμμές με μια σειρά ραδιοφώνων (1α), το σύρμα της (2α), το ραδιοφωνό (3α), τον άνθρωπο που άκούει (4α) και το άσπασό που άναβάνει (5α).

έγκεφαλο, την παρεγκεφαλίδα και τον προμήκη μυελό.

Το πρώτο άπ' τα μέρη αυτά άναπτύσσεται πολύ γρηγορώτερα άπ' τα άλλα και γεμίζει το έσωτερικό του κρανίου. Αναπτύσσεται δε πολλές φορές, δημιουργώντας έτσι τις διάφορες σιγίαιες και σιγίαιες, που κάνουν τον άθρώπινο έγκεφαλο να μοιάζει με ένα πλάσμα γκρίζο κρανίο.

Έπειτα άπό πολλά χρόνια μελετών και έρευνών πάνω σε πειραματόζωα και θεωρείται τών διάφορων παθήσεων του άθρώπινου νευρικού συστήματος, οι έπιστήμονες άπόρρησαν να κατανοούν λεπτομερώς γάρες του έγκεφαλου, που άναφέρονται με τη τη, με το και την είδικη λειτουργία τους. Σ' αυτούς λοιπόν τους γάρες παρατηρούμε ότι τα αισθητικά κέντρα του έγκεφαλου που συνδέονται με τα γάρες, με τα γάρες και τα πόδια είναι πολύ μεγάλα, γιατί άπόρρησαν περισσότεροι νευρικοί «δέκτες» σ' αυτά τα μέρη.

Έξ άλλου, τα μεγαλύτερα κινητικά κέντρα είναι τα συνδεδεμένα με τα γάρες, με τα πόδια και με τους μύς του προσώπου που χρησιμοποιούν για να μιλάμε και για να τρώμε.

Ετσι, οι γιατροί έδωσαν π.χ. ότι οι νευρικές ίνες άπό τη δεξιά πλευρά του σώματος καταλήγουν στο άριστερο ημισφαίριο. Όταν λοιπόν πάθει κάποιος παράλυση του δεξιού πλευρού, άπορρησαν να συνδέονται με δεξιά κέντρα άπ' τη δεξιά πλευρά της άπ' το αντίστοιχο κινητικό κέντρον του άριστερου ημισφαιρίου του έγκεφαλου (και αντίστροφα).

Ετσι, οι γιατροί έδωσαν π.χ. ότι οι νευρικές ίνες άπό τη δεξιά πλευρά του σώματος καταλήγουν στο άριστερο ημισφαίριο. Όταν λοιπόν πάθει κάποιος παράλυση του δεξιού πλευρού, άπορρησαν να συνδέονται με δεξιά κέντρα άπ' τη δεξιά πλευρά της άπ' το αντίστοιχο κινητικό κέντρον του άριστερου ημισφαιρίου του έγκεφαλου (και αντίστροφα).

Ετσι, οι γιατροί έδωσαν π.χ. ότι οι νευρικές ίνες άπό τη δεξιά πλευρά του σώματος καταλήγουν στο άριστερο ημισφαίριο. Όταν λοιπόν πάθει κάποιος παράλυση του δεξιού πλευρού, άπορρησαν να συνδέονται με δεξιά κέντρα άπ' τη δεξιά πλευρά της άπ' το αντίστοιχο κινητικό κέντρον του άριστερου ημισφαιρίου του έγκεφαλου (και αντίστροφα).

Άπό τα παράξενα ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τα άπλυτα της κ. Άντας και οι γυναικείες επιδείξεις του συζύγου της

ΟΛΟΙ πιστεύουν ότι ή κ. Ζακελίν Κέννεντυ, η άκόρη του νέου Προέδρου των Ηνωμ. Πολιτειών, θα έσπαρσε ριζικές μεταβολές στο Λευκό Οίκο. Φυσικά, οι μεταβολές αυτές θα είναι προς το καλύτερο. Γιατί ή κ. Κέννεντυ φημίζεται για το καλό γούστο της — πράγμα που δε σνέβαινε με ώριμένους άπό τις παλαιότερες «Πρώτες Κυρίες» των Ηνωμ. Πολιτειών.

Θέλετε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα; Όταν ο Πρόεδρος Άντας έπιθεωρούσε την καινοβόργια του καπνικού, μετά την έκληξη του, ή γυναίκα του έβαλε στο μάτι το διαμέρισμα που έχει την άνομασία «Ανατολικό Διαιτήσιο», και δήλωσε:

— Είναι περίφημο έδώ μέσα... για να κρεμάει τα πλυνμένα ρούχα μας!

Άλλα κι' ο άντρας της δεν ήταν καθόλου καλύτερος, άπο την άποψη της κοινωνικής καθαριότητας. Κάθε πρωί, γάρες, έκανε ένα μπάνιο στο γειτονικό ποτάμι Ποτούακ. Για να πάει στο ποτάμι, περνούσε μέσα άπό το πορτί του Λευκού Οίκου. Μία και δεν κυκλοφορούσε λοιπόν σε δημόσιο γάρο, θεωρούσε περίτονο, να σφύρει μισιά! Κι' αυτό συνεγείστηκε άπο την άποψη της γυναίκας που τον είδε να μολίζει ολόγυμνος άπ' το μπάνιο, του έβαλε τις γάρες και τον άνάγκασε να βάψει μισιά στο έξέρι!

—Είναι περίφημο έδώ μέσα... για να κρεμάει τα πλυνμένα ρούχα μας!

Άλλα κι' ο άντρας της δεν ήταν καθόλου καλύτερος, άπο την άποψη της κοινωνικής καθαριότητας. Κάθε πρωί, γάρες, έκανε ένα μπάνιο στο γειτονικό ποτάμι Ποτούακ. Για να πάει στο ποτάμι, περνούσε μέσα άπό το πορτί του Λευκού Οίκου. Μία και δεν κυκλοφορούσε λοιπόν σε δημόσιο γάρο, θεωρούσε περίτονο, να σφύρει μισιά! Κι' αυτό συνεγείστηκε άπο την άποψη της γυναίκας που τον είδε να μολίζει ολόγυμνος άπ' το μπάνιο, του έβαλε τις γάρες και τον άνάγκασε να βάψει μισιά στο έξέρι!

Ένας άλλος περίεργος ένοικος του Λευκού Οίκου ήταν ο Πρόεδρος Χέις. Αυτός κι' ή γυναίκα του ήταν φανατικοί έθροφι του άλκοολ. Στις έπισήμες λοιπόν δεξιώσεις, πρόσφερε στους καλεσμένους του μόνο λεμονάδα! Το άποτέλεσμα ήταν να θοισκουν οι περισσότεροι άπ' αυτούς διάφορες προφάσεις, για να μην πάνε το ποί τους στο Λευκό Οίκο.

Μπορούσε σ' αυτή την κατάσταση, ο Χέις άναγκάστηκε να έπιτρέψει το κρασί και τα οινόπνευματόδη στις δεξιώσεις του. Άλλα και πάλι δε διορθώθηκαν τα πράγματα.

Υποπτεύθηκε τότε πως τα φαγητά που πρόσφερε στους καλεσμένους του, δε θα ήταν εκείνα που θάπρεπε να άπόρρησαν σ' ένα προεδρικό τραπέζι. Και ζήτησε τα φαγητά του Τζην Τάμπερλαν, ένας εκατομμυριούχος που φημίζονταν σαν ο έλεκτικότερος καλοφάγας των Ηνωμ. Πολιτειών. Αυτός ανέλαβε όπειθύναν να όργανώσει τα έπισήμα γεύματα του Προέδρου. Κι' άργισε να παρουσιάσει στους καλεσμένους λιγώδεις που ούτε τίς είχε φανταστή καν ο Χέις, ο άπλος και λιτός αυτός άνθρωπος. Σερβίριζε π.χ. στρεβία ψημένα μέσα στο δοτάρο του και συνονδυμένα άπό ασπανάνα!

Ήταν μία μεταβολή άπίστευτη, έπαναστατική... Φαινόταν

επιτυχώς που πήγα.

— Κράδες, παγωμένες κομπρέσες, φάρμακα. Και να μην κινηθεί. Τη νύχτα μόλις έπεσα στο κρεβάτι, «πτόμα» κυριολεκτικά, να ή πορταμπάνα - μπουμπάνα! Έναν τον είχε πιώσει ξαφνικά η καρδιά του. Έβαλα τα παπούτσια και το παλτό και κατέβηκα στο γαβόρο.

Έκανε παγωνιά εκείνη την ώρα και πιάστη ελκρινάως πώς η πρόθεσι του γυμναστή να γράφει τις δικές μου μέρες και να τις μοιράσει στους απανταχού φίλους.

— Εδώ (κορμιά) στον καρδιά, κό, είπα «ήσυχα» και τα λοιπά και γύρισα και τον πήρα μέχρι τις έφτα το πρωί που άκουσα μέσ' τον ύπνο μου τη μέρα μου να λέει:

— Κοιμάται, γιατρέ μου... Κι' είναι πολύ κουρασμένος...

«Γιατρέ μου...» Σηκώθηκα και πέ- ρασα μία ρούπα. Ήταν ο κ. Καλο- χριστιανός, ο παλιός γιατρός της πε- ριφέρειας, ένας εξηταπεντάρης πε- ριπου, που τον ήξερα κι' εγώ από μικρό παιδί.

— Καλώς το γιατρό, είπα μ' ευ- γένεια.

— Καλώς ώρισε, μου είπε ψυ- χρά.

Και πρόσθεσε με ύψος όργισμένο:

Δε μου λές, Παναγιώτη, πε- ρί μου, πήγες στην Άδηνά και σπουδάζεις κι' έγινε επιμελητής και διδάκτωρ για νάρθης εδώ πέρα να μου κόψης το ψωμί;

— Έμεινα κατάπληκτος.

— Εγώ κ' Καλοχριστιανέ;

— Εσύ, βέβαια! Εγώ θύσασα τα

νεύρα μου και τη ζωή μου σε τού- τα δω τα κατόδρακα και τώρα ηρ- θες εσύ να μου πάρης την πελα- τεία;

Πήγα να του εξηγήσω, αλλά η- ταν κάτι άνωφελος. Όσο μιλούσε, τόσο θυμωκε και περισσότερο. Στο τέλος μου τόνισε πως έχει τέσσερα παιδιά κι' ότι αν πρόκειται να 'που κλείσω το σπίτι θα με σκοτώση για «να κλείση και το δικό μου!» Και βρόντηξε την πόρτα κι' έφυγε, με βρισιές, βλαστήμιες και κατάρσεις...

— Άρχισα να ετοιμάζω τη βαλίτσα μου πιο βιαστικά από τη φορά. Ή πόρτα βρόντασε συνεχώς.

— Έφυγα! φάρμακα άγριεμένος, στην κακομοίρα τη μάνα μου. Πες πως έφυγα το πρωί.

Σαρκαστικά, τη βλέπω να στέκει μπροστά μου μουνδιασμένη.

— Τι είναι, μάνα;

— Η γυναίκα του γιατρού του Καλοχριστιανού! Να τρέξω, λέει, γρήγορα, γιατί ο γιατρός από τη σύγχυση έπαθε κρίση στην καρδιά του!

— Όπου, να πάω' ο διάολος να πάρη!...

Τρεις μήνες έμεινα στ' Απανωγι- ορί!... Και μόλις έφτασα στην Ά- δηνά, μπήκα στο νοσοκομείο για ο- ροπατεία!...

ΕΨΙΛΟΝ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπεισμένοι, εί- ρ' κοί δι' εφύλαξ πληροφωρίας επί πά- σης φύσεως ιδιαιτητών έμπειροτων έ- ποδών, γάμων διαγύνων, επιτηρώ- νας άνηλικών αναζητήσεως πραγμάτων έ- ποδ' κατάσχισιν κλπ. Διεύθυν: Γραφείον Πληροφοριών «ΑΘΗΝΑ». Πρωτοτύπου 2 (πλ. Κλαυδίου), τηλ. 27.709. Την σφοδρότητα των εργασιών μας έγχυται η πολυτής εδδίκμος δημοσία προσηπ- ρεσία μας.

ΠΡΟΣΩΠΟ

ώραιο, καθαρό, λείο,

χωρίς ανωμαλίες

Γιατί, κυρία μου, σεις να μην έχετε το δέρμα που προσώπου σας νεανικό, ιδιαιτέρα σήμερα, που η Έπιμελητή ό- νει άφροντα τα φάρμακα; Είναι κόρη να μην έπωφελήθε. Έμπιστευθήτε το πρόσωπό σας στις θαυματουργικές Ι- διότητες της περιφρονής

Lotion Z A A R

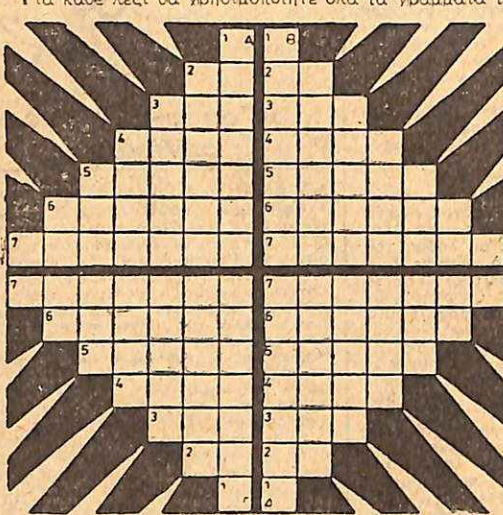
Θα ήκανοποιήθετε σύντομα και τέ- λεια. Θα προσβάλετε το πρόσωπό σας με αυτόπεποιήθη! υπερφρονεία. Η Lotion Z A A R, περιέχουσα όμοια συστα- τικά με εκείνα που δέρματος θα σας το θαρραλέω, θα σας το καθαρίση τέ- λεια, θα το απαλλάξη και θα το πα- ρουσιάση όλο ύψος και όμορφιά.

Πωλείται παντού. Παρακαταθήκη Σό- λωνος 35. Τηλ. 610-764.

Γιά μικρούς

Τετραπλή πυρκαμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο πάντα σύμμετρο, θα συμπληρώσετε και τις τέσσερες πυρκαμίδες με λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. Για κάθε λέξη θα νοσημοποιήτε όλα τα γράμματα της

προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, σύν ένα και- νούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Άρνη υποθέσεων.
- 2) Πρόθεσις.
- 3) Τη γενιά ή μονοτονία.
- 4) Απαράτητα στο Ιστοφόρο.
- 5) Δεν είναι συνθηματικά.
- 6) Λαχανικό, που τρώμε συχνά υπό μορφή... πίττας.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 2) Ζή και κινείται.
- 3) Κητική αντανούα (οδ.).
- 4) Σημείο της αριμετικής.
- 5) Το μικρό όνομα Έλληνος στό.
- 6) Ο κάτοικος μιας γήσου των Κυκλάδων.
- 7) Μη περιμένετε, πολλά απ' αυτόν.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 2) Άριθμός.
- 3) Συνδυασμός αντίθετος ή αναντιωματικός.
- 4) Δικό μου.
- 5) Ψυχική όρμη, παραφορά.
- 6) Πήλρες, γεμάτο.
- 7) Νάος έξισης θρησκείας.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 2) Δείχνει.
- 3) Τελικός σύνδεσμος.
- 4) Βιολικό θούρο.
- 5) Το σύνολο των ζωικών ειδών μιας περιοχής.
- 6) Έλλειψις, ανεπαρκεία.
- 7) Κάτοικος μιας ευρωπαϊκής χώρας.

15 ενόματα άστέρων

Αναθέσαμε στον τυπογράφο μας να στοιχειοθετήσει τα όνοματα 15 γνωστών άστέρων του κινηματογράφου, κι' εκείνος από άπροσεξία υπέθεσε τα στοιχεία κι' έγινε έτσι αίτια να σας προσφέρου- με αντί των 15 όνομάτων αναπληρώνων με άστέρων τα κάτωθι άγνωστα όνο- ματαπώνυμα:

1) ΔΟΡΚΑ	ΡΕΚΕΜΠΗ
2) ΠΥΡΟΣ	ΦΑΣΚΩ
3) ΓΚΑΛΙΜΑ	ΛΕΟΝ
4) ΚΡΩΒΙΤ	ΤΑΥΡΙΜΟΣ
5) ΜΙΝΟΣ	ΕΝΙΡΙΟΣ
6) ΜΙΜΟΣΑΣ	ΕΤΑΡΟΣ
7) ΤΙΑΡΑΣ	ΤΕΜΙΛΑΝ
8) ΣΕΚΟΛΑ	ΚΑΝΑΛΗΛΕΔΡΑΣ
9) ΖΑΝΑΦΥΡΟΣ	ΛΥΝΑΡ
10) ΖΗΜΕΤΣ	ΤΑΥΡΙΤΟΣ
11) ΘΕΠΙΛΕΖΑΜ	ΟΛΙΤΑΡΗ
12) ΧΗΛΙΜΑΣ	ΣΚΑΛΙΟΚΙΝΝΟ
13) ΡΩΜΑ	ΝΤΟΥΚΟ
14) ΜΠΑΛΤΟΡΕ	ΝΤΙΟΡΣ
15) ΡΕΥΑΙΣ	ΚΕΑΗΜΑΝ

Όμοιομορφ φωνηεντόλιπα

Συμπληρώστε τα τρία κάτωθι σύμ- φωνα:

Δ Ρ Σ

με διάφορα φωνήεντα, έτσι ώστε να σχη- ματιστεί πέντε λέξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Ένα δέντρο.
- 2) Βασίλειο της άρκαίτητος.
- 3) Ιστορικός, έπος.
- 4) Μία των τεσσάρων φύλων του έ- θνους μας.
- 5) Προδίδει μόνον.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Μαγικό γράμμα

Αλλάζοντας ένα γράμμα, σε καθένα των κάτωθι λέ- ξων, μ' ένα άλλο, πάντοτε το ίδιο, πρέπει να σχημα- τίσετε, χωρίς κανένα αναγραμματισμό, ισόριθμες νέες λέξεις:

- 1) ΤΑΦΟΣ. 2) ΝΕΓΡΟΣ. 3) ΓΕΡΑΣ. 4) ΡΩΜΗ. 5) ΑΨΙΣ. 6) ΜΑΣΙΑ. 7) ΔΕΡΜΑ. 8) ΛΑΣΚΟΣ. 9) ΡΟΜΒΟΣ. 10) ΤΡΑΜ. 11) ΜΑΚΑΟ. 12) ΩΡΙΜΑ.

Κρυπτογραφικό

- 1 1 3 4 5 6 7 8 9 = Κώς κωμωδοποιός της άρ- γιότητας.
- 2 5 6 5 9 4 8 9 = Νεοέλληνας ποιητής.
- 3 2 2 8 9 = Ζών.
- 4 5 6 5 = Συναίσθημα.
- 5 4 6 3 9 = Πόλις και λίμνη των Βαλ- κανών.
- 6 1 5 = Θέα.
- 7 8 9 4 5 = Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 8 6 5 7 5 = Όπτασια.
- 9 5 7 8 9 = Νησί του Αιγαίου.
- Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάν- τοτε αριθμό.

Αίνιγμα

Και βασίλειά μου και της Λυκίας ποταμό, άκούα κι' ένα φίλικό, θα δής από άρκαίτη μου. Μα κάποια πολύ θρακική και φυσικά έλληνική, είναι το θηλυκό μου.

Αριθμητική συνέχεια

Ποιοι αριθμοί πρέπει να τοποθετηθούν κατωτέρω στη θέσι των στιγμών, έτσι ώστε να διατηρηθούν όλες οι ιδιότητες της συνέχειας, που ήδη σας δίνουμε:

α) 17 25 32 38 43 47 ...

β) 2 5 11 23 41 ...

γ) 2 4 8 32 256 ...

Συναρμολόγησης

Να συναρμολογηθούν οι 24 αυτές συλλασές, κατά τρόπον ώστε ν' αποτελέσουν τα όνοματα 7 χωρών της Ασιατικής.

Ρ	Α	Μ	Κ	Λ
Α	Γ	Κ	Τ	Ν
Δ	Ι	Μ	Τ	Ε
Ζ	Α	Μ	Τ	Α
Β	Ι	Τ	Α	Ν
Π	Ο	Β	Γ	Σ

Οι δίδυμες αδελφές

Οι δέκα αυτές νέες μοιάζουν άσφαλώς πολύ μεταξύ τους. Υπάρ- χουν όμως άκίεσά τους δυο δίδυμες, που έκτος από την καταπιη- λαδή την ίδια μορφή, είναι και ντυμένες κατά τον ίδιο τρόπο. Φορούν δη- λούν το ίδιο άκριβως χνένιομα.

Ποιές είναι λοιπόν άκίεσα στις δέκα, οι δυο δίδυμες αδελφές; Πρέπει να τις άνακαλύψετε μέσα σ' ένα λεπτό το πολύ.

Οι λύσεις στη σελ. 68

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

ΦΥΤΕΜΑ ΚΑΙ ΠΟΤΙΣΜΑ

ΚΑΠΟΤΕ ο Ναστραδίν, όταν ήτανε στ' α- νειάτα του, έκανε όλο το χωριό του να γελάει με τα χωράτα του.

— Μα τον Άλλω, άς είναι καλά αυτό το παιδί... Μας άνοίγει την καρδιά μ' αυτά που λέει και μ' αυτά που σκαρώ- νει... λέγαμε για το Χό- τζα εύχασίτημένο κι' οι πιο γέροι άκόμη του χω- ριού του.

— Έτσι μιά φορά, καθώς πήνε με τη συντροφιά του για ψάρεμα, ο Ναστραδίν αντί να βοηθήση από δου- λειά και στις προετοιμα- σίες, προτίμησε να εαπλώ- ση στην άμμουδιά.

— "Ε, Ναστραδίν, τό ψάρεμα θέλει δουλειά κι' όχι τεμπέλκι... Κόπιασε, λοιπόν, να ετοιμάσουμε τα δίχτυα... το είπαν οι φίλοι του.

Μά εκείνος, χωρίς να δώσει σημασία, γύ- ρισε απ' το άλλο πλευρό και μουρμούρισε:

— Κάντε τη δουλειά σας έσεις... Έγώ ξερω τι κάνω...

Κι' οι φίλοι του τον άπεσαν να ροχαλίη το καλό καιρό. Όταν έστησε σε καμ- μιά ώρα, είδε πως τα δίχτυα ήσαν έτοιμα πια για να αιντούν στη θάλασσα. Χωρίς να γάση λοιπόν καιρό, δίνει μιά και πέφτει μέσα στα δίχτυα.

Μπορά έυνέλεπ, τι κάνασε εκεί; Θα μάς τα γαλάσσε και θα πάη άδικά τόσο κό- πος... το είπαν οι φίλοι του.

— Η άρεντιά του άσώτος άποκόρηκε:

— Μπέ, νόμισα, μέσα στον ύπνο μου, πως ήμουν ένώ το ύασι, γι' αυτό και πή- δισα μέσα...

Έκείνοι έσκασαν στα γέλια και του συ- γώρεσαν πρόθυμα τη ζηνιά. Μά ο Χότζας σε λίγο θάρεθηκε το ψάρεμα και γύρισε πίσω στο χωριό. Έκεί στην πλατεία τον πε- ραίεσαν οι συγχαίοντες:

— Εί Πώς πήγε, Ναστραδίν το ψάρεμα;

Πάσατε τίποτα ή γύρισε μ' άδεια χείρα;

Κι' ο Χότζας άποκόρηκε:

— Να σας πώ, έτσι που ήρθαν τα ψά- ρεμα ήσαν εύτυχημα που γάλασε ή δου- λειά... Γιατί, έφυγα από δω άθώπως και παρά λίγο, μόλις έφτασα στη θάλασσα, να γίνω ψάκι!...

Οι χωριανοί γελάσανε και τον κέρασαν κανονικά στον καφέ, για να τους πη πως έγινε και γύρισε μόνον στο χωριό.

Ο Χότζας, χωρίς να γάση καιρό, άσισε να λείη τα καθέκαστα με υπόλικό άλάτι. Μά τη στιγμή εκείνη πέρασε από εκεί ο Άλλω- Μπεκή, ο πιο μεγάλος τοκογλύφος του χω- ριού και το έκανε νόημα πως τον ήθελε.

— Άγινε, καλά έμπερδύεσθα, Ναστρα- δίν... το εύχήθηκαν οι χωριανοί.

Κι' εκείνος, χωρίς δίχτυα να στεναγω- ρεθί, πλησίασε τον Άλλω-Μπεκή κι' άνοι- σαν να μιλάνε οι δυο τους. Σε λίγο άπσε τον τοκογλύφο και γύρισε πάλι στον καφέ- νε ήσυχος κι' εύχαριστήμενος.

— Εί Τι έγινε, Χότζα; Πλήρωσε το γρόος σου; τον ρώτησαν.

— Όχι, φίλοι μου, για να σας πώ δη- την άλήθεια το γρόος μου δεν τό πλήρωσα άκόμη στον Άλλω-Μπεκή... Άλλά τό εύκό- λυνα άπας λένε... Γι' αυτό και έξέκλλησε έτσι εύκολα... τους έξήγησε ο Ναστραδίν.

— Και πως τό εύκόλυνε χωρίς να τό πληρώσης, τ'άκουε;

— Νά... Τό πλήρωσα... Έτσι κι' εγώ έβιασα εύναριστήμενος που δεν πλήρωσα γρόοι τοσκιό κι' ο τοκογλύφος είναι εύναριστή- μένος, που έχει να λαβαίη τώρα περισσό- τερος τόκου...

Σε λίγο ο Χότζας σηκώθηκε να φύγη.

— Πάω στον κήπο μου να δουλέψω... Άρ- κεία τεμπέλιασα σήμερα!... έλεπε.

Μά οι χωριανοί, που τον ήξεραν για με- γάλο τεμπέλ, τον άκούσαν περιέργου άε το κήμα του.

Αυτός να δουλέψη; Μπά... Κάτι άλλο θα σκαρώσει πάλι... είπαν μεταξύ τους.

Έκείνος όμως έφτασε πραγματικά στο κηπουράκι, που είχε, έβγαλε τα ρούχα του, γιατί έκανε ζέστη. Έπιασε την τούπα κι' άρ- γισ να φυτέψη... σκόδρα!

Πάει, τρελλάθηκε ο Ναστραδίν!... εί- παν.

Μά σε λίγο είδαν πως καθώς φύτευε, έφτυνε στη ρίζα του κάθε σκόδου...

Περίεργη τότε, καθώς ήσανε, τον πλη- σίασαν για να τον ρωτήσουν:

— Γιατί, μπρά τ'άκου, φτύνεις τα σκόδ- ρα πριν τα φυτέψης;

Κι' ο Χότζας, πολύ σοφά, άποκόρηκε:

— Είναι τό πότισμα που τους κάνω... Κι' άλλο μπεδ δεν έγινε να δοθ' από τά χείρα μου, θάρει δε θάρει! Όταν έσκα τη δουλειά!... Φύττω λοιπόν και πότισμα μαζί κι' ο Άλ- λω θάρει...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΜΥΘΗ ΚΑΙ ΣΤΙΛΕΤΤΟ

ΠΡΟΣ Θεού, κυρία μου. Τι είδους πα- πούτσα είναι αυτά που φοράτε; Και έρωτά: Μποτίνι είναι αυτό ή άικμη βέλους; ή ρυγχος ζ' ορία, ή άπόλησις κώνου πυρράλου; Όρί- στε; Αυτά είναι τα πα- πούτσια της μόδης; Τα μπερά; Καλα που μου τό είπατε, γιατί έγώ θα τό περνούσα για στι- λέττα. Μάλιστα, κυρία μου, δεν είναι ή πρώτη φορά που βλέπω αυτά τα άικμηρα έργαλεία που παριότανον τα πα- πούτσια. Τα βλέπω συ- να στα γυναικεία πό- δια και σταυροκοπού- μαι και έρωτά: Τι έν- νοιαν έχει το τρομα- κτικό αυτό ρυγχος που έζέχει άναιδέστα- τα και προκλητικώτα; Είναι παπού- τσι, ή προορίζεται να χροσημοποιήται και ως φοινίκον έργαλείον; Διότι εάν φάν κανείς καμιά κλωστή με δαύτο, έστω και κατά λάθος, θα υποστή όπωσ- δήποτε τραύμα διαμπερές.

— Άλλά, κυρία μου, δεν είναι μόνον τό φρικαλέον αυτό και άκατανόητον ρυγχος που προκαλεί την άπορία παν- τός λογικού άνδρωπου. Είναι και τό τακούνια, τό όποία χρειάζεται μικρο- σκόπιο για να τό ιδή κανείς. Είς τί χροσημεύει τό τακούνι, κυρία μου; Έ- αν δεν άπαύται, είς τό να σπρίζεται τό γυναικείο πόδι άπάνω. Και τώρα σας έρωτά: Πώς μπορείτε και σπρίζειτε αυτόν τον άγκο του σώματός σας άπάνω σε δύο άδοντογλυφίδες, που έ- χουν δεν έχουν τας διαστάσεις του σπανάττου; Πώς κατορθώνετε και σπρί- κόσαστε και βράζετε και λιχνίζετε μάλστα, σάν κρέμ καραμελλά; Έρω- τώ, όποια και άδύνατον να συλλάβω τό ζήτημα με τη φαντασία μου. Διότι έδώ χρειάζεται ίσορροπία άκροβάτου. Και πως τό κατασθένετε και δεν πα- ραπατάτε και δεν στραβοπατάτε και δεν στραυπουλάτε τό πόδι, σας και δεν παίοντε κουτρούδρες; Άπορώ, έρωτά και λένω: Μέγας είσαι Κύριε και θαυ- μαστή τά έρνα σου!

— Ορίστε: Είναι ή μόδα; Μερσί για ήν πολυτιμή πληροφωρία, αλλά τό γυναι- κείο, μαντάμ, και αν δεν τό γνωρίζω, τό μαντεύω. Μόδα πρέπει να είναι. Τι άλλο μπορεί να είναι; Γιουβαρελάκια ανυόλεμον; Άλλα αυτό δεν λύει την άπορία μου, τό πως δηλαδή κατορθώνε- τε και άπορροπείτε τά 60, τά 70 και τά 80 κιλά σας σ' αυτές τις τακουνοει- δείς άποφύσεις. Πώς είπατε; Χρειάζε- ται λίγη προσοχή; Άστε όμολογείτε ό- τι είναι επικίνδυνα. Τό παραδέχεστε. Και όμως τά φοράτε και διακινδυνεύε- τε τό σπινθηροπληννα σε κάθε σας βή- μα και τό στραβοπατάτε και όλα τα παρούσια ενδεχόμενα, μόνο και μόνο έπειδή είναι ή μόδα. Βρε κάτι πράγμα- τα που θέλεις κανείς σ' αυτόν τον παλινόκομο!

— Τέλος πάντων, κυρία μου, είσατε πολύ περιέργη, άνόητα και άνοήτορα- να πλήρωσα έσεις οι γυναίκες. Είσα- στε ήκανες να βάλετε στο άδείο σας κεφάλι ναϊδουρίνο σαμόρι, τρικαντά Μεγάλου Ναπολέοντος ή κανένα κου- νουπίδι και να βγνίτε άυταρέσκας στας δημόσιες όδους, άρκεί να τό διατάξη ή λεγομένη μόδα. Και να περιπατή- σετε με τσάκαρα, με τσαρούχια ή με τακούνια υφούς τριαντα έκατοστών του μέτρου, κυρία, σε οκεφίτε τό έξωρε- νικό του προγυμνασίου. Με άλλους λό- γους, είσατε γελοία πλήρωσα, κυρίες μου και δεσποινίδες μου έπίσης. Διότι δεν έχετε προσωπικό γούστο, άτομικό- πητα, βέλους έπιθυμία, κλίση, ίσοτρο- πία τέλος πάντων, να κάνετε ό,τι σας κατέβητε τό άδείο σας κεφάλι. Ότι- ος διατάξη τό Παρίσι. Παρίση δια- τώνη και τά σκυλιά δεμένα!

— Τι είπατε, μαντάμ. Έάν είχα κι' εγώ γυναίκα δε ά τά έλενα αυτά; Πρώτον, εάν είχα έννι γυναίκα δε θα έπέτρο- πα αυτές τις γελοιώτητες. Άν μου έρ- χότανε μιά παπούτση όξούνηχου και τα- κούνη στιλλέτο, θα την άπαγα και θα την άναγα με δαύτο, άνευ έπιφύλα- ξών. Και δεύτερον ούτε για άστέιο δεν άπέρρεπα τόσά έρωτήματα. Άν εί- χα, λέει, γυναίκα! Άν δεν τώω ένα μαγκάκι κάρδουνα καλύτερα!

— Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέστα σας, παρακαλώ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στο ζωολογικό κήπο.

Δε ντρέπεται να με φιλή μπερσά σε τόσο κόσμο;

— Τα ρέ

Η έτησια άγωνία όλων των γνωστών και δημοφιλών στάρ του Χόλλυγουντ, ανδρών και γυναικών, βέαν είναι ούτε αν, δα διατηρηθ, ο γάμος τους ένα χρόνο άκομη, ούτε αν θα βρούν ένα μεγάλο ρόλο να έρημνεύσουν, άλλα το τι μεταδολές θα παρουσιάσει το «Χρηματιστήριο προσωπικών αξιών» του Χόλλυγουντ, που δημοσιεύεται κάθε χρόνο, τις πρώτες ημέρες του Ιανουαρίου. Το δελτίο που εκδίδει το πρώτοτυπο αυτό «Χρηματιστήριο» δείχνει με αριθμούς την πρόοδο ή τη στασιμότητα, που εσημειώσε ο κάθε ηδούπος κατά τον χρόνο που έζησε. Και, όπως καταλαβαίνετε, όλοι οι γνωστοί στάρ επιθυμούν με κάθε τρόπο να δουν το όνομά τους μεταξύ των πρώτων του δελτίου αυτό. "Αν συμβή αυτό, είναι εξασφαλισμένοι όλο τον χρόνο, οτι δε θα προφταίνουν να παίρνουν προτάσεις με δλεαστικούς όρους για το γύρισμα νέων ταινιών.

Με την κυκλοφορία του δελτίου του «Χρηματιστηρίου προσωπικών αξιών» για το 1960, εσημειώθη και η πρώτη έκκλησι: "Ενώ στο ίδιο δελτίο του 1959 το όνομα του Γκλέν Φορντ ήταν επί κεφαλής όλων, κατέβηκε δεύτερη την επόμενη έτος, πια δημοφιλούς και του πια καλοσηληνωμένου στάρ του Χόλλυγουντ για το 1959, στο δελτίο του 1960 το όνομα του δεν υπεχώρησε ούτε στη δεύτερη, ούτε στη τρίτη θέση άλλα στη... δωδέκατη!... Μπορείτε να φαντασθήτε τώρα τι όδυνηρη ψυχολογία για τον άλλοτε δημοφιλή Γκλέν στάθηκε η πληροφορία αυτή. "Αμέσως οι κινηματογραφικοί παραγωγοί σημείωσαν τη μεταβολή αυτή και έπεισαν με υποδελουιν προτάσεις στους καινούριους εύνοουμένους του αμερικανικού κοινού.

Η δεύτερη έκκλησι—μερική, γιατί πολλοί το περιμεναν—ήταν η ραγδαία άνοδος στην πρώτη θέση του καταλόγου αυτού της γνωστής και άγνωστης τραγουδίστριας και στάρ Ντόρις Νταϊν. "Υστερα από άρκετα χρόνια, για πρώτη φορά, έφτασε τη ζήλευτη άπ' όλους πρώτη θέση την κέρδισε με γυναικεία—στάρ και μάλιστα η Ντόρις, που πέρσι κατέβηκε στον ίδιο κατάλογο την έκτη θέση!...

Ήταν μια δίκαιη επιβράβευση του μεγάλου ταλέντου της και της άσάντασης δημοτικότητας που απέκτησε τελευταία, λένε με ένθουσιασμό οι φανατικοί φίλοι της.

—Μέχρι το 1956 ήταν άπλω με καλή τραγουδίστρια. Μέσα σε 5 χρόνια δεν είναι δυνατόν να έκανε τόσες προόδους ώστε να τεθί επί κεφαλής τόσοσων και τόσοσων μεγάλων συνδελφών της. Αναγνωρίζεται ότι διασέτει δραματικό ταλέντο, άλλα δ-

Η δημοφής Ντόρις

Ντόρις Νταϊν

Η πιο περιζήτητη και πιο άκριδοπληρωμένη στάρ του Χόλλυγουντ

χι σε τόσο βαθμό ώστε να γίνη η πρώτη και καλύτερη... λένε οι αντίπαλοι της.

Νομίζουμε ότι οι θαυμαστές της έχουν δίκιο και άδικο οι άλλοι. Η Ντόρις εξέλιχθηκε τόσο γρήγορα με την αξία της, ώστε αξίζει τη τιμή να τεθί επί κεφαλής όλων των άλλων. "Ας ρέψουμε μια ματιά στον κατάλογο των ταινιών στις όποιες ε-

χει πρωταγωνιστήσει. "Αφήνουμε κατά μέρος τις μουσικοχορευτικές ταινίες της, που υπερέβαιναν τις 25 και σταματούμε στις δραματικές δημιουργίες της, που άρεσαν ιδιαίτερα και σημείωσαν μεγάλη έμπορικη επιτυχία.

Η Ντόρις Νταϊν—το πραγματικό της όνομα είναι Ντόρις Κάππελχοφ—άρχισε τον δεύτερο γύρο της κινη-

ματογραφικής καριέρας της με τη δραματική δημιουργία «Άγαπο με ήσωση με», με τον Τζέιμς Κάγκνι. "Ακολούθησε η επίσης δραματική και άστυνομική του Χίτσκοκ «Ο άνθρωπος που γνώριζε πολλά» με τον Τζέιμς Στιούαρτ, στην όποια παρουσιάσε και το περίφημο τραγούδι «Κέ σερ-α-ρά», και το 1956 έκλεισε με μια ακόμη δραματική ταινία ιδιαίτερων αξιών με τον τίτλο «Υπό πλαστήν ταυτότητα», με τον Γάλλο λουι Ζουρνταν.

Οι τρεις αυτές δραματικές ταινίες σταθηκαν άρκετες για να επιδελουιν το με πλουσιο σε αποχρώσεις ταπεινό «κομμεντε». "Αμέσως νουτάληγη και λίγη μουσική μαζί με ευθυμία και πλοκαγνώστη στο μουσικοχορευτικό φίλμ «Πικ-νικ με πυτζάμες». "Επειτα εμφανίσθηκε σε 2—3 αισθηματικές κωμωδίες και κατόπιν στις γνωστές αισθηματικές περιπέτειες «Γά έσπρησε της κρεβάτο-τοκάμαρα» με τον Ρόκ Χάτσον, «Η Τζένου τα έκανε θάλασσα» με τον Τζακ Λέμον και «Μη τρώς τις μαργαρίτες», με τον Ντέιβιντ Νίβεν.

Πέρσι το φθινόπωρο έγκατέλειψε και πάλι τους έλαφρούς ρόλους και ξαναγύρισε στους δραματικούς. Πρωταγωνίστησε στο άστυνομικό «Ο δολοφονος θάρρη τα μεσάνυχτα», με τον Ρέκ Χάρισον κι έπειτα σε μια άλλη ταινία του ίδιου είδους, που δεν πήρε ακόμη άριστικό τίτλο.

—Χωρίς να ξέρω γιατί, λέει η ίδια, ξετρελλανόμια με τα καλά άστυνομικά μυθιστορήματα και με τις καλές άστυνομικές ταινίες. Φυσικά, παρακολούθ όλες τις ταινίες του μεγάλου "Άλφρεντ Χίτσκοκ και λυπάμαι που δεν είναι δυνατόν να είμαι έγω η μόνιμη πρωταγωνίστρια του...

Η Ντόρις Νταϊν στα 36 χρόνια της—γεννήθηκε στη πόλη Σινισάντι της Αμερικής στις 3 Απριλίου του 1924—είναι σήμερα η πιο δημοφής, η πιο περιζήτητη και η πιο καλοπληρωμένη στάρ του Χόλλυγουντ, χάρη στο καλλιτεχνικό και τόσο έμπορικό ταλέντο της. Βέβαια, δεν της προσέφεραν άκκοι έσοδα για μια ταινία 1.000.000 δολλάρια, όπως στην «Ελίζαμπετ Τέυλορ». "Αλλά πρέπει να λαδώνω ότι όνι ότι η Τέυλορ άμεινεται μόνο ως πρωταγωνίστρια, ενώ η Νταϊν άμεινεται διπλά, αφού η ίδια είναι πάντοτε και παραγωγός των ταινιών στις όποιες πρωταγωνιστεί. "Αν υποθέσουμε, δηλαδή, ότι ως πρωταγωνίστρια εισπράττει 500.000 δολλάρια, άλλα τόσα και περισσότερα εισπράττει και ως παραγωγός!...

Αφού, όμως, ξαναγύρισαν στο «Χρηματιστήριο προσωπικών αξιών», που καθορίζει για το 1960 τους πιο δημοφείς και πιο καλοπληρωμένους στάρ της Αμερικής, οι αμερικανοί κινηματογραφιστές, άζει να προχωρήσουμε και να δοούμε και τα όνοματά αυτών που ακλουθούν στον πίνακα.

Πρώτη, λοιπόν, η Ντόρις Νταϊν, δεύτερος ο Ρόκ Χάτσον, τρίτος ο Κάρο Γκράντ, τέταρτη η «Ελίζαμπετ Τέυλορ, πέμπτη η Νέτμι Ρένολντς, έκτος ο Τόνι Κέρτις, έβδομη η Σάντρα Ντ, όγδοος ο Φράνκ Σινάτρα, ένατος ο Τζακ Λέμον, έκτατος ο Τζάν Γουαίντ, ένδεκτος ο Γκάρο Κούπερ και τελευταίος στον πίνακα ο Γκλέν Φορντ.

"Όπως φαίνεται, έλειψαν από τη σειρά επιτυχίας, έλειψαν από τον πίνακα πολλά άκμια και άσπρητά όνόματα καλλιτεχνών που έχασαν πια τη «δημοτικότητα», που είχαν άλλα χρόνια κι έχουν περιέβη ταρ σε δεύτερο και τρίτου βαθμού άπροσωπικές άξίες".

Η γενική γνώμη έδω στην Αμερική είναι ότι η Ντόρις Νταϊν άζει ως ήστοςια να καταλάβει την άσο τιμητική πρώτη θέση. "Ας μη χυμάμε ότι οι Αμερικανοί έξετάζουν τα πάντα πριν καταλήξουν να πουν τη γνώμη τους για κάποιον. Και στην περίπτωση της Ντόρις δε βρήκαν να της καταλογίσουν ούτε «σκανδαλα», ούτε «διασηματικό όθρονο», ούτε τίποτ άλλο. "Εξαίρετη σύζυγος και μητέρα και πρώτης τάξεως νοικοκυρά, έχει με το μέρος της όλες τις Αμερικανίδες. "Από το 1951 είναι παντρεμένη για δεύτερη φορά, σύζυγός της είναι ο κινηματογραφικός παραγωγός Μάρτιν Μέλτσερ, που ν' απαντά έφ' 11 χρόνια άρμονικά. Τη γενική εύτυχία της συμπληρώνει ο Τέσσο, ο γυιός της από τον πρώτο γάμο της, ηλικίας 11 χρόνων τώρα.

ΤΖΙΜΜΥ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΛΛΑ χιλιόμετρα έξω από την Κόρινθο και πάνω στο δημόσιο δρόμο, που οδηγεί προς το "Άργος, βρίσκεται πάλι σ' ένα σταυροδρόμι ένα άνοστολισμένο σπιτάκι με βεράντα.

"Αν δεν ήταν εκεί πάλι η διάδασι του σιδηροδρόμου, θα νόμιζε κανείς πως το σπιτάκι αυτό ήταν κάποιου παράξενου πλούσιου, που έγκατέλειπε την πολιτεία, για νάρθι να μείνη σ' εκείνη την έρημια.

Μά η έρημια εκείνη ήταν παραδεισένια, με τα δυο πευκόφυτα βουναλάκια στο βάθος, τον κάμπο με τις πορτοκαλιές από κάτω, με περιβόλια άριστερά και δεξιά και μ' ένα ποταμάκι, που κατέβαζε κελαρυστό στο νερό από το βουνό, χειμώνα-καλοκαίρι.

Το σπιτί αυτό ήταν του φύλακα της σιδηροδρομικής διαδάσεως, του κύρ-Κώστα, που ζούσε εκεί τριάντα όλοκληρα χρόνια με τη γυναίκα του την Άργυρούλα και τα μοναχοπαίδι τους, το Σταύρο.

Μιά μέρα, όμως, η Άργυρούλα τοποθέτησε το κόκκινο σήμα για να σταματήσει μια ότομοτρίς και φώναξε στον οδηγό:

—Στείλτε μου άμέσως ένα γιατρό! Ο Κώστας πεθαίνει!

Ο γιατρός όστόσο άρρησε νάρθη κι' όταν κατέβηκε στο σταυροδρόμι από ένα λεωφορείο, που είχε πάρει, μόλις τον ειδοποίησαν, ήταν πια άργα, γιατί ο Κώστας είχε πεθάνει...

Η Άργυρούλα φόρεσε ένα μαύρο μαντήλι, το μόνο πένθιμο πράγμα που βρισκόταν σπιτί της, έλαψε τον άντρα της, μα και δεν δεχνόσε να μπαινοβγαίνει, για να τοποθετή πότε το κόκκινο και πότε το πράσινο φως στο σταυροδρόμι.

Τα δάκρυα μούσκεψαν σιωπηλά τα μάγουλά της.

Ο γιατρός άνάλαβε να την εξυπηρετήσει, ειδοποιώντας την άστυνομία και τον πρόεδρο του πιο κοντινού χωριού, και να στείλη την έλθεσι του στην Έταιρεία, να φροντίσει για την ταφή του φύλακα.

Δε δέχτηκε βοήθ' η Άργυρούλα στη δουλειά της, κλέψε όμως το γυιό της, που δούλευε στην Άθήνα, για να παρασταθ' στην κηδεία του πατέρα του.

Κόκκινο-πράσινο, τα φώτα κι' οι σημαιόολες ρυθμίζονταν κανονικά στο σταυροδρόμι, μ' όλο τον πόνο και τη λύπη, που βάραινε την ψυχή της Άργυρούλας.

Έκει, σε έκαστο μέτρα άπρόστασι από το άραίο σπιτάκι, έσκαφαν οι χωρικοί, που άρθαν να τη βοηθήσουν, και έβαιναν τον κύρ-Κώστα.

Μιά ότομοτρίς, που περνούσε, σταμάτησε για δέκα λεπτά και τα λεωφορεία άλλο τόσο, γιατί η Άργυρούλα τοποθέτησε δυο κόκκινα σήματα, έδωσε και τις άλυσίδες, όσπου να γίνη η κηδεία του άντρα της...

Μιά παράξενη, επιδελτική κηδεία, με όλους τους επιθέτες, που έμειναν τη λυπη τους με τον πόνο της Άργυρούλας, μια τιμητική συνάδεια για έναν άγνωστο, που έζησε τριάντα όλοκληρα χρόνια σ' εκείνη την έρημια, προφυλάγοντας από τον κίνδυνο, σ' εκείνο το σταυροδρόμι, τόσες χιλιάδες ζωές, που περνούσαν ά διακόςτα.

"Όλα τελείωσαν κι' η συγκοινωνία ξαναρχισε και το κόκκινο-πράσινο ρυθμίζε τα περάσματά του στο σταυροδρόμι.

Η Άργυρούλα έφεψε την καρδιά της, έκλεισε τον πόνο της βαθιά και συνέχισε τη δουλειά που έβλεπε να κάνει ο άντρας της, είκοσι χρόνια τώρα που τον είχε παντρευτή, κι' είχε δεχθ' να ζήσει μαζί του, σ' αυτή την άπλυτη έρημια.

—Και τώρα τι θα κάνης, μάννα; τη ρώτησε ο γυιός της, την άλλη μέρα.

—Εκείνη τούδεισε τις γραμμές, που βρίσκονταν μπροστά τους κι' άσπασκωσε τους δάιους της.

—Μά η Έταιρεία θα δεχθ' Είσαι γυναίκα, μόνη κι' έρημη.

—Εκείνη γύρισε, τον κύτταξε στα μάτια και του έλεπε:

—Πήγαινε, τότε, να τους ζητήσεις ν' αντικαταστήσης τον πατέρα σου!

Ο Σταύρος άμως δεν είχε την ίδια γνώμη. Άλτός έφυγε μια νύχτα από τον πατέρα του, πριν έξη μήνες, μόνο και μόνο για να ζήσει σε πολιτεία. Νόμιζε πως τον τράβηξαν τα μαύρα μάτια μιας γέρας, πουχε γνωρίσει ένα μεσημέρι. Μά ήταν πρόσημα για να ξεφυγ' από την άνια που τουσφιγγ'ε την καρδιά.

Τα λίγα γράμματα του Δημοτικού, πουχε μάθει στο σχολείο του κοντινού χωριού, δεν τον βοηθούσαν για μια καλή δουλειά. Μά μια έφη, μια γυναίκα που γνώρισε άνάμεσα στους έπι-

Το σταυροδρόμι της αγάπης

δάτες ενός λεωφορείου, πουχε πάθει κάποια βλάβη και είχε σταματήσει κει κοντά στο σταυροδρόμι, τον βοηθούσε. "Ήταν καμιά δεκαριά χρόνια μεγαλύτερη του και τον ευχαρίστησε χαμογελώντας για το ποτήρι το νερό, που της προσέφερε και για τα λίγα βερβόκια, που της έδωσε στο μεταξύ. Του έλεπε, λοιπόν, να πάσ στην πολιτεία να τη βρ' κι' ο Σταύρος έκρυψε τον χαρτάκι με τη διεύθυνσι της στην τσέπη του και σε λίγο έφυγε κρυφά...

Τώρα ο Σταύρος προτιμούσε και πάλι την πολιτεία από το έρημο σταυροδρόμι, κι' άς μην είχε τίποτα το θετικό εκεί που δ' πήγαινε.

—Λυπάμαι πολύ, μητέρα, που σ' άφίνω, έλεπε στην Άργυρούλα, μα νομίζω πως κι' έσύ πρέπει να κάνης το ίδιο. Η συνταξι του πατέρα θα σε βοηθήσ' να δεχάσης αυτά τα έρημα μέρα και το σταυροδρόμι.

Κι' έφυγε.

Η Άργυρούλα έμεινε για λίγο εκεί, στην άκρη του δρόμου, όσπου να χαθή το λεωφορείο, που πήρε το γυιό της, κι' έπειτα πάλι γύρισε στην άνοστολισμένη βεράντα του μικρού σπιτιού της.

Κάθισε σ' ένα σκαλοπάτι κι' έριξε μια ματιά γύρω της: τα σίδερα της γραμμής, ο σηματοδότης, το πηγάδάκι και παρακάτω οι άλυσίδες, που φράζανε το δρόμο, όταν περνούσε το τραίνο.

Πόσες και πόσες άναμνήσεις δεν ήσαν εκεί, που καθένας άπ' αυτά τα πράγματα! Οι σκέψεις της τη γύρισαν είκοσι χρόνια πίσω...

"Ήταν τότε δεκαοχτώ χρόνων κοπέλλα κι' είχε τελειώσει το Γυμνάσιο. Ο πατέρας της, ό περιπολήθ' τον άγνωστο στο σπιτί της.

Η Άργυρούλα βίσθηκε να υπογράψω και να κόρη ενός μεσκάλη, κι' είχε πάρει άρκετή προίκα, νόμιζε, ότι άρκούσαν τα γράμματα, που είχε μάθει η κόρη του και θέλησε να την παντρεύη μ' ένα συνάδελφό του. Η Άργυρούλα όμως άρνήθηκε κι' ο πατέρας της τότε πεισμάτωσε. Την άραβανόιασε, λοιπόν, κι' η Άργυ-

Από κεινο το βράδυ η Άργυρούλα δεν ξαναβήκε από το σπιτί του Κώστα.

ρούλα θα παντρευόταν, αν δεν έφευγε την προηγουμένη άμέρα κρυφά. "Άφρη ένα γράμμα, ότι δε θα ξαναγύριζε και πήρε το δρόμο οκονομίες της, που είχε στην τάσνα της. "Όλρες όλοκληρες περπατούσε, άπφευγε γνωστά μέρα και τέλος βγήκε σ' ένα έξοχικό άσφαλτοστρώμενο δημόσιο δρόμο.

Πού πήγαινε; Ούτε κι' εκείνη πια δεν ήξερε. Γύρισε ν' άπομακρυνθ' όσο μπορούσε από το πολύ από το πατρικό σπιτί κι' από τον άνθρωπο, που θα ζήσε έβδιναν για σύζυγο, ενώ δεν τον άγαπούσε.

Η νύχτα τη βρήκε σ' ένα μεγάλο χωριό, όπου υπήρχε ξενοδοχείο κι' εκεί έμεινε δυο μέρες. "Όλο αυτό, όμως, τον καιρό, συλλογίζονταν αν θα μπορούσε να ζήσει μόνη σ' ένα άγνωστο μέρος. "Αλλά και τί δουλειά να κάνει;

Πάντως, για να γυρίσει πίσω και να παντρευθ' δεν το ήθελε. "Ετσι ξεκίνησε πάλι και σταματούσε από χωριό σε χωριό, όπου μπορούσε να βρ' μια σίγουρη φιλοξενία. "Όταν έφτασε στην Κόρινθο, φρόντισε για δουλειά. Την κράτησαν σ' ένα ξενοδοχείο, μα άναγκάστηκε να φύγη σε δυο μέρες, γιατί άντιμετώπισε τις επιθέσεις του ξενοδόχου.

Και ξαναπήρε το δρόμο. Αυτό κράτησε άρκετες μέρες. Σταματούσε πότε-πότε, έπιασε κονδύντα με τις χωριάτισσες, που δούλευαν στα χωράφια τους. Τέλος, μια συννεφιασμένη άμέρα, την έπιασε δυνατή βροχή, που τη μούσκεψε όλοκληρη. "Ετρεξε, λοιπόν, να ζητήσει καταστέριο σ' ένα σπιτάκι, που βρέθηκε κοντά σ' ένα σταυροδρόμι.

"Ήταν το σπιτάκι του Κώστα, που ήταν φύλακας της διαδάσεως.

Έκείνος, πολύ έθελος και περιποιητικός, άναψε άμέσως το τζάκι και την άφρησε μόνη να γδυθ' και να στεγνώσ' τα ρούχα της. Το βρά-

δυ μαγείρεψε και την κάλεσε να μείνη για να φανε μαζί στο τραπέζι του.

Από κεινο το βράδυ η Άργυρούλα δεν ξαναβήκε από το σπιτί του Κώστα. "Ενα αισθημα άγάπης πλημύρισε την καρδιά της κι' όταν ο Κώστας της πρότεινε να την παντρευθ', εκείνη δέχτηκε κι' έμεινε. "Επειτα, σ' ένα χρόνο, άρθε και το παιδί, ο Σταύρος.

Είκοσι χρόνια άγάπης και εύτυχίας πέρασαν σ' αυτή την έρημια. Η Άργυρούλα δεν παραπονεόχε ποτέ στον άντρα της, που τη λάτρευε. Της άρεσε η έξοχή, το νοικοκυριό της, ο κήπος της.

Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

—Νά, όμως, που τώρα έφυγε ο μόνος σύντροφος της ζωής της! Το παιδί τους δεν πρόκαμε ποτέ, ούτε άγάπησε σ' άληθεία τους γονείς του...

#δεξίς της γυναίκας

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

ΜΕ τις πρώτες ανοιξιάτικες ημέρες θα εγ-
καινιάσουμε τα έλαφρα ταγιέρ, που εμ-
πνεύσθηκαν η ανοιξιάτικη μόδα γιά τη γυ-
ναίκα.

Τό κύριο χαρακτηριστικό τους, καθώς θα
δούμε, θα είναι η έλλειψη του γιακά και τις
περισσότερες φορές το άνοιγμα του λαιμού,
που θα σχηματίζει ένα αρκετά βαθύ μπλε-
ντεκολτέ.

Η γραμμή της βέστας θα εμφανίζεται ορι-
στή και αρκετά άνετη, χωρίς όμως υπερβολή,
και συχνά το φάρδος της θα είναι μάλλον
προς τα επάνω, ενώ προς τα κάτω θα στενεύει.

Πολύ της μόδας θα είναι εξ άλλου η κιμο-
νό κόψι με τις άνετες μασχάλες και το μά-
κρο των μανικιών, πάντα σε τρουά-κάμ.

Οι φούστες θα είναι πάντα ευθύγραμμες
και μάλιστα με τσάι στενέματος προς τα
κάτω, καθώς και με το ίδιο όπως ξέρουμε μά-
κρος. Λεπτά λαινάξ θα χρησιμοποιηθούν γι'
αυτά τα ανοιξιάτικα ταγιέρ, καθώς και φινι-
πράν, λίγο άργότερα, που θ' απομειώνονται
τό λινό.

Τα κουμπώματα θα είναι και σταυρωτά και
ευθύγραμμα και διάφορα ναζιά εξωτερικά θα
τα στολίζουν.

Τα ανοιξιάτικα ταγιέρ μοιάζουν πιο πολύ
με σύνολα. Έτσι μπορούν να φοριούνται και
χωρίς μπλουζα. Έν τούτοις όταν θέλουμε να
έχουμε την ευχέρεια να βγάλουμε τη βέστα
τότε η μπλουζα είναι απαραίτητη. Θα έχει με-
γάλο άνοιγμα λαιμού και κοντά μανίκια, πιο
κοντά από τα μανίκια της βέστας.

Με τα ταγιέρ που θα έχουν τη βέστα πολύ
άνετα άνο κη στο λαιμό θα είναι απαραίτη-
το συμπλήρωμα το κολλίε και μάλιστα σε δύο
και τρεις σειρές.

Τα χαϊμάτια των υφασμάτων, που θα χρη-
σιμοποιηθούν στα ανοιξιάτικα ταγιέρ θα εί-
ναι και ζωηρά και σε απαλές αποχρώσεις ό-
πως τα γκρι-πέρλ, το μπέζ-κρέμ, το σάμπλ.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΡΙΓΩΤΗΣ ΒΕΣΤΑΣ

Κοντά στα μόδα ανοιξιάτικα ταγιέρ, θα
δούμε ολόκληρη σειρά από χαϊτωμένα ντε-
πιές, που θ' αποτελούνται από μια ευθύ-
γραμμη φούστα και μια ριχτή από ριγωτό υ-
φασμα βέστα. Το σύνολον θα είναι βέβαια

έναν συνδυασμό χρωμάτων. Η φούστα, που
θα είναι μονόχρωμη, θα έχει το χρώμα της
πιο έντονης ραβδώσεως της ριγωτής βέστας.

Θα χρησιμοποιηθούν πολύ τα ριγωτά ρέπς
γι' αυτές τις βέστες και εμφανίζονται τότε
δυσχερής και τότε πολυχρωμία στον τύπο
μπανιάντερ.

Η κόψι ο' αυτές τις βέστες είναι πολύ ά-
πλη, μοιάζει με πουκάμισο. Έχουν ευθύγραμ-
μο κουμπώμα, γιακά και ρεβέρ και τσέπες ε-
ξωτερικές τοποθετημένες άλλοτε χαμηλά και
άλλοτε πιο ψηλά. Τα μανίκια είναι μάλλον
φαρδιά και έχουν μακρὸς τρουά-κάμ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

Δε θα παραλείψουμε, ωστόσο, να έχουμε στη
διάθεσή μας κι' ένα σύνολον καψες βαρύ-
τερο γιά τις λίγο θροσερές ημέρες. Το σύν-
ολον αυτό μπορεί ν' αποτελείται από ένα μο-
νοκόμματο φόρεμα κι' ένα ριχτό πιτζαμνὸ
σε κόψι ραγκλάν ή κιμονό με μανίκια άνετα

και λίγο πιο κοντά από τα τρουά-κάμ. Μολο-
νόντι ριχτά, καθώς είπαμε, αυτά τα πιτζαμνὸ
θα έχουν περιωρισμένο φάρδος και θα μέ-
νουν λιγάκι ανοικτά μπροστά. Το πολύ να
έχουν ένα κουμπί στο λαιμό. Δεν έχουν
γιακά, οι τσέπες όμως θα είναι πάντα στη
θείο τους κοψές και σε διαγώνια γραμμή
τοποθετημένες.

Τό φόρεμα, που θα χρησιμεύει ο' αυτό το
σύνολον ακολουθεί, φυσικά, κι' αυτό την
ίδια γραμμή και είναι ως επί το πλείστον
μονοκόμματο. Η μέση του διαγράφεται με
πάρσιμο μόνο των πλαϊνών ραφών και μερι-
κές πένσες κάτω από το στήθος.

Τό άνοιγμα του λαιμού είναι άνετο, τα μα-
νίκια πολύ κοντά το ύψος, που θα χρη-
σιμοποιούμε θα είναι λεπτό λαινάξ ή τουλά
φιμπράν.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟΧΡΩΜΟ

Είναι ο συνδυασμός, που θα έχει μεγάλη
πέρασι την άνοιξη, αλλά αντίθετα απ' ό,τι
τόν ξέραμε ως τώρα. Δηλαδή, το μονόχρωμο
υφασμα θα ταιριάζει με την ανοικτότερη α-
πόχρωση του σκωτσέζικου και όχι με την πιο
ακούρα, όπως συνήθιζαμε ως τώρα.

Ας υποθέσουμε π.χ. πως έχουμε ένα φόρε-

μα από σκωτσέζικο λεπτό λαινάξ σε συνδυα-
σμό χρωμάτων μπλέ-μαρέν και λευκό ή ένα
ντε πιές φούστα και καζάκας. Τό συμπλήρω-
μά τους θα είναι μία βέστα ολόκληρη, που
μπορεί επί πλέον να στολίζεται με γιακά και
ρεβέρ από τό σκωτσέζικο του φορέματος.

Αλλά δούμε τη γραμμή, που θ' ακολου-
θήσουν τα χαϊτωμένα και τόσο νεανικά αυ-
τά σύνολα. Η μόδα της πιέττας έχει εδώ τη
θείο της στη φούστα είτε αν πρόκειται περί
αυτοτελούς φούστας, είτε αν πρόκειται γιά
φούστα συνόλου. Είναι πολύ της μόδας οι
αρκετά φαρδείς κουφωτές ριγέτες, πιασμένες
στο επάνω μέρος, ώστε τό φάρδος της φού-
στας ν' αρχίζει κάτω από τό τέλος των γο-
φών. Τό κορσάξ και τα μανίκια ή καζάκα,
αν έχουμε ντε πιές θα έχουν τό σκωτσέζικο
διαγώνια τοποθετημένο σε αντίθεσι προς τη
φούστα, που θα τό έχει ευθύγραμμο.

Οι βέστες, εξ άλλου, θα είναι πολύ κοντές,
σε μία ριχτή κόψι κι' αυτές, αλλά σε φάρδος
περιωρισμένο, ώστε στο κάτω άκρο να εφά-
πνυνται στο σώμα. Θα στολίζονται με εξωτε-
ρικές τσέπες με την ιδιοτροπία ότι οι τσέ-
πες αυτές θα είναι τοποθετημένες στο μέσον
του μακρὸς της βέστας, δηλαδή περίπου κά-
τω από τό στήθος.

Τό κουμπώμα τους θα είναι ευθύγραμμο,
με μεγάλα κουμπιά και θα έχουν κι' από ένα
κουμπί στην κάθε τσέπη, είτε έχει είτε δεν
έχει καπάκι.

Και μία ακόμη πρωτότυπη ιδιοτροπία:
Αν τό φόρεμα ή ή καζάκα έχουν μανίκια
τρουά-κάμ, τότε ή βέστα θα έχει αρκετά κον-
τύτερα μανίκια, ώστε τό σκωτσέζικο μανίκι
ν' αποτελέ ή ένα τσολιόμα από κάτω άκρο του
μονόχρωμου μανικιού της βέστας.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Οι διάφορες φάβες θ' κάνουν την εμφάνι-
σή τους με τις πρώτες ανοιξιάτικες ημέρες.
Οι χονδρές πανασσόν και οι λεπτεπίλεπτες
ραφτές φάβες θ' είναι τόσο οι μέν όσο και
οι δε πολύ της μόδας.

Εξ άλλου, γιά τό άμπιγιέ καπέλλο θα δοϋ-
με τό τουλί ν' πρωτοστατεί και κοντά ο' αυτό
και τό πολύ άνδριο τουλί στον τύπο των
βέλυν. Αυτό ιδιαιτέρως θα χρησιμοποιείται με
άλλεπάλληλα ντραπαρίσματα γιά πλούσια και
λουδαία καπέλλα.

Στις γενικές γραμμές ο τύπος των φετε-
νών καπέλλων επιδιώκει ν' μην περνά άπα-
ράτηρο κανένα καπέλλο, αλλά τουναντίον
να καθ στα αρκετά αίσθητη την παρουσία του.
Γι' αυτό είναι πρωτίστως αρκετά όγκωδη και
είτε μικρά, είτε μεγάλα φοριούνται αρκετά
χωστά στο κεφάλι και λιγάκι με κλίσι προς
τά πίσω.

Χαρακτηριστικό τους είναι ο μεγάλος και
ψηλός τεπέ, που θα συνοδεύεται από μικρό
μπόρ ή δε θα έχει διόλου μπόρ. Μ' άλλα λό-
για σαν καμπαούκια.

Είναι επίσης της μόδας τα καπέλλα, που
δίδουν την εντύπωσι ότι φοριούνται σκεδόν
απομακρυστά σαν πηλημάδα. Κάποιο τσάκισμα
στην κορυφή ή ένα δέσιμο κορδέλλας ή βε-
λουδού θα συντελή στο ν' χωρίση τόν τεπέ
από τό μπόρ.

Θα δούμε όμως και αρκετά κλοσάκια με
τεπέδες χαμηλούς με ιδιαίτερο χαρακτηρι-
στικό τό ιδιότροπο τσάκισμα μπόρ. Ένα
σχήμα στο ένα πλάι, ένα τσάκισμα στο άλ-
λο. Στα φάρδια αυτά κλοσάκια τό σκωτικό μέ-
ρος θα ντυνεται με βαθύχρωμο μεταξωτό και
μία κορδέλλα του ίδιου χρώματος θα δένη
φιάγκο προς τα πίσω.

Από χοντρές φάβες πανιασόν θα δούμε,
εξ άλλου, πολλές τόκες. Και μάλιστα μπορούν
να χρησιμοποιηθούν πανιασόν δυο διαφορετι-
κών χρωμάτων ή αποχρώσεων. Μπαίνουν τα
δυο χρώματα σε σειρές και τό αποτέλεσμα εί-
νε πολύ πρωτότυπο. Οι τόκες αυτές όπως και
οι άλλες φόρμες που αναφέραμε θα φοριούν-
ται πολύ χωστές και προς τα πίσω, καθώς εί-
παμε, ώστε να κρύβουν εντελώς τό μαλλιά.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΑΜΠΙΓΙΕ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα άμπιγιέ καπέλλα παρουσιάζουν, μπορού-
με ν' πούμε δυο διαφορετικούς τύπους. Είτε εί-
ναι όγκωδη στο σχήμα, παρά τό ανάλαφρο υ-
λικό που χρησιμοποιούν, είτε είναι πολύ μι-
κρά, σά ν' σχηματίζουν ένα πολύ χαμηλό
τουρμπάν από τουλί συνήθως. Άλλωστε εί-
παμε ότι τό τουλί παίζει μεγάλο ρόλο στα
άμπιγιέ καπέλλα.

Τό καπέλλο, που σχηματίζεται από τό του-
λι-βέλο, δηλαδή με πολλά ντραπαρίσματα,
έχει ως συνέχεια ένα βελάκι που φοριέται
σκεπάζοντας τό μισό μόνο πρόσωπο.

Αυτού του είδους τα καπέλλα γαρνιρονται
ως επί τό πλείστον με ένα άνθος. Όταν όμως
πρόκειται γιά ψηλή τόκα, ή βάσι της την ά-
ποτελεί μία βελούδινη κορδέλλα ή ένα πλά-
γιο δέσιμο.

Στα άμπιγιέ πάλι κλοσάκια με ψηλούς τε-
πέδες μία κορδέλλα τοποθετείται σε τρεις
σειρές στην έννοι του τεπέ και όλο τό κα-
πέλλο καλύπτεται με βέλο.

1) Ο ύψαιος συνδυασμός σκωτσέζικου και μο-
νόχρωμου. 2) και 3) Δυο φάρδια κοστούμια γιά
τή θάλασσα με συνδυασμό άσπρου και μπλέ.

1) Λουσατό καπέλλο σε μικρή φόρμα. 2) Καπέλλο με ψηλό τεπέ σκεπασμένο με άνθριο τουλί. 3) Κλός που φοριέται χωστό. 4) Κλός από μονοκόμματο ψάθα.

ΕΤΟΙΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η άνοιξη είναι στον τόπο μας ή ιδεώδης
έποχή ν' α τη ζωή στο ύπαιθρο. Μην άργοπο-
ρήσετε, λοιπόν, να έτοιμάσετε ό,τι σας χρειά-
ζεται, γιά ν' α χαρήτε τις άπολαυστικές ημέρες
στη θάλασσα.

Η μόδα φυσικά θα σας μιλήσει πάλι γιά
τό παντελόνι, που δεν τό ξεχωρίζει πιά από
τή ζωή στο ύπαιθρο. Γιά τό κάτερο ή και γιά
άπλες βαρκάδες τό παντελόνι είναι άπαραί-
τητο.

Η τελευταία λέξη της μόδας τό θέλει στε-
νό, σκεδόν ν' εφάπτεται στο σώμα.

Τό μπλέ μαρέν και τό λευκό είναι τα χρώ-
ματα που θα κυριαρχήσουν, χωρίς όμως ν' α
αποκλείονται και άλλα. Με τό παντελόνι συν-
δυάζονται βέστες ή καζάκες σε διαφορετικό
χρώμα ή και σε όμοιομορφία.

Βέβαια, δεν παραλείπονται και τό πλεκτά
πουλόβερ, μάλλινα ή βαμβακερά, αλλά πάν-
τως έλαφρά δσον άφορά τό μαλλί και δσον
άφορα την πλέξι. Πολύ της μόδας θα είναι
και ο συνδυασμός λευκού παντελονιού και
λευκής καζάκας με κοντά μανίκια. Η καζά-
κα θα συμπληρώνεται μ' ένα μεγάλο τετρά-

γωνο γιακά, που γαρνίρεται με δυο φάβες
μπλέ-μαρέν. Εξ άλλου, ένα άλλο σύνολο
μπλέ παντελονιού και λευκής βέστας θα γαρ-
νιρη τη βέστα με λίγο μπλέ και με χρυσά
κουμπιά.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Έφτασε ή ώρα να φροντίσουν οι μπτέρες
γ' α τ' άνοιξιάτικα φορεματάκια των παιδιών
τους. Μικρά και μεγάλα θα νοσταλγούν ν' α
φορέσουν κάτι καινούργιο, που ν' α ταιριάζει
με την εποχή. Δεν πρόκειται ακόμη ν' α τα-
ργήσουμε τελείως τό μάλλινο. Τα πρώτα ά-
νοιξιάτικα φορεμάτα των παιδιών μας θα εί-
ναι από έλαφρά λαινάξ. Θα ακολουθήσουν
διάφορα τουλά, από φινιπράν και αυτά θα
μας προσεγγίσουν στο όγκωδη πιο έλαφρά υ-
φάσματα.

Ας δούμε, όμως και μερικά μοντελάκια,
που εύνοει ή μόδα και που θα σας έμπνευ-
σουν γιά τη μιά ή την άλλη κόψι, που θα μπο-
ρέσετε ν' α εφαρμόσετε.

ΟΙ ΠΙΕΤΕΣ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Οι πιέττες, καθώς ξέρουμε, δεν χάνουν ποτέ

την έπικαιρότητά τους στα παιδικά φορέματα.
Άλλοτε πλαγιαστές κι' άλλοτε κουφωτές, δί-
νουν πάντα στις φούστες των φορεμάτων τόν
άερα, που ή μόδα έπιζητεί γιά τις σιλουέττες
των μικρών.

Μία όμορφη κόψι γιά ένα κοριτσάκι φο-
ρεμα είναι ή κιμονό, που σχηματίζει τό μπου-
στάκι με τα μανίκια κοντά καταλήγοντα σε
ρεβέρ. Τό υποστάκι σχηματίζοντας μπτερό
άνοιγμα με γιακά και ρεβέρ, κομψώνει σταυ-
ρωτά με δυο ζεύγη κουμπιά.

Άμέσως κάτω από τό μπουστάκι άσκίζουν
οι πιέττες της φούστας, μία κουφωτή ή πλά-
στά και πιέττες πλαγιαστές κατόπιν που συ-
νέχίζονται ως πίσω.

Ένα άλλο μοντελάκι έχει τό υποστάκι
του με κανονικά μανίκια, σε μακρὸς ως τους
άγκωνες με κατάληξη ένα πουανιέ, που συγ-
κεντρώνει τη σουρήτσα. Τό υποστάκι σχημα-
τίζει μπουφάν και κλείνει ως τη ρίζα του
λαιμού με στρογγυλό γιακαδάκι.

Η φούστα σχηματίζει κουφωτές πιέττες ό-
λοτριγύρα, στενότερες πάνω και πιο φαρ-
δείες κάτω.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φόρεμα, που κλείνει μπροστά με φάβα. 2) Γιά μικρότερο κοριτσάκι από ριγωτό υφασμα. 3) Δυο πλαϊνές φάβες γαρνιρούν τό φόρεμα της μικρούλας. 4) Σουρωτή φούστα και μπουστάκι έφαριστό με κλειστό λαιμό. 5) Συνδυασμός σινιού υφάσματος και μονόχρωμου.

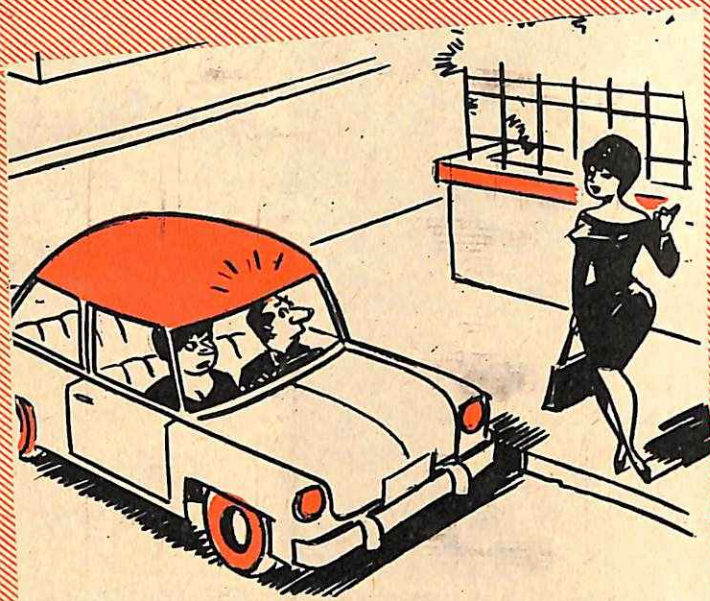
— Βλέπε μπροστά σου, βρέ Θεω-
ράκη, μην πέσουμε πουθενά!...
— Άς πέσουμε!...

Αυτοκινητικά ατυχήματα

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Πάμε στο ΙΚΑ νι' άλ-
λαγή... Δεν έμαθες πούρθε
γτες ένας Γιωταχης κι' έ-
πεσε απάνω μας!

Αυτοκινητικόν ατύχημα!...

Ατύχημα... ντομπλέξ!...

— Μη μου πής, αγάπη μου! Κάτι ήθε-
ρα ενώ που κουβάλανα πάντα μαζί μου
τ' αλεξιπτωτα!...

Ο Τρομοκράτης του Σικάγου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντυβάλ ξεκινάει για τη βί-
λα του Λαφάντι παίρνοντας μα-
ζί του και το Μάννυ. Ξέρει απ'
τόν ίδιο πώς βρίσκεται εκεί το
πτώμα του Τόμυ, καθώς κι' η
άγνωστη γυναίκα που έκλαιγε
στο διαμέρισμα του Λαφάντι. Προ-
ηγουμένως, περνάει απ' το βρε-
φοκομείο, για να δει το μωρό του
αδελφού του. Μαθαίνει απ' τη νο-
σοκόμα ότι το παρέδωσε εκεί μία
φίλη της υπτέρας του. Ανακα-
λύπτει δε ότι, στη σακούλα με
τα ρουχαλάκια του παιδιού, υπάρ-
χει ένα κουφόνι χάρτινο, όπου εί-
ναι κρυμμένο κάτι τι. Ύστερα ο
Ντυβάλ συνεχίζει το ταξίδι του.
Τού κάνει εντύπωση ωστόσο πώς
δεν τόν σταματάει πουθενά ή α-
στυνομία, μολονότι ένας υπαλλη-
λος πρατηρίου βενζίνης την ει-
δοποίησε τηλεφωνικώς πώς όκο-
λουθούσε αυτό το δρόμο. Σε μία
στάση πού κάνει, ο Μάννυ — που
κοιμόταν ως τότε μέσα στ' αυ-
τοκίνητο — εξαφανίζεται. Ο Ντυ-
βάλ υποθέτει πώς θα πήγε να ει-
δοποιήσει το Λαφάντι. Ωστόσο,
αυτό δεν τόν κάνει να παραιτη-
θῇ απ' το σκέδιό του. Θάνει
στη βίλλα και βεβαιώνεται πώς
είναι συγκεντρωμένη εκεί όλη η
συμμορία. Σ' ένα δωμάτιο βρι-
σκε, δεμένη και φειμωμένη, τη
γυναίκα που έκλαιγε. Μόλις ό-
μως τήν έλευθερώνει, παρουσιάζ-
εται ο Λαφάντι, πού είχε στήσει
παγίδα στο Ντυβάλ και τόν πε-
ριέμενε νάρθη εκεί για να τόν
ξεκάνει. Ωστόσο, ο Ντυβάλ δε
χάνει τήν ψυχραιμία του κι' ανα-
ζητεί ένα τρόπο για να γλυτώσῃ.

Ναί, έπρεπε να τής πώ-
σῃ τήν αγαπούσα!
— Ήθελα ακόμα να μη
χάσῃ τήν μητέρα του το
παιδί του Τζόννυ. Ήθελα ένα σω-
ρό πράγματα... Μα τίποτα απ'
όλα αυτά δε μπορούσε πια να γίνῃ.
Ρούφηξα τόσο δυνατά το τσιγά-
ρο μου, ώστε μούκαψε τα δάχτυλα.
— Κι' αν σου πώ πού είναι
κρυμμένα τα διαμάντια του Στά-
ιν, πρότεινα.
— Ο Λαφάντι κύτταξε πρώτα τη
νέα γυναίκα κι' ύστερα έμένα.
— Τα κατάφερες λοιπόν, Ντυ-
βάλ; είπε μαλακά. Ξέρεις αυτό
πού εγώ πασχίζω έξη μήνες να το
μάθω;
— Όχι, μην τού πῆτε τίποτα!
μου φώναξε ίκετευτικά ή νέα γυ-
ναίκα απ' το ντιβάνι. Αυτή είναι
ή μόνη έλπιδα σωτηρίας πού α-
πομένει στην Κλάρα.
— ... Στη Μόνα, διώρρωσε ο
Λαφάντι.
— Εξακολούθησε να με κυττάζει,
προσπαθώντας να μαντέψῃ μήπως
ήταν κόλπο μου, για να κερδίσω
καιρό και να γλυτώσω.
— Ξέρεις, λοιπόν, πού βρίσκον-
ται; με ρώτησε.
— Ναί.
— Πού είναι; Λέγε!
— Μη βιάζεσαι...
— Έρριξα μία γρήγορη ματιά στο
παράθυρο, πού είχε αρχίσει να
φωτίζεται, κι' ύστερα στο Λαφάν-
τι. Αυτός δεν είχε αντιληφθῇ ότι
είδα εγώ. Ούτε και κανείς απ'
τους δικούς του. Ήταν όλοι πολ-
ύ απασχολημένοι μαζί μου, περι-
μένοντας τήν απάντησί μου. Τα
διαμάντια αποτελούσαν μία όλο-
κληρη περιουσία γι' αυτούς. Πώς
ήταν δυνατόν να σκεφθούνε τίποτ'
άλλο.
— Τι έννοεις όταν μου λες να μη
βιάζομαι; ρώτησε ο Λαφάντι.
— Έχω να σου προτείνω μία
δουλειά.

— Τι είδους δουλειά;
— Να εξαγοράσω τη ζωή μου με
τα διαμάντια.
— Η νέα γυναίκα πού έκλαιγε, εξα-
πλωμένη στο ντιβάνι, αναστηλώθηκε
απότομα. Σκούπισε τα μάτια της
με τη ράχη του χεριού της και φώ-
ναξε με αηδία:
— Είσαστε όλοι σας καθάρματα,
έσεις οι άντρες... Όλοι, εκτός
απ' το Τζόννυ!
— Σωριάστηκε πάλι στο ντιβάνι
και ξέσπασε σε λυγμούς.
— Είλικρινά, αρχίζεις να μ' έν-
διαφέρεις, Ντυβάλ, δήλωσε ο Λα-
φάντι. Όλη αυτή ή ιστορία μου
κόστισε ως τώρα ένα σωρό μπελά-
δες και έξοδα... Άς δοίμε, λοι-
πόν, τήν πρότασί σου... Άν δε
μῶς σκαρώσης μπλόκα για να γλυ-
τώσῃς το τομάρι σου, αν βρούμε
πραγματικά τα πετάδια εκεί πού
θα μάς πῇς, θα σε κρατήσουμε εδώ
άλλες τρείς μέρες κι' ύστερα θα
σ' αφήσουμε ελεύθερο.
— Μα ποίος μου έγγυαται πώς
θα κρατήσῃς το λόγο σου;
— Είσαι υποχρεωμένος να με πι-
στήψεις. Δε μπορείς να κάνῃς άλ-
λοιώς, στη θέση πού βρίσκεσαι.
Νομίζεις πώς θ' αργήσουν οι άν-
θρωποι μου, για να σου σκάσουνε
τόν τάφο σου δίπλα στο λάκκο πού
θάψανε τόν Τόμυ;
— Ασφαλώς όχι!
— Τότε λοιπόν;
— Τα διαμάντια βρίσκονται γε-
ρα στη σακούλα με τα ρούχα και
τα σπάργανα του μωρού, είπα. Ή
μητέρα ξεκόλλησε το καουτσούκ
πού σκέπαζε τόν πάτο, έκρυψε από
κάτω τη ζώνη με τα διαμάντια του
Στάιν κι' ύστερα το ξανακόλλησε.
— Τα κλάματα κι' οι φωνές τής
νέας γυναίκας δυναμώνανε. Άλλ' ο
Λαφάντι αναστέναξε μ' ανακούφισ-
ή και είπε:
— Τι βλάκας πού είμαι! Μα

βέβαια, είναι το μόνο μέρος, όπου
δε σκέφθηκα να κυττάξω!... Δεν
ήξερα όμως πώς υπάρχει αυτή ή
σακούλα...
— Σηκώθηκε απ' τη θέση του.
— Τι θα κάνουμε τώρα; τόν ρώ-
τησε ο Χάιμι.
— Έσύ κι' ο Νόρμ θα μείνετε
εδώ με το Ντυβάλ και με το κο-
ρίτσι. Εγώ θα πάω στο Σικάγο
να πάρω τα διαμάντια.
— Κι' ύστερα;
— Ύστερα θα ξαναγυρίσω εδώ
και θα συγυρίσουμε το Ντυβάλ!
— Σκούπισα το ιδρωμένο μέτωπό
μου.
— Μαυ είχες υποσχεθῇ ωστό-
σο... Άχισα να λέω.
— Δε κορόιδεψε, βλάκα! φώνα-
ξε σαρκαστικά ή Γκλόρια.
— Έτσι φαίνεται, είπα. Άν
τόξερα, θάπαίρνα τα διαμάντια
και θα τόσκαζα.
— Το κακό είναι πώς καταλα-
βαίνεις πάντα πολύ άργά τί θα-
πρε να κάνῃς! είπε ή Γκλόρια.
Τό ίδιο κι' εγώ... Ταιριάζουμε σ'
αυτό, έμεις οι δυο...
— Ο Λαφάντι πήρε το καπέλλο του
και το φόρεσε, μπροστά στον κα-
θρέφτη.
— Θα γυρίσω όσο πιο γρήγο-
ρα μπορέσω, δήλωσε. Στο μεταξύ,
να πῇς ένας από σας ν' αντικα-
ταστήσῃ το Λούις. Άρκετά φύλαξε
βάρδια όλη τη νύχτα.
— Θα πῶ εγώ, είπε ο Νόρμ.
— Ο Λαφάντι προχώρησε προς τήν
πόρτα και τήν άνοιξε.
— Εσφίκα όμως σταμάτησε. Είχε
δοκιμάσει τόν ίδιο κλονισμό, πού
έννοιωσα κι' εγώ πριν από λίγο, ά-
νοίγοντας τήν πόρτα τής κρεβατο-
κάμαρας.
— Στο κατάφυλλ στεκόταν ο άστυνό-
μος Κόρσον και τού έφραζε το
δρόμο. Τόν ακολουθούσαν αρκετοί

ντέτεκτιβ και άστυφύλακες με
στολή.
— Βόλτα πήγαίνες, Τζέι; ρώ-
τησε ειρωνικά ο Κόρσον.
— Ο Λαφάντι γύρισε και με κύτ-
ταξε, πάνω απ' τόν ώμο του.
— Κτήνος! μούγκρισε. Τους εί-
χες δη, εδώ απ' έξω!
— Ή αλήθεια είναι πώ- είχα
δη απ' το παράθυρο ένα κεφάλι κι'
ένα πλίκιο...
— Ο Κόρσον προχώρησε μέσα στο
δωμάτιο.
— Δός μου το πιστόλι σου,
Τζέι, είπε. Αυτή τη φορά δε γλυ-
τώνεις! Ήταν φοβερό γκάφα σου
να σκοτώσῃς το δικηγόρο Έμερ-
σον. Αυτό το έγκλημα τουλάχιστον
θα μπουρέσουμε να σου το φορτώ-
σουμε!
— Ο Τζέι είχε γίνει μεμιάς έρεϊ-
πιο, κουρέλι... Ή πάλι τού Χ-
σπου σασκακίου του είχε μουσκεν-
τή απ' τόν ιδρώτα.
— Έρριξε μία ματιά στο Χάιμι
και το Νόρμ.
— Κάποτε καί, λοιπόν! τούς
φώναξε μ' απόγνωση.
— Δεν τρελλάθηκα! απάντησε ο
Χάιμι. Είκοσι πιστόλια είναι γυ-
ρισμένα καταπάνω μου.
— Έσκυψε κι' άφησε χάμω τόν πε-
δόλτερ πού κρατούσε, με τσση
ροχή σά να φοδότηνε μη σπῆσῃ τ'
αυγά...
— Η φυσιογνωμία του Λαφάντι εί-
χε αλλοιωθῇ απ' τήν αγωνία...
Καταλαβαίνοντας ωστόσο πώς
δεν είχε να χάσῃ τίποτα, στράφη-
κε απότομα κι' έτρεξε προς τήν
πόρτα τής κουζίνας. Καθώς όμως
περνούσε από μπροστά μου, τούβα-
λα τρικλοποδιά και σωριάστηκε χά-
μω φροδύς-πλατύς.
— Τούκανα τήν ίδια ερώτησι με τόν
Κόρσον:
— Βόλτα πήγαίνες, Τζέι;
— Ο Κόρσον τόν ανασήκωσε και,
κρατώντας τόν με τ' άριστερό χέ-
ρι απ' τα πότα του άσπρου σασ-
κακιού του, τού κατάφερε με το δε-
ξιο μιά φοβερή γροθιά στα μούτρα.
— Λατάρωσα τόν καιρό αυ-
τή τήν απόλαυσή! μουμούρισε τᾶ
να μῶσσε στον έαυτό του.
— Δώστε του κι' άλλες! τού
σύστησε ένας άστυφύλακας. Τού
έβριζανε, για τή δουλειά πού μᾶς
σκάσατε...
— Κι' ο Κόρσον συμμορφώθηκε πρό-
θυμα με τήν υπόδειξι...
— Όταν τόν άφησε ελεύθερο, ο Λα-
φάντι έπεσε χάμω καθιστός, ούρλια-
ζοντας και κρατώντας το κεφάλι
του ανάμεσα στα χέρια του.
— Ο Κόρσον στράφηκε σέ μένα.
— Μα τήν πίστι μου, αυτός εί-
ναι ο λοχίας Ντυβάλ! φώναξε. Λοι-
πόν, λοχία, πῶς τα περάσαμε από
τότε πού το σκάσαμε απ' το δια-
μέρισμα του Λαφάντι με το πιστό-
λι στο χέρι;
— Δε μπορούσα να μαντέψω τίς
διαθέσεις του. Το πρόσωπό του ή-
ταν ανέξηχνιστο.
— Έχω μία άπορία, τού είπα.
Ή διαταγή στα άστυνομικά αυτο-
κίνητα να με βρούνε, άνφερε ένα
«Κώδικα 34». Τι θα πῇ αυτό το
συνθηματικό;
— Ο ένας απ' τούς ντέτεκτιβ, πού
με κρατούσε όταν με χτυπούσε ο
Κόρσον, τήν πρώτη μέρα, στην ά-
στυνομία, χορογράφησε και μου
έ-
ξηγησε:
— Σημειών: «Νά τόν προσέχετε
όσο μπορείτε. Νά τόν τυλίξετε στα
μπαμπάνια. Μᾶς είναι χρήσιμος
και άγαπητός».
— Γύρισα πάλι στον Κόρσον.

Μικρή ιστορία

Θράσος με ούρα!..

Μία κυρία ποσοφωμένης κάπως ήλικίας συνοδεύεται
απ' το νεαρό Γοντιόη σ' ένα όμοιο υδάτι-
— Θέλω να ρίξω μία ματιά στα τελευταία σας μοντέλ-
λα... λέει στον άμυδρό υπάλληλο.
— Κι' εκείνος τσακίζεται να τήν εξυπηρετήσει.
— Η κυρία βλέπει μερικά μοντέλλα, τᾶ φοράει ένα - ένα
και ρωτά κάθε τόσο το συνοδό της:
— Αυτό, αγάπη μου, μου πάει;
— Πολύ, γουστῶ μου... απαντάει ο Γοντιόη.
— Τέλος ή κυρία με τήν πολύ φιλόσοφη διάθεση, φοράει
και τήν άκοιδότερη από τις τουαλέτες, οίχνει μία ματιά
στον καθρέφτη κι' άμέσως σπεύδει πάλι να ρωτήσῃ το νε-
αρό συνοδό της:
— Ε, πῶς σου φαίνεται αυτή, γλυκέ μου; Σ' άρέσει;
— Πῶς τή βρίσκεις;
— Μάλιστα!... Αυτήν να τήν αγοράσεις άπωσδήποτε,
αγάπη μου... Σου πάει τέλεια!... ένθουσιάζεται ο Γοντι-
όη.
— Ο υπάλληλος σπεύδει τότε να ρωτήσῃ τήν κυρία:
— Λοιπόν, κυρία μου, τί άποφασίζετε;
— Κι' εκείνη πολύ φωνικά:
— Ναί... Αυτή πού δοκίμασα τελευταία θα πάσω...
Βάλε την, παρακαλώ, κατά μέρος και θάρω αύριο με
τόν άντρα μου να τήν πάσω...

DOP
MAAIA SAN METAI

DOP
MAAIA XOTIE
OTI YPIA

DOP
MAAIA TEPA

Ἡ **BIODOP** δίνει στὰ
μαλλιά σας μιὰ φυσικὴ
γυαλιὰ καὶ τὰ κρατᾷ
καλοχτενισμένα ὅλη
τὴν ἡμέρα

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
L' OREAL PARIS

1871

Πόσα πράγματα είχαν συμβεί, στο διάστημα τις ημέρας! Είχα μιλήσει μ' ένα σωρό ανθρώπους.

Ο Κόρσον με βοήθησε σ' β.τ. του ζήτησα. "Έστειλε και πήρε τη βάλιδα μου, απ' το ξενοδοχείο που την είχα αφήσει, κι' έτσι μπόρεσα νά ξαναφορώ μ' ευχαρίστησι τη στολή μου.

"Όταν βράδυσα, έπιτευξα, Βρέ-θηκα σ' ένα μεγάλο γραφείο της αστυνομίας, ανάμεσα σ' ένα κύκλο από ανώτερους αστυνομικούς και εισαγγελέις.

Καθισμένος σ'ή γωνιά ενός τρα-πεζιού, κύτταγα γύρω μου. Νά, βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εκεί ό-λοι οι ενδιαφερόμενοι — όλοι έκτος απ' το μωρό του Τζόνου και τη μικρή θανατοποινίσσα.

Ο Κόρσον μάντεψε τη σκέψη μου και με καθήσυσε:

— Ένωσις σας, θάρρη κι' αότη. Κάνετε λίγη υπομονή... Ή γραφι-οκρατία, βλέπετε, έχει τις διατυ-πώσεις της.

— Έξασκαλοῦθ' νὰ μὴν καταλαβαί-
νω, ὅπως εἶς τὸ Ὅλσον.
Στράφηκα στὸ Λαφάντι, ποῦ κα-
θόταν σὲ μιὰ καρέκλα, φορώντας
χειροστέβες.
— Ἐσὺ δὲ μποροῦσες ὥσως νὰ τοῦ
ἐξηγήσης, Τζέι, τοῦ εἶπα.
— Ἐκεῖνος μοῦήκισε μονάχα, δι-
χως ν' ἀπαντήσῃ.
Οἱ δύο ἀδελφές μὲ κύτταζαν. Ἀ-
ποτάχονα πράττα σ' ἐκεῖνη ποῦ εἶχα
βρῆθ' ἐμμένη στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς
Βίλλας τοῦ Λαφάντι.
— Πῶς λέγεσθε, μικρὴ μου; τῆς
εἶπα.
— Στὸ Σικάγο μὲ ξέρουν ὅς ἐ-
γώ Ἄμπλερ, ἀπάντησε.
— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ ὄνο-
μά μου;
— Ὀχι. Τὸ ἀληθινὸ ὄνομά μου εἶ-
ναι Μαίρη Τζόνς.
— Καὶ σεῖς; ρώτησα τὴν ἄλλη.
— Ἐγώ εἰμαι ἡ Κλάρα ἡ ἀδελφὴ
τῆς Μαίρης.
— Καὶ ποῦ βρισκόσαστε, τοὺς εἶ-
πε τελευταίους μῆνες!

MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν
(Βραβεῖον Ἑλληνοφιλίας μακρὰς ἀ-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην
9-1 π.μ. καὶ 5-8 μ.μ. ὁδὸς Μετσο-
βου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ελάχιστην 9—3 και 5—7
ὥς και ἐπὶ συνευτέρει. Χαρ. Τοικοῦπη
113, Τηλέφ. 613 610. Οἰκία 70-752.

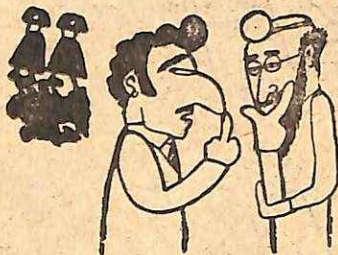
ΣΟΥΠΑ ΚΝΟΡΡ - ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

— Πηγατε τὸ παιδί στὸ βρεφοκομεῖο καὶ ἰσχυρισθήκατε πὺς ἦσα-
στε φίλη τῆς μητέρας του;
— Ναι.
— Γιατί; Θέλω νὰ πῶ, γιατί νὰ
πάτε ἐκεῖ τὸ μωρό;
— Γιατί τὸ παιδί μου ἦταν ἕνα
ἀπ' τὰ μέσα ἐκδίστασμού, πού εἶνε
μεταχειριστῆ ὁ Λαφάντι, γιὰ νὰ
ἡ ἀναγκασθῇ νὰ «δουλεψαί» καὶ πάλι
γι' οὐχὺν. Μὲ φοβέριε πὺς, ἀν
δὲ δέχονταν νὰ ξεναπασθῶ στὸν
«Φοῦρνο», θὰ ἐξαράνιζαν τὸ μωρό
μου.
— Ὁ Κόρσον κῦτταξε τὸ Λαφάντι.
— Λυπάμαι πὺς δὲς χτύπησα
ἀκόμα πὺς δυνατά. Τέρεσι; τοῦ εἶπε.
«Ἐποῦτε νὰ σοῦ σπᾶς, ἀχι μονά-
χα τῇ μητρί, ἀλλὰ τὸ κεφάλι...» Ἐνω-
ισα σου ὤψε, θὰ δῆς πὺς φο-
ρεῖς δὲ πᾶσι ἀπ' τῆς σκάλες τῆς
φυλακῆς, πρὶν σὲ δικάσουνε!
— Ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν τὸν μάλω-
σε. Ἐκανε πᾶς δὲν τὸν ἀκουσε...
— «Ὅπως σὰς εἶπα, συνέχισε ἡ
Μόνα, σκόπευε νὰ γυρίσῃ σὲ μιὰ
ᾶρα. Ἀλλ' ὁ Τζὼς δὲ περιμένε στὴν
πύρτα πὺς βρεφοκομεῖου, μὲ ᾶρα
καὶ μὲ φυλάκισε στὸ διαμερίσιμά
του.
— Ἀφίνοντας τὴν ἀδῶα Κλάρα
νὰ πληρώσῃ γιὰ τὸ δικό του ἔγ-
κλημα;
— Ναι.
— Ἐνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς
ρώτησε τὴν Κλάρα:
— Γιατί δὲ δηλώσατε τὴν ταυ-
τοτήτά σας, ὅταν εἶδατε πὺς δὲν
ἔσκαζοντὲς ἡ ἀδελφὴ σας;...
— Γιατί δὲν ἤθερα τί τῆς εἶχε
συμβῆ. Περιμένα. Περιμένα πάντα

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Παθσιων και Σπουρνάρα 28 (παρά τη
Ομόνοια) 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τη
Λέων 523.708.

Του κατάρσεψαν
τη σταδιοδρομία

Ένας Ιταλός άπατεών, βλέποντας ότι κινδύνευε να συλληφθή, κατέφυγε σ' ένα χειρόβιο, στη Ρώμη και τον έπεισε να του περιορίσει

τη μεγάλη μύτη του, που μπορούσε να τον προδώσει. Άλλαξε ταυτόχρονα όνομα κι' από Άγκοστινο Τσερούτι έγινε Κάρλο Τουντίνι. Πήγε κατόπιν στη Νεάπολη, όπου συνέχισε τις άπατες του και ταπεινώς κάμποσα εκατομμύρια ληρέτες. Από τη Νεάπολη ανέβηκε στη Γενεύα, όπου άλλαξε και πάλι όνομα κι' έγινε Ντομένικο Έβαλέντιο. Άλλ' άπατοσχολημένος με την ιδέα πως έπρεπε να κρύψει ότι ήταν ο Τσερούτι, ξέχασε να προσφύλξει τον... Τουντίνι, που τον κυνηγούσε η αστυνομία της Νεάπολης. Έτσι, στο τέλος, τον έπιασαν. Μέσα στις βολιτσές του βρέθηκαν πολλά κομμάτια αξίας, εμπιστοσύνη από χουφές λίρες και πενήτα δολάρια από χαρτονομίσματα. (Κρίμα! είπε ο Τσερούτι — Τουντίνι — Έβαλέντιο. Έτοιμαζε μια μεγάλη δουλειά, τη μεγαλύτερη απ' όσες είχε κάμει ως τώρα).

Δεν τον έσωσε το ούισκι

Ένας από τους τέσσερις γιοιούς του Μπίνγκ Κρόσμπυ, ο Ντένις, είχε τελευταία μια περίοχη περιπέτεια. Μία ήθοσιος του λός Άντζελες, η Μαίριλιν Σκωτ, τον έηγα-

γε στα δικαστήρια υποστηρίζοντας πως ήταν πατέρας ένας κοριτσιού, ηλικίας σήμερα 3 χρόνων. Η ομολογία ανάμεσα στον Κρόσμπυ και το κοριτσάκι είναι καταληκτική. Ο Κρόσμπυ δεν άνηθήκε ότι είχε σχέσεις με την Σκωτ πριν από τέσσερα χρόνια. Παρουσίασε, όμως, πιστοποιητικό ενός γιατρού, που έβεβαιωσε ότι εκείνη την εποχή έπινε 16-20 ούισκι την ημέρα και βρισκόταν σ' αβυσθηνή κατάσταση. «Ένας άνθρωπος που πίνει τόσο οινόπνευμα δε μπορεί να γίνει πατέρας» έβεβαιωσε ο γιατρός. Το δικαστήριο, όμως, στήριξε την άποψη πως άλλες απόδειξεις και με την άποψη του τον άνακχησε πατέρα της μικρής.

Πληρώνεται 1 δολλλάριο το χρόνο!

Ο υπάλληλος των Ήνωμένων Πολιτειών που παίρνει το μικρότερο μισθό είναι ο 26ης Τζεν. Κένεντυ. Ο ν-ώτερος άδελφός του Προέδρου. Ο Τζεν διωρίστηκε αντίστοιχώς στην περίοχη του Σούφφολκ (Μασσαχουσέτη) κι' όρισε μόνος του την άμοιβή του σ' ένα δολλλάριο το χρόνο! (Δε μ' ενδιαφέρουν τα χρήματα, δήλωσε ο Τζεν Κένεντυ. Το μόνο που επιθυμώ είναι ν' άποκτήσω πείσα στο ζήτημα της εφαρμογής των νόμων).

Ενθύμια της ηλικίας
έχλειψαν

Η Εκκλησία του ήλιου της 15ης Φεβρουαρίου είχε περίεργη έπιθραση σε ώριμένα αντικείμενα και ιδίως σε αυγά, που γεννήθηκαν από κόττες κατά τη διάρκεια της. Σ' ένα τέτοιο αυγό, που γεννήθηκε από την κόττα ενός χωρικού στην Ιταλία, το φαινόμενο της ηλικίας έκλειψε. Έχει άποτυπώση στην επέκτασή. Πάνω στο κέλυφος του διακρίνεται ο ήλιος με δίσκο σκοτεινισμένο κι' ολόγυρά ο φωτεινότερος — το περιήριο στέφανος — του άστρου της ημέρας. Όλα έχουν γίνει, όπως πα-

ράτησε ένας Ιταλός επιστήμων, όταν το κέλυφος του αυγού να φωτογραφιστήν ηλικία έκλειψη. Στην προκείμενη περίπτωση, δηλαδή, το κέλυφος του αυγού έπαξε το ρόλο φωτογραφικής πλάκας.

Η μανία του κοινού
για την 7η τέχνη

Οι αίσθητες του κινηματογράφου σημείωσαν από το 1955 αύξηση κατά 30%. Στην τέλος του περασμένου έτους υπήρχαν σ' όλο τον κόσμο 154.852 αίθουσες κινηματογράφου, που μπορούσαν να χωρέσουν 78.826.349 θεατές. Η μεγαλύτερη αύξηση έφτασε τα 39%, ενώ στην Αφρική δεν ξεπέρασε τα 29%. Οι μόνες χώρες στις άποιες παρατηρήθηκε μείωση του αριθμού των αίθουσών κινηματογράφου ήταν οι Ήνωμένες Πολιτείες, η Αγγλία και ο Καναδάς.

Αυτόματο μπιμπερό

Στην έκθεση του Σικάγου, ένας έφευρτής παρουσίασε ένα αυτόματο ηλεκτρικό κρατάει δροσρό, το γάλα κι' από το άλλο το ζεσταίνει τις ώρες των γευμάτων. Όλα αυτά γίνονται με το γύρισμα ενός κουμπιού. Το κουμπι αυτό, όταν το γυρίσουμε δεξιά, ζεσταίνει το γάλα, ενώ όταν το γυρίσουμε άριστερά το κρυώνει.

Οι άνελάδες άναπούν
τις εφημερίδες

Οι Άμερικανοί κτηνοτρόφοι δίνουν στις άγελάδες τους, εκτός από την άλλη τροφή τους και δέσμες από πολλές εφημερίδες, που φαίνεται ότι αεζάνουν την άπόδοσή τους σε γάλα.

Τό έχει το σπίτι:

Στην όδο της Βουλής, άριθ. 42, στο Παρίσι, υπάρχει ένα σπίτι που φέρνει γρουσουζιά στα άνδρόγυνα. Έντεκα άνδρόγυνα που έμειναν σ' αυτό ως τώρα χώριαν. Γι' αυτό, οι γείτονες το έχουν άποκαλέσει το (σπίτι των διαζυγίων).

Κυνηγούσε σπυρνίτικα
με τη σφεντόνα

Στο Μόναχο της Βαυαρίας, ο μηχανικός Μπέρναρντ Σόλκερ και η Σοφία Μύλλερ έμειναν στο ίδιο σπίτι, ο πρώτος στο ισόγειο κι' η

δεύτερη στο επάνω πάτωμα. Η Μύλλερ, λιπόν, λάτρευε τα πουλιά και, για να τα κατέυη στα παράθυρά της, σκόρπησε στα πρεβάζια ψίχουλα από ψωμί, σποράκια κλπ. Σπυρνίτικα, περιστέρια κλπ. έτρεχαν άμέσως εκί. Άλλ' ο θόρυβος που έκαναν άνησυχούσε το Σόλκερ, που βλέποντας, στο τέλος, ότι ή συνοίκος του έμενε άδιάφορη στις διαμαρτυρίες του, προμήθευτηκε ένα λάστιχο κι' άρχισε έναν άγριο πόλεμο εναντίον των πουλιών, που πλησίαζαν στα παράθυρα. Η ύπόθεση έφτασε έτσι στα δικαστήρια που δίκαισαν το Σόλκερ. Στην άπόφασή τους, οι Γερμανοί δικαστές έτόνισαν ότι ή συνοίκισή σ' ένα σπίτι δημιουργεί για τους άδίκους άριμένους ύπογρώσεις, που πρέπει να τις σεβώνται.

Καρκαμέλλες με δόσεις

Δέκα μεγάλα κατστήματα της Νέας Υόρκης πουλάνε με δόσεις σε παιδιά κάτω των 16 χρόνων καρκαμέλλες, μπαγάρες, παγωτά, άμύγδαλα και σοκολάτες.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΣΑ στην ύποβλητική πολιτική νυχτιά, ενώ ή χιονοθύελλα τράνταζε την καλύβα μας, ο Θύλλιος Κινλίνος, ένας άπ' τους συντρόφους μας, άρχισε να μάς διηγήται την άκόλουθη ιστορία: — Έδώ και κάμια είκοσάριά χρόνια, βρισκόμουν στο Κολοράδο της Άμερικής. Δούλευα σ' ένα άπομερο ράντο. »Ήμαστε δεκάεξη κάου-μπό σ' αυτό το κτήμα. Ο ιδιοκτήτης του, ο μεγαλύτερος και πλουσιώτερος γαιοκτήμονας του άρ-Ουέστ, ήταν χήρος κι' είχε ένα μοναχονύιο, το Τζιμ.

»Ο Τζιμ ήταν πολύ μικρός όταν πέθανε ή μητέρα του. Και μεγάλωνε εκεί πάνω σ' άγρια βουνά, στην έρημία, άνάμεσα στους κάου-μπό του πατέρα του. Όταν πρωτοπήνα στο κτήμα τους, ήταν ένα παλλικάρι 18 χρόνων, ψηλόσωμο, ρωμαλέο, ήλοψημένο κι' άπλοϊκό. Δεν είχε δε ποτέ στη ζωή του γυναικά, κι' άλοι άπορούσανε μαζί του, γιατί δεν είχε έκείνη ποτέ του την έπιθυμία να κατέβη στην πόλη να γνωρίσει άλλους άνθρώπους και μάλιστα γυναικές... »Όταν, τις άτέλειωτες χειμωνιάτικες νύχτες, καθιμένοι νύρω άπ' τη μεγάλη φωτιά του τζακιού διηγιόμαστε διάφορα περιστατικά της ζωής μας, και προπάντων έρωτικές περιπέτειες, βλέπαμε το Τζιμ να μάς κυττά-

Οι δύο καθολάρηδες ήταν ο Τζιμ κι' η Άννα, που έρχονταν να έγ-κατασταθούν στο κτήμα.

Η γυναίκα του κάου-μπό

Ζη με οίκο. Μας φαίνονταν περίεργη ή άδυσφορία αυτού του νέου για τις γυναικές. Πραγματικά, δεν έδειχνε να αίσθανείται την άνάγκη της γυναιμίας τους, ούτε καν να τις λαβαίνει ύπ' όψι. Δεν έβγαίνει ποτέ άπ' την περιοχή του κτήματος και περνούσε όλο τον καιρό του με τα άπια, τα σκυλιά του και το άναπνεύμα του άλογου. »Πέρασαν έτσι 3 χρόνια. Ο Τζιμ ήταν πιά 21 έτών. »Ήρθε πάλι ή μέρα που, όπως κάθε χρόνο, τρεις άπό μάς έπρεπε να κατεβούν στην πόλη και να πε να αγοράσουν τρόφιμα για όλη τη χρονιά. Έκείνο το χρόνο έπρόκειτο να πάω εγώ, μαζί μ' άλλους δύο συνάδελφους. Μόλις λοιπόν έτοιμασθήκαμε να ξεκινήσουμε, είδαμε ξαφνικά το Τζιμ να πηδάει σ' άλάνθ του, για να νάρθη κι' αυτός μαζί μας.

»Όταν φτάσαμε στην πόλη, πήγαμε σε μια ταβέρνα να πιούμε κάτι. Ήταν γεμάτη κόσμο, αυτή την ώρα. Κάθισαμε σε μια τραπέζι. Σε λίγο ήρθε να μάς σερβίρη ή κόρη του ταβερνιάρη.

»Αφού άδείασαμε τα ποτήρια μας, σπικώθηκαμε να φύγουμε. Είχαμε προχωρήσει μερικά βήματα, όταν αντίληφθηκα πως ο Τζιμ δε μάς είχε ακολουθήσει. Κυττάδαμε γύρω, μα δεν τον είδαμε πουθενά. »Μοναχά το βράδυ πιά ξαναγυρίζοντας στην ταβέρνα, τον αντίκρισα με κάθεται στην ίδια θέση που είχαμε καθήσει και το πρωί. Τα μάτια του λάμπανε παράξενα, καρούμενα στην κόρη του ταβερνιάρη, την Άννα.

»Από κεινη τη μέρα, ο Τζιμ δεν έκολλούσε στιγμή άπ' την ταβέρνα. Ένώ εμείς φροντίζαμε για τα ψώνια, αυτός πήγαινε εκεί άπ' το πρωί, θρονιάζονταν σ' ένα τραπέζι κι' έμενε άκούωντας, κοιτούσοντας ούλοκο, με τα μάτια του διαρκώς καρφωμένα στην Άννα. Μα και τη νύχτα ακόμα, που έκλεινε το μαγαζί, δεν ένοούσε να το κουνήσει άπο κει, κι' άναγκαζόταν ο ταβερνιάρης να τον βγάλει έξω με το ζόρι. Στεκόταν τότε για ώρες έξω άπ' το πααθύρο και κυττάζε την κοπέλα...

»Όταν τελειώσαμε πιά τα ψώνια μας κι' έτοιμασθήκαμε να φύγουμε, πήγαμε να πάρουμε και το Τζιμ. Έκείνος όμως μάς

είπε μελαγχολικά: »Πηγαίνετε στο καλό! Έγώ δε θάρω. Μόνο όταν παντρευτώ την Άννα θα ξαναγυρίσω στο ράντ! »Του κάκου προσπαθήσαμε να τον μεταπειάσουμε. Δεν ήθελε ν' άκούση λέξη. »Πέρασαν άπό τότε πολλοί μήνες, χωρίς να φανή ο Τζιμ στο κτήμα. Μόνο ύστερα άπό κάμποσο καιρό ήρθε ένας άπεσταλμένος του κι' είπε στον πατέρα του να του στείλη λεφτά, γιατί έπαιρκε το να παντρευτή την Άννα. Ο πατέρας του έδωσε 500 δολάρια.

»Από τότε πέρασε πάλι λίγος καιρός. Και μά έμα είδαμε νάρχονται προς το ράντ δύο

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΒΑΡΟΣ
ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΤΕ

Ένας χαινούριος τρόπος
υπολογισμού

ΜΙΑ έπιτροπή Άμερικανών Ιατρών μελέτησε τους σκελλόμενους 4.900, 000 άτόμων, που είχαν άσφαλτιστή σε διάφορες ασφαλιστικές εταιρείες άπό το 1929. Ο πατέρας που είχαν πεθάνει ως σήμερα κι' ενδιαφέρθηκε κυρίως για τη σχέση που υπήρχε μεταξύ του βάρους και των σωματικών διαστάσεων άπό το ένα μέρος και της θνησιμότητας άπό το άλλο. Τα συμπεράσματα αυτής της έρευνας είναι έξαιρετικά ενδιαφέροντα, γιατί δείχνουν ότι οι σωματώδεις και πληθωρικοί άνθρωποι πεθαίνουν πιο ένωρη άπο τους άδύνατους και μάλιστα τους ύποστατους.

Για τους άνδρώνα που ζυγίζουν 9 κιλά παραπάνω άπο το κανονικό, ή θνησιμότης είναι κατά 10% άνώτερη άπο τη μέση. Άπό το σημείο αυτό, ή θνησιμότης αύξάνει κατά γεωμετρική πρόοδο. Έτσι, άνέμεται σε 25% για κείνους που το βάρος τους ξεπερνάει κατά 11 κιλά το κανονικό και κατά 75% για κείνους που το βάρος τους ξεπερνάει κατά 22 κιλά το κανονικό.

»Η μικρότερη θνησιμότης, συμπεραίνουν οι ειδικοί, παρατηρείται μεταξύ των άνδρώνα που είναι άδύνατοι και που το βάρος τους θρόνεται κάτω άπο το κανονικό. Το «καλύτερο» βάρος σύμφωνα μ' αυτή την έρευνα, φαίνεται ότι είναι 9 κιλά... τω άπο το μέσο βάρος της ηλικίας

καθολάρηδες. Νομίσαμε πως ήταν ο άστυνόμες της περιφέρειας, που περνούσε μία φορά το χρόνο για τη συνήθειή του έπιθεώρησι. Μα όχι... Ήταν ο Τζιμ κι' η Άννα, που είχαν παντρευτή κι' έρχονταν να εγκαταθούν στο κτήμα! Τους ύποδεχτήκαμε με χαρά κι' έζησαν κοντά μας εύτυχισμένοι... »Έπειτα άπό κάμποσο καιρό, έγώ έφυγα άπ' το ράντ και πήνα στο Μεξικό. »Έμεινα εκεί δύο χρόνια. Σάφηνά, μία μέρα, έμαθα πως ο Τζιμ είχε έρθει κι' είχε άγοράσει ένα κτήμα εκεί κοντά, μέσα στο βάθος, πάνω σ' ένα λόφο, κάμια πενήντα μίλια άπ' το μέρος που βρισκόμουν. »Ενγνώρισα τότε μία δυνατή έπιθυμία να ξαναδώ τον παλιό κι' άναπαύω μου φίλο. Νοίκισα λοιπόν ένα άλστρο, ξεκίνησα ένα πουλί και τ' άπνευσα έπτασα στη νέα κτήμα του Τζιμ. Τον βρήκα ολόουναχο και μελαγχολικό. Όσο τόσο με δέχτηκε με χαρά, με προειποήθηκε όσο μπορούσε καλύτερα και με κράτησε πολλές

μέρες κοντά του. »Σ' όλο αυτό το διάστημα, μία έρωτη άνέβαινε διαρκώς στα κειλή μου: Τι είχε γίνει άραγε η Άννα; Είχε φύγει; Η την είχε παρατήσει ο Τζιμ; Μα ά-φού έκείνος δεν την άνάφερε ποτέ, σίμωνα κι' ένω. »Τέλος, μία μέρα, ο Τζιμ μου είπε: — Έλα μαζί μου!

»Με πήνε στο βάθος, σ' ένα μέρος όπου είχαν κάψει τελευταία τα δέντρα. Το ξέσωτο έκείνο ήταν κανκελλόσραστο και γεμάτο λουλούδια. Ο Τζιμ έκαείδωσε την κανκελλόσρατο και μπήκαμε μέσα. Είδα τότε άνάμεσα στους βάνους ένα τάφο, που τον σκέπαζε μία άσπρη πλάκα με την έπιγραφή: (Έδώ είναι άθαμμένη η γυναικά μου).

»Πέθανε η Άννα; ρώτησα έκπληκτος. »Ο Τζιμ άναστένανε θειά κι' άρχισε να μου λέει: — Δύο χρόνια άφού έφυγες άπ' το ράντ, ή Άννα άρώστησε ξαφνικά, άπό μία άλλοκοτη άρώστια, που, όπως να ή εί-ξη στο κρεβάτι, την έλυανε λίγο-λίγο. Άρχισα τότε να περνώ πλάι της μέρες και νύχτες γεμάτες άγώνια... Οί πόνοι της ήταν άδασταχτοι κι' οί θωές της μου σπάραν την καρδιά. Το κουκλαίστικο προσώπκι της είχε πάραμορφωθεί άπ' την άρώστια κι' άπ' το μαρτύριο της... Κι' έγώ, ο ίδιος στράγγιζα άπ' τη λύπη, ύποφερα τσομερά. Έκλαινα άπ' την άπελπίσια μου, γιατί δε μπορούσα να τη βοηθήσω. Νύχτα και μέρα έμενα άδόξατος κοντά της. Η άρώστια της χειροτέρευε όλοένα. Οί πόνοι της ήταν τόσο τρομεροί, που δε μπορούσα πιά να τη βλέπω να υποφέρει. Δε μπορούσα ν' άντικρύω το σπαρταμένο της... Μία μέρα, λοιπόν, τη σπάρω άπ' το κρεβάτι, την πήρα στην άγκαλιά μου και την έβγαλα έξω. Προχώρησα κι' έστασα πίσω άπ' την μάντρα του σταυλου. Την άφισα χαμώ, τη σήλησα τρυφερά κι' έβγαλα το πιλοσάκι μου. Το γύρισα κατάπνω της! Εκείνη σήκωσε τα μάτια της, με κυττάζε γλυκά, κι' ένα έλαφρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο παραμορφωμένο πρόσωπό της... Έσκυψα, σπυδάφω, πυμ-πέφθα, ύστερα σπυδάφω, πυμ-ροβάλλω... και τη σκότωσα!... »Ο Ούλλιος Κινλίνος σταμάτησε. Βαθεί σιωπή διαδέχθηκε την άσπρη νύχτη.

Δεν άκούγονταν τίποτ' άλλο άπ' τη βουή της χιονοθύελλας, που έδάκλουθε με τα τρατάξη σούμελα την καλύβα μας... ΛΑΡΣ ΧΑΝΣΕΝ

Κρύβω κάτι!
χάρισμά σου.....

.....είναι για την
όμορφιά σου!

Τό Νέο ΚΑΙΝ σάς προσφέ-
ρει κάτι που δεν ξανάγινε
έκκεκτων καλλυντικών για
την όμορφιά σας!...
Τό Νέο ΚΑΙΝ ένισχυμένον
ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΔΙΠΛΑ
ΠΛΕΝΕΙ 2 ΦΟΡΕΣ ΚΑΛΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ "NEO KALIN" ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΟΝ: ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΙ' Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ζούσε μία βασίλισσα που ήταν δώδεκα χρόνια παντρεμένη και δεν είχε παιδί. Άρχισε, λοιπόν, να παρακαλάει το θεό να της δώσει ένα νουί, για να γίνει διάδοχος και να τον εκπαιδεύσει, γιατί ο άντρας της, ο βασιλιάς μόλις είχε πεθάνει.

Ο άερας, που φυσούσε στις ρεματιές και στις πλανιές των βουνών, άκουσε την τελευταία νύχτα την παρακάλη της και σκέφτηκε να φερει γρήγορα τη δέηση της βασίλισσας τα σύννεφα. Την πήρε λοιπόν κι' εύχως χάθηκε μέσα στα σύννεφα.

Τι έγινε πάνω στον ουρανό δεν ξέρουμε. Ένα μόνο ξέρουμε: ότι σε λίγο βρέθηκε στην άγκαλιά της βασίλισσας ένα πεντάμορφο αγόρακι σαν τόν ήλιο. Σίγουρα είχε πέσει από τ' αστέρια.

Την ίδια εκείνη νύχτα, ο τόπος μοσχοδόλησε από μυρα κι' ευωδίες.

Από τότε το βασιλόπουλο μεγάλωνε κι' η βασίλισσα το φύλαγε σαν τα μάτια της και το διπλοκαμάρωνε.

Πέρασαν τα χρόνια. Και το βασιλόπουλο όσο μεγάλωνε τόσο ν' ντόν πιο όμορφο! Είχε γίνει ένα τέλειο παλληκαρι.

Η μοίρα όμως, εκτός που του είχε χαρίσει σπάνια όμορφη, το είχε προικίσει και με φωνή ανώτερη κι' απ' τ' απόνι. Όταν τραγουδούσε γλυκά, νόμιζες πως άνοιγαν τα σύννεφα.

Οι υπήκοοί του, που πολλές φορές είχαν θαυμάσει την ομορφιά του, παρακάλεσαν τη βασίλισσα να του επιτρέψει να πηγαίνει στη μεγάλη έκκλησία για να ψάλλει στη θεία λειτουργία.

Η βασίλισσα, μ' όλο που δεν ήθελε να βγαίνει έξω το παιδί της, δέχτηκε, ωστόσο, κι' έτσι, όταν το βασιλόπουλο άρχισε να ψάλλει, όλοι μαγεύονταν απ' τη γλυκιά φωνή του.

Μία χρονιά η βασίλισσα θέλησε να κάνει στη μεγάλη έκκλησία μια ανύπαντρη.

Το βασιλόπουλο έλαμψε, από νύχτα, να ν' αναπαύει. Κι' όταν ήρθε η ώρα να πάει στην έκκλησία, έβγαλε τη μάνα του να του σελάσει το αλγόνο. Γ' απ' ευχή και κατάρτα του είχε δώσει να μη βγαίνει έξω, αν η ίδια δεν του σέληνε το αλγόνο.

Έτσι το βασιλόπουλο, παίρνοντας το αλγόνο και την ευχή της μάνας του, τράβηξε για την έκκλησία, ψάλλοντας στο δρόμο δοκιμαστικά.

Καθώς όμως περνούσε από την ακροποταμιά, οι νεράιδες άκουσαν την απονόλαλη φωνή του.

Παράτησαν άμέσως το χορό του, που μ' αυτόν τρελαίνονταν βροχούς και άρχοντόπου.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η αιτία του κακού

Η μητέρα του Σάκη παραπονιέται συνεχώς για τις τρομερές ατυχίες, που τη βασανίζουν. Κι' εκείνος τη... συμβουλεύει με τον άερα του μεγάλου:

— Δεν έχεις, μονόμυα, παρά να πεις ο' ένα γιγάρ...

Εκείνη χαμογελάει και ξεχνάει την ατυχία της. Στο τέλος όμως, ακολουθεί τη συμβουλή του Σάκη. Έχεις όμορφο παιδί μου. Πρέπει να πάω να με δει κανένας γιατρός... Θα πάω να πάω και, σένα μαζί μου... το λέει, γελώντας.

Κι' ο Σάκης φίλο που δεν θέλει, όταν φτάνουν, στο ταξίδι, εκείνη ρατάει το γιγάρ...

— Πάω να θεραπευθώ γιατρέ μου, αυτή την τρομερή ατυχία, που έχω!

Εκείνος αποκρίνεται: Μην κ' απαντάς: — Θα πρέπει, κύριε μου, να γυμνασώ την ανώτερη αιτία του κακού...

Μα δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση του, γιατί ο Σάκης τρυπαρισμένος πετάγεται στη μέση και λέει με φωνή γεμάτη φόβο:

— Όχι, γιατρέ μου, μην το κάνετε αυτό... Δε θέλω να περάσετε το μωρό μας... Αυτό, ελέγχετε, κάνει την περισσότερη φασαρία και δε μπορούμε στο σπίτι να κοιμηθούμε...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Το βασιλόπουλο καβάλησε το αλγό του κι' έτρεξε να βρει την Ήχω.

λα και κύτταζαν, πριν σβύσουν τ' αστέρια, να πλανεύουν το βασιλόπουλο. Μα εκείνο ούτε τις προσέδε.

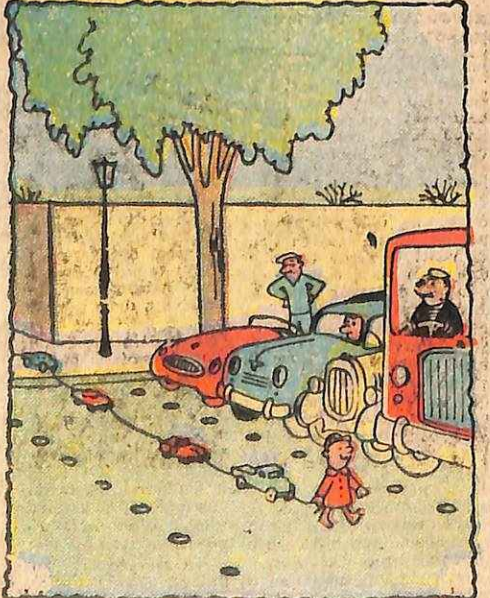
Γι' αυτό οι νεράιδες πήγαν να σκάσουν απ' το κακό τους, που δε μπορούσαν να το μαγέψουν.

Έτσι, εκείνο, τραγουδώντας αμέριυνα, έφτασε στην έκκλησία, ενώ γύρω του το συνώρευαν χαρευόντας οι νεράιδες.

Έξω από την έκκλησία το βασιλόπουλο έδεσε το αλγό του κι' ύστερα μπήκε μέσα. Κι' άμέσως άρχισε η λειτουργία.

Οι νεράιδες είχαν στήθει απ' έξω κι' άκουγαν τη φωνή του. Είχαν όμως το φόβο μήπως ξεχαστούν και τις βρή η αυγή. Άλλα μ' όλο το φόβο τους, είχαν και την περιέργη ν' ακούσουν, και πιο πολύ, γιατί ζητούσαν από την ευκαιρία για να πλανεύσουν το βασιλόπουλο. Η αυγή έριχνε τις πρώτες ακτίδες.

Σαφνικά όμως, είδαν πως πήγαινε να ξεμείνει. Η αυγή έριχνε τις πρώτες ακτίδες.

Διασταύρωση οχημάτων...

της στις κορυφές των βουνών.

Οι νεράιδες ήταν τώρα στενωχρημένες, γιατί έπρεπε να εξαφανιστούν. Έτσι, σιγά σιγά άρχισαν να χάνονται. Μία όμως απ' αυτές είχε καταφέρει να γλυτώσει από το αλγό, π' απ' ένα σκοτεινό στασίδι. Η νεράιδα αυτή λεγόταν Ήχω και βρισκόταν από φαράγγια, στις σπηλιές, στα δάση, στις ρεματιές. Μα από κεινη τη στιγμή, η φωνή του βασιλόπουλου έγινε πιο γλυκιά, πιο μελωδική. Έίχε τέτοια ομορφιά η φωνή του, που ο κόσμος συγκινημένος δακρύει.

Οι ακτίδες τώρα είχαν λήξει από τα στρόγγυλα χρωματιστά ζώδια των παραθύριων. Χρωματίσαν το σύννεφο του λιθανίου που πηγαίναν ψηλά, απλώθηκαν, στο ζανθα μαλλιά κάθε άρχοντοπούλας και τριγύριζαν το μέτωπο του βασιλόπουλου.

Από κεινο το πρώην το βασιλόπουλο άρχισε να ζητάει κάτι που του έλειπε. Ζητούσε την Ήχω.

Και τρέχοντας με τ' αλγό του στο δάσος, στις ρεματιές, ψάχνε διαρκώς. Η νεράιδα του απαντούσε κάθε φορά, μα εκείνο δε μπορούσε να τη βρει.

Δεν πέρασε, λοιπόν, καιρός και την έβγαλε πάλι. Η Ήχω όμως δεν τον άφηνε ήσυχο. Τον κυνηγούσε παντού. Κι' έβγαλε τα δυνάτα της να τον μαγέψει. Όχι γιατί τον αγαπούσε, αλλά έτο από πείσμα ήθελε να τον τραβήξει μακριά, να τον παιδέψει. Κι' ύστερα να τον αφήσει για να καταλάβει πως ήταν όλα ψεύματα, πως όλα ήταν Ήχω...

Τελείωσε ο Γενάρης με τα χιόνια και μπήκε ο Φλεβάρης με τα πιο πολλά. Έφτασε κι' ο Μάρτης και τα χιόνια άρχισαν να λιώνουν.

Τα χελιδόνια νύριζαν στις πρώτες τους φυλλές και η Ήχω τριγύριζε ακόμα το βασιλόπουλο, που καμάρωνε λέγοντας πως μία άμορφη νεράιδα τον κυνηγούσε και πως κόντευε να τρελλαθεί ν' αυτόν.

Η Ήχω, αλήθεια, τον περ τριγύριζε παντού.

Την τελευταία λοιπόν νύχτα του Μάρτη το βασιλόπουλο καθόλουσε το αλγό κι' έτρεξε να βρει την Ήχω. Μα έτρεχε ανώφελα. Παντού την άκουγε, αλλά πουθενά δε μπορούσε να τη βρει.

Κι' άρχισε πια να ζητάει. Ήταν η πρώτη απρία.

Το αλγό που είχε κουραστεί να τρέχει, στήθηκε.

Μα και το βασιλόπουλο κατάκοπο κι' αυτό, κόπασε να βαστοχάσει.

Την ίδια όμως στιγμή οι νεράιδες ξεπαρόβαλαν κι' έπιασαν το χορό τους ξεφωνίζοντας:

«Ε, όμορφη τραγουδιστή, παιδί του βασιλιά, μην τρέχεις κι' είναι ψεύματα! Είναι πω- (ταπεινά!)»

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοθύμωρ

Στο σχολείο:
— Πόσο απέχει η Σελήνη από τη Γη;
— 350 χιλιάδες χιλιόμετρα.
— Και πώς το βρήκες αυτό;
— Καταληκτικό, κύριε καθηγητά!

Στο σπίτι:
— Τότες φωνάζει στην αδελφή του:
— Κική, φέρε μου ένα ποτήρι νερό κι' έλα και σύ μαζί να σπύ, πω κάτι!...

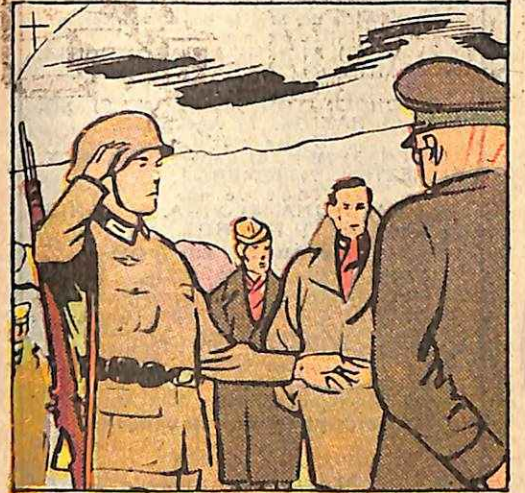
Στο μάθημα της αθλητικής:
— Όταν ένα κλάσμα δεν είναι περιοδικόν, τι είναι;
— Μμμ... Έφημερίδα, κύριε καθηγητά!

Ο μικρός Ντίντς έχει μια απόρρητη:
— Μα πώς, όταν βρέχει και βγαίνει ήλιος, δε τον αθύνει η βροχή;

Ο Τότης: Μαμά, κύταξε αυτό το σκυλί... Με παίρνει, φάγεται, για γιατρό και μου βράζει τη γλώσσα του!

Γιατί κλάει, μικρό μου;
— Έχασα το σπίτι, μας...
— Μα πού κάθεται;
— Στην κρεκάλα!

Ο νέος "Δούρειος Ίππος"

Στις αρχές του 1944, στο στρατόπεδο αιχμαλώτων πολέμου του Όλμουτς (Σιλεσία) έφταναν δυο νέοι κρατούμενοι, οι Άγγλοι Πίτερ Χούαρντ και Τζών Κλίντον, που είχαν επιβιώσει από τη δραπετεύση από κάποιο άλλο στρατόπεδο. Από την πρώτη στιγμή οι δυο φίλοι κατάλαβαν πως κάθε απόπειρα απόδρασης, ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία.

Ο Τζών μίλησε για το σχέδιό του στο φίλο του και κατόπιν στους άλλους συγκρατούμενους, που το βρήκαν έξυπνο και προθυμοποιήθηκαν να τους βοηθήσουν. Ένας αξιωματικός, λοιπόν, παρουσιάστηκε στο Διοικητή του στρατοπέδου και του ζήτησε την άδεια να κάνουν οι αιχμάλωτοι κάθε μέρα λίγη γυμναστική στην αυλή. Εκείνος δέχτηκε πρόθυμα.

Η δουλειά συνεχίστηκε επί μήνες και πωπάσαν οι βροχές, που θα τους καλούσαν τα σχέδια, όλα ήταν έτοιμα για την απόδραση. Σε κάθε δάλεμμα θα κρυβόνταν κάτω από το έδαφος δυο άνδρες. Ο ένας θα προχωρή μέσα στη σπορά και ο άλλος θα μείνει πίσω για να κλείσει το άνοιγμα. Αυτό θα γίνεται ώπου να φύγουμε και οι τρεις.

Η άνοιξη έκανε όμως να φουντώσει και πάλι μέσα τους ο πόθος της ελευθερίας. Άλλα οι πολυήμερες συζητήσεις δεν κατέληγαν σε καμιά απόφαση. Για να δραπετεύσουν, έπρεπε να σκάσουν μια υπόγεια σπορά κάτω από τα συρματοπλέγματα και ήταν πολύ δύσκολο να κρυφούν το χύμα, που θα έβγαζαν. Οι σκέψεις αυτές τους βασάνιζαν επί μέρες...

Με διάφορα ξύλα και σανίδια που προέρχονταν από τα κούβια του Έντρου Σταουρό, οι κρατούμενοι έφτιαξαν ένα εφευρέσιμο κι' όταν το τελείωσαν, ο ίδιος ο Γερμανός Διοικητής τους συνεχάρη για το κατορθώμα τους. Από τη δεύτερη μέρα κίελας, βεβαίως πως ο Γερμανός δεν υποψιάστηκε τίποτα, οι αιχμάλωτοι έβγαζαν ο' εφαρμογή το σχέδιό τους.

Στο Χούαρντ και στον Κλίντον, είχε προστεθεί την τελευταία στιγμή κι' ένας τρίτος αιχμάλωτος, ο Φίλιπ Ρόουζ, που θα μπορούσε να βρή, μόλις θα βρισκόταν ελεύθερος, χρηματα, πολιτικά ρούχα και πλαστές ταυτότητες. Χάρη σ' όλα αυτά κατόρθωσαν και οι τρεις αιχμάλωτοι να περάσουν απ' όλους τους ελέγχους και να φτάσουν στο Στεττίνο.

Ένα βράδυ, λίγη ώρα πριν να κοιμηθεί, ο Πίτερ έριξε μια ματιά στο βιβλίο, που διάβαζε ο φίλος του:
— Πάλι Όμπος διαβάσεις, Τζών;
— Σαφνικά, όμως, ενώ ο Πίτερ ήταν έτοιμος να κοιμηθεί, άκουσε τον Τζών να του λέει:
— Βρήκα τι μας χρειάζεται... Ένας Δούρειος Ίππος!...

Κάθε φορά, που έβγαζαν το εφευρέσιμο στην αυλή και το έβαζαν κοντά στα συρματοπλέγματα, ένας Άγγλος αιχμάλωτος κρυβόταν μέσα σ' αυτό κι' έσκαβε σ' όλο το διάστημα της άσκησης. Έβαζε το χύμα σε μικρά σακουλάκια, που κρεμούσε μέσα στο εφευρέσιμο και στο τέλος έκλεινε προσεκτικά το άνοιγμα της σποράς, ώστε να μη φαίνεται τίποτα.

Εκεί η τύχη βοηθός και πάλι τους φυγάδε. Βρήκαν ένα σπουδαίο φορητό, που ο πλοίαρχός του ήταν φίλος των Συμμάχων και που προθυμοποιήθηκε να τους πάει μαζί του. Έτσι ύστερα από μερικά μέρες βρισκόταν στο Γκότεμποργκ και δε δυσκολεύτηκαν απ' εκεί να γυρίσουν στην πατρίδα τους για να συνεχίσουν τον αγώνα.

Πέντε Άγγλιδες αδελφές, συνολικής ηλικίας 439 χρόνων! Α-πό αριστερά: Η κ. Μπούλλερ ηλικίας 87 χρόνων. Η κ. Μάτζ Χάρβεϋ, 93. Η κ. Χάρβεϋ 82. Η κ. Σλόουλ, 93 και η κ. Μακ Ντέρμοτ 84.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Οι κινεζογυριές μέθοδοι για την πράκταξ της ζωής

ΑΝ ήταν δυνατόν με κάποιον τρόπο να καταβάζουμε κάθε νύχτα τη θερμοκρασία του σώματός μας στους 20 βαθμούς, θα παραταίναμε πιθανότατα τη ζωή μας κατά 20 χρόνια.

Αυτό υποστηρίζει ο δόκτωρ Ρούπερτ ντε Ροπ σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε τελευταία, με θέμα τον αγώνα κατά των γεραμάτων. Γράφει δηλαδή ότι «η υποθερμία είναι ίσως ο ασφαλέστερος τρόπος παρατασής της ανθρώπινης ζωής».

Πράγματι, όταν κοιμώμαστε, ο οργανισμός μας εξακολουθεί να καταναλώνει μεγάλες ποσότητες ενεργείας και η καρδιά να κινείται. Αν όμως μπορούσαμε, πίνοντας κάποιο χημικό υγρό, να καταβάσουμε τη θερμοκρασία μας κατά 15 — 16 βαθμούς στο διάστημα του ύπνου μας, οι καύσεις του οργανισμού μας θα ελαττώνονταν κατά 25% και η έσχαση της καρδιάς μας κατά 15%. Σχεδόν όλα τα όργανα του σώματός μας θα είχαν να κενδίσουν πολύ λιγότερο από την άσκηση. Κι' επομένως θα ζούσαμε περισσότερο χρόνια, έφ'σον δε περιορίζαμε τη θερμοκρασία του σώματός μας.

Η μέθοδος αυτή της υποθερμίας έχει αποδειχθεί ήδη τελείως ακίνδυνη και εφαρμόζεται για ώριμες μεγάλες επιχειρήσεις, στις οποίες ψύχεται το σώμα του άρρωστου με πάγο και με κατάλληλα φάρμακα. Γιατί να μη χρησιμοποιηθεί λοιπόν και για την παράταξη της ανθρώπινης ζωής;

Είναι πολλοί οι επιστήμονες που ψάχνουν να βρουν τα μυστικά της μακροβιότητας. Μεταξύ άλλων ανακάλυψαν ότι ο άνθρωπος αρχίζει να «γεράνει» από τότε που συμπληρώνεται και σταματάει πια η ανάπτυξη του. Αν καθυστερήσει λοιπόν με κάποιο τρόπο αυτή την ώρα της ωριμότητάς του, γεννάει και πεθαίνει αργότερα.

Ο απλούστερος τρόπος τώρα για να επιτύχει την καθυστέρηση της ωριμότητας, είναι να τρώει λιγότερο στα παιδικά του χρόνια.

Τα πειράματα που έγιναν με ποντικούς, αποδείχσαν ότι, όταν υστερούν τελείως μία μέρα στις τρεις, ζούσε 20% περισσότερο από το μέσον όρο.

Κανείς όμως σοβαρός έρευνητής δε μπορεί ποτέ να προτείνει να υποσιτίζονται τα παι-

Ο Έλβετος χειρουργός δόκτωρ Πάουλ Νιεχάν.

του δόκτορος Νιεχάν, με αποτέλεσμα να εξακολουθή ακόμη να εργάζεται εντατικά, λίγες μέρες πριν πεθάνει σε ηλικία 82 ετών. Για ν' ανταμείψει δέ τον Έλβετο γιατρό, τον όνομασε μέλος της Πατρικής Ακαδημίας Επιστημών, όταν άδειασε μία έδρα με το θάνατο του δόκτορος Φλάινγκ, του ερασιτέχνη που ανακάλυψε την πενικιλίνη.

Αλλά κι ο βασιλιάς της Αυστρίας Ιμπν Σαούντ κι ο Άντα Χάν ήταν πελάτες του δόκτορος Νιεχάν.

Ο Έλβετος χειρουργός ανακάλυψε τη μέθοδο του εντελώς τυχαία. Το Μάρτιο του 1931, του παρουσιάστηκε η περίπτωση μιας γυναίκας που είχε τετανικούς σπασμούς και κινδύνευε να πεθάνει, γιατί της είχαν αφαιρέσει τους παραθυρεοειδείς αδένες. Στην άθλια κατάσταση που βρισκόταν η άρρωστη, ήταν πια αδύνατο να τη σώσει με μεταφύτευση τέτοιων αδένων από ζώα. Δεν προλάβαινε να κάνει αυτή την έγχειρση.

Ξαφνικά του ήρθε μία ιδέα. Πήρε τέσσερις παραθυρεοειδείς αδένες μουσκαριού, που του είχαν φέρει στο εργαστήριό του, τους έλυνε, άραιωσε αυτό τον πολύ με φυσιολογικό ορό και τον εισήγαγε με ένεση στο σώμα της άρρωστης. Τα αδενικά λοιπόν αυτά κύτταρα, που μπήκαν από εύθειας στον οργανισμό της, την έσωσαν. Έπειτα από λίγο είχε συνέλθει. Και σήμερα είναι ακόμη στη ζωή.

Ο δόκτωρ Νιεχάν έκανε κατόπιν συστηματικά πειράματα και τελειοποίησε τη μέθοδο του. Αντί για τη μεταφύτευση ολοκληρωμένων αδένων, χρησιμοποιούσε διαλύσεις αδενικών κυττάρων.

Το 1949, πειραματίστηκε στον εαυτό του και λίγο έλειψε να πεθάνει. Έπειδή ήταν δύσκολο βέβαια να βρεθούν σε κάθε στιγμή τα απαιτούμενα κύτταρα, δοκίμασε αν θα μπορούσε να τα διατηρήσει στο ψυγείο. Όταν όμως έκανε στο μπράσσο του μία ένεση με τέτοια κύτταρα, διατηρημένα επί 2 μέρες, ζαλίστηκε κι έπεσε άναίσθητος. Εύτυχώς, ένας βοηθός του κατόρθωσε να τον σώσει, δίνοντας του τα κατάλληλα αντιδοτα.

Τι είχε συμβεί; Τα κύτταρα εκείνα είχαν γίνει τοξικά, μέσα σε 2 μέρες. Όπως εξακρίβωσε κατόπιν ο δόκτωρ Νιεχάν, για να διατηρηθούν τα κύτταρα σε φυσιολογική κατάσταση, χρειάζονται ισχυρότατη ψύξη, πολύ μεγαλύτερη από αυτήν που δίνουν τα συντησμένα ψυγεία.

Επινόησε όμως ένα διαφορετικό τρόπο διατηρήσεώς τους: Τα αποξηραίνει και τα μεταβάλλει σε σκόνη, που μένει όσονδήποτε καιρό αναλλοίωτη, μέσα σε αμύλικες. Όταν πρόκειται να χρησιμοποιηθεί, την ανακατεύουν απλά με μία αλατούχο διάλυση.

Μία από τις μεγαλύτερες γεωμετρικές φαρμακευτικές εταιρείες αγόρασε την εφεύρεση του δόκτορος Νιεχάν και παράγει τώρα μία τέτοια σκόνη κυττάρων, με το εμπορικό όνομα «Σικασέλ».

Στο μεταξύ, ο δόκτωρ Νιεχάν συνεχίζει το έργο του στη μικρή αλλά τελείως κλινική του, στο Μπριέ της Έλβετίας. Το προσωπικό της αποτελείται μόνο από τον ίδιο, δυο βοηθούς του και μία νοσοκόμα. Έχει δε μονάχα 25 κρεβάτια.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΠΕΡΡΟΥΚΑΣ

Η ώρα και αινιγματική αυτή γυναίκα με τα μαύρα ξανθά μαλλιά είναι η Μίνα, η νέα τραγουδίστρια, που κατέκτησε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα την Ιταλία. Η Μίνα έχει όμοια μαύρα μαλλιά, ακλουθώντας δική κι αυτή μία νέα εκκεντρικότητα, που τείνει να γίνει μόδα στην Ιταλία, φέρει πάνω από τα μαύρα μαλλιά της μία περούκα από φυσικά και άφθονα ξανθά μαλλιά. Τα όγκωδη γένια είναι ξαφνικά πολύ της μόδας και οι γυναίκες, που είναι στο μεταξύ κόμμι με μαλλιά τους, καταφέρνουν αναγκαστικά στις περούκες, για να μη θεωρηθούν γεροντοκοί. Η Μίνα γυρίζει τώρα στην Ιταλία το ποτό της έλλει με τον τίτλο «2» αγαπώ και μ' αγαπάς».

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΠΙΑΤΑ

Το νέο αυτό υπεραυτομάτο ηλεκτρικό πλυντήριο πιάτων, που τώρα μόλις κυκλοφόρησε στην Αμερική, στοιχίζει 360 δολάρια. Είναι εφοδιασμένο, καθώς βλέπετε με τρία κομμάτια. Όταν πιέσετε το πρώτο, η συσκευή πλένει τα πιάτα, που έχετε τοποθετήσει μέσα σ' αυτή. Μόλις πιάσει το δεύτερο κομμάτι, αδειάζει το νερό και τα ξεπλένει, και το τρίτο κομμάτι κάνει τη συσκευή να στεγνώνει μόνη της τα καθαρά πιάτα. Πότησις κλπ., και να τα παραδώσει έτοιμα για το ντουλάπι. Το νέο πλυντήριο μπορεί να πλύνει και να στεγνώσει μέσα σε τρία λεπτά της ώρας δυο δωδεκάδες πιάτα και ισάριθμα ποτήρια.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Α' ΥΠΝΙΣΤΕΣ, είπε ο γιατρός Ήθερνι. Α' δικαιολογήτη κόπωση. Βάρος πίσω στο σβέρκο...

Σταμάτησε το γράψιμο και κύτταξε κατάματα την πελάτισσά του. Ήταν λεπτή, μελαχροινή, πολύ κλωστή, με κομμένα μαλλιά. Δεν παρουσίαζε ωστόσο κανένα οργανικό σύμπτωμα αρρώστειας. Κι' όμως έτρεμε και φαινόταν σαν παραξενισμένη.

— Μήπως έγραφε κοπιαστικά; τη ρώτησε ο γιατρός.
— Όχι. Είμαι υπάλληλος του Ταχυδρομείου, στο Μονμελιάν.
— Είσαστε παντρεμένη;
— Όχι. Καταλαβαίνω όμως γιατί με ρωτάτε. Έχω ένα φίλο.

— Μήπως είσατε σε ενδιαφέρουσα; Κουνήσε το κεφάλι της αρνητικά. Η ματιά της ήταν απλανής, απροσηλημένη. Το κορμί της αλύγιστο. Ανάστανε όρθια και τα χαρακτηριστικά του προσώπου της σκληράναν. «Θάλας κανείς πως βρισκότανε οι κατάστασις καταληψίας...» σκέφθηκε ο γιατρός. Τα χείλη της κουνήθηκαν, αλλά δε βγήκε κανείς ήχος από το λάρυγγ της. Ξαφνικά πετάχτηκε όρθια κι' έφυγε τρέχοντας, πριν προλάβει ο Ήθερνι να την κρατήσει.

Μα είχε ξεχάσει την ταάντη της. Ο γιατρός βρήκε μέσα την ταυτότητά της: Τη λέγανε Σιμόν Σαντερόν. Την άλλη μέρα — ήταν Κυριακή — ο γιατρός πήγε με τ' αυτοκίνητό του στο Μονμελιάν. Ρώτησε κι' έμαθε το σπίτι της παράξενης πελάτισσάς του.

— Λοιπόν, δεσποινίς, είσατε πιο ήσυχη από χτες; Ευχαριστήθηκε που με ξαναείδατε; Δε μπορούσα να σας αφήσω έτσι, τη στιγμή που κινδυνεύετε. Ήρθε να σας γιατρέψω, να σας απαυλώσω... Τό θέλετε και οι σεις, δεν είναι έτσι;

Την κύτταξε κατάματα, μ' επιβολή. — Ναι, μουμυώρισε εκείνη με κάποια δυσκολία.
— Ποιός είν; Εκείνος που σας απειλεί; Μιλήστε, το απαιτώ! Απαίτώ να γιατρευτείτε! Έκλεσε τα μάτια της και τα ξανάνοιξε σχεδόν άμεσως.
— Είναι πολύ, πάρα πολύ δυνατό! άπάντησε.

— Ποιός είναι; Ο φίλος σας;
— Έδω είναι... μάς βλέπει! βόγγησε.
Ο γιατρός την είδε ν' αλλάξει όψη, όπως και το προηγούμενο βράδυ, στο γραφείο του. Την έπιασε από τα πηγμένα μπράτσα της. Μα του έφυγε και προχώρησε προς την πόρτα, μουμυωρίζοντας.
— Ναι, Ρομέο... ναι... ναι...
«Γυνωτισμός;» Η μαγναεσία;» αναρωτήθηκε ο γιατρός.

Έτρεξε, την πρόλαβε και την ξάπλωσε δια της βίας στο ντιβάνι. Πήρε με τον χέρι το χλωροφόρμιο από το βαλτιόκι του και της έδωσε να μυρίσει πάνω σ' ένα βαμπίκι. Σε λίγες στιγμές, την είχε αποκοιμίσει...
— Όταν ανοίξε τα μάτια της, ο γιατρός κατάλαβε πως είχε περάσει η κρίση.
— Μ' αναγνωρίζετε; τη ρώτησε.
— Ναι, του είπε ήρεμα. Σας αναγνωρίζω από την ώρα που σας είδα, στο ιατρείο σας.

— Ρωτέ μ' έχετε ξαναδεί;
— Πολλές φορές... Ναι, έδω και δυο μήνες, σας έβλεπα κάθε νύχτα... στη μενάλη αίθουσα, όπου ήσαστε και χτες. Βγαίνατε μέσα από το μεγάλο καθρέφτη, που βρίσκεται πίσω από το γραφείο σας... Ο Ρομέο δέν ήρθε να σας κυττάει... Απειλούσε να σας πετάξει τον καθρέφτη κατακέφαλα... Μα δε μπορούσε, γιατί είναι πολύ μεγάλο ο καθρέφτης...

— Αν θέλετε να σας γιατρέψω, είπε ο Ήθερνι, πρέπει να μου έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη. Απαντήστε μου: Πώς τον γνώρισατε;
— Ήρθε μία μέρα στο ταχυδρομείο. Με κύτταξε με τα σταχτοπράσινα μαλλιά του. Και κατάλαβα από την πρώτη στιγμή πως ήμουν σκλάβος του. Τό βλέμμα του με υπννίτιζε... Κι' όμως ήμουν τόσο ευτυχισμένη!

Δέν ξέρω πόσες φορές ξαναόρθω... Μία μέρα, με περίμενε έδω από το σπίτι μου και μου είπε να τον ακολουθήσω. Δε μπορούσα ν' αρνηθώ. Μ' έβαλε σ' ένα αυτοκίνητο. Σ' εκείνησιν προς την Άλμπερβίλ. Στο δρόμο μου είπε: (Κύτταξε με!) Τό χέρι του πέρασε βιαστικά μπροστά στα μάτια μου. Αυτό είν' όλο. Δε θυμάμαι τίποτ' άλλο... Σύντησα την άλλη μέρα στο σπίτι μου...

— Ποιός εθνικότητας είναι αυτός ο άνθρωπος;
— Ιταλός. Αρχιεργάτης στο εργοστάσιο πλανοσρίν. Μένει στην Άλμπερβίλ... Τον φοβάμαι πολύ...

Χαμήλωσε τον τόνο της φωνής της και πρόσθεσε:
— Ίταλός. Αρχιεργάτης στο εργοστάσιο πλανοσρίν. Μένει στην Άλμπερβίλ... Τον φοβάμαι πολύ...

Ξέρει πως έρχεται κάθε βδομάδα στο γραφείο μου ο ταμίας του εργοστασίου για να στείλη ένα μεγάλο χρηματικό ποσό στο Παρίσι θέλει λοιπόν, εκείνη τη μέρα—

#Θεαίττα Του Γιατρού

— Σας έβλεπα κάθε νύχτα... Βγαίνατε μέσα από το μεγάλο καθρέφτη...

— Σας το είπα; τη δέικνε ζωγρά ο γιατρός. Δέν ξέρω αν μου το είπα. Μου μιλάει όμως στο υποσυνείδητό μου, με τη σκέψη του.

Ο Ήθερνι πήγε τη Σιμόν στη Λυών, στη νευρολογική κλινική ενός φίλου του, του δόκτορος Ζυνέρο. Τού διηγήθηκε όλα τα καθέκαστα. Έκείνος εξέτασε τη γυναίκα κι' ύστερα την κλείδωσε σ' ένα δωμάτιο με καγκελλοφρακτα παράθυρα. Έπειτα σύστησε στον Ήθερνι, που ετοιμαζότανε να φύγει:

— Έχεις σπίτι σου κανένα ρεθόλδερ; Να τό κρατάς πάντα κοντά σου. Έχεις μπλεχτή σε μία βρωμοδουλειά! Καλύτερα να ουλαπήσεις... Δέκοψες μία βασκανία, κάποια μάγισσα, το ά λ λ ο ε θα ζητήση να σ' εκδικηθή. Πρόσεκε! Έγώ στο μεταξύ θα φροντίσω για την πελάτισσά σου.

Πέρασαν μερικές μέρες. Ο Ήθερνι τηλεφώνησε κάθε πρωί στη Λυών. Η ύγεια της άρρωστης είχε σχεδόν αποκατασταθεί. Τό Σάββατο, γυρίζοντας στο σπίτι του, ο Ήθερνι διασταυρώθηκε μ' έναν άγνωστο, που τον κύτταξε έντονα, έπιμωνα, με τα σταχτοπράσινα μαλλιά του. Κι' όταν ο γιατρός

απομακρύνθηκε, ο άλλος τον παρακολούθησε με τό βέβημα.

Ο Ήθερνι σκέφθηκε στην αρχή πως θάταν ο Ρομέο. Μα ύστερα είπε με τό νού του, γελώντας: «Έπαθα μανία καταδιώξεως!»

Κάθισε να εργαστή, στο γραφείο του. Κάθως έγραφε, κουνούσε τό πλέφωνο, στην άλλη άκρη της κάμαρας. Σπικώθηκε και πήρε τό ακουστικό. Καμμία φωνή δέν ακουγότανε. Ο γιατρός στάθηκε, περιμένοντας. Και ξαφνικά τινάχτηκε, τρουανόμενος.

Ο μεγάλος βενετσιάνικος καθρέφτης του είχε κοιμισαστεί, μ' ένα τρίψιμο που ακούστηκε σαν πυροβολισμός! Ένα μυτερό κομμάτι του, σαν μαχαίρι, τινάχτηκε κι' έπεσε πάνω στην πολυθρόνα όπου καθόταν πριν από λίγο ο γιατρός!

Ο Ήθερνι, άκίνητος, σκεπτότανε τώρα τα λόγια της Σιμόν: «Δε μπορούσε να σας ρίξη κατακέφαλα τον καθρέφτη, γιατί είναι πολύ μεγάλο...»

Ξαναπήνε στη Λυών και διηγήθηκε τό περιστατικό στο Ζυνέρο.
— Συμβαιόνουν συχνά τέτοιες περιπτώσεις, του είπε ο νευρολόγος. Δε μ' ενδιαφέρει όμως τόσο ο καθρέφτης, όσο τό πλέφωνο. Πώς τύπησε, στην κατάλληλη στιγμή για να γλυτώσει;...

Την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε στο ιατρείο του Ήθερνι ένας πελάτης. Ο γιατρός τον αναγνώρισε άμέσως. Ήταν ο κ λ λ ο ε! Ο Ήθερνι άπλωσε με τρόπο τό χέρι του κι' άνοιξε τό αυτί όπου άκούανε τό ρεθόλδερ του. Ο έπισκέπτης στεκότανε, σκυφτός, στενοχωρημένος. Ή ματιά του φαινότανε πια σδυμένη.

— Ο κ. Ρομέο; Σας περίμενα, πρόσφερε ο γιατρός.
— Ρωτέ σας είπα, τ' όνομά μου... Κι' ο άντρας πρόσθεσε, με φωνή που έτρεμε:

— Δώστε μου την πίσω! — Για να τη βλέπετε να κλέβη τό ταμείο! Δέν απαντάτε; Βλέπετε πως τό ξέρω όλα. Αν μάθω πως ξαναρχίσате τα ίδια, θα σας στείλω φυλακή, χωρίς πολλά λόγια...

Ο άλλος ουριάστηκε σ' ένα καθίσμα. — Δε μπορείτε να καταλάβετε, γιατρέ... βόγγησε. Αφ' ότου μου την πήρατε, νοιώθω πια στον εαυτό μου... Προσέδοσσε κι' άλλες φορές να μου ξεφύγουν. Πήγαινε σε καρτορρίχτες, σε καφετζούδες, για να τη βοηθήσει, έναντιόν μου! Έοίσε τα καταφέρατε να με νικήσετε... γιατί σας βοήθησε κάποιος άλλος, δυνατότερος από μένα, που έμπόδισε τον καθρέφτη να κάνει τη δουλειά του!

Πετάχτηκε όρθιος κι' ώρμησε έδω. Ο Ήθερνι τον είδε από τό παραθυρό να σταματάει στη μέση της πλατείας και ν' αναγνωρίση τρέχοντας προς τό σπίτι του. Τον περίμενε, με τό ρεθόλδερ στο χέρι. Μα δέν πρόλαβε να τό χρησιμοποιήσει. Γιατί, πάνω στη βιασύνη του, ο Ρομέο γλιστρώσε κι' έπεσε από τό σκάλο, πάνω σε κάτι μυτερά κανέκελλα, που βρισκότανε από κάτω και που κώθηκαν μέσα στο κορμί του...

N. ΡΟΥ

Ο ΑΠΑΝΗΡΤΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Τό παρακάτω ανέκδοτο του Κλάρκ Γκέιμπλ κυκλοφόρησε στο Χόλλυγουντ μετά τό θάνατό του.

Ήταν ή εποχή που ο άεχαστος καλλιτέχνης ήταν νέος άκόμα και δέν είχε έπιβλήθι στο Χόλλυγουντ. Μπήκε λοιπόν σ' ένα εστιατόριο κι' αφού έφαγε καλά, άντελήθη πώς δε μπορούσε να πληρώση. Ο καταστήματάρχης όμως τον ξάφνιασε με την καλωσύνη του.

Δέν πειράζει, αγαπητέ μου, του είπε. Γράψτε μόνο στον τοίχο τ' όνομά σας και τό ποσό που όφειλετε και τό πράγμα τακτοποιείται.

Αυτή ή λύση, που πρότεινε ο καταστήματάρχης, δέν ικανοποίησε όμως τον Κλάρκ Γκέιμπλ. Αντίθετα προκάλεσε την αγανάκτησή του.
— Ετσι μ' εκθέτετε, κύριε! του είπε. — Μη φοβάστε νι' αυτό, αγαπητέ μου! τον καθησύχασε πάλι ο ευγενέστατος εστιατήρ. Δε θα φαίνεται τίποτα. Ότι γράψετε, θα τό σκεπάση το παλιό σας, που θ' αψίσετε κρεμασμένο από πάνω!...

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 30 Μαρτίου - 5 'Απριλίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ Το ταξίδι, που σχεδιάζετε, θ' αποδώσει περισσότερο απ' όσα ελπίζετε. ★ 'Η Πανσέληνος επηρεάζει ευνοϊκά όλες τις επαγγελματικές φάσεις: ένοργες σας και τις οδηγεί γοργά στην επιτυχία. ★ Εκπληξής οικονομικής φύσεως.	★ Οι μέρες αυτές θα κυλήσουν πολύ γαργαλιστικά από αισθηματικές πλευρές. ★ Θα λάβετε γράμμα με ευάριστο περιεχόμενο και θα κάνετε κατά τη διάρκεια μετακινήσεως μια πολύ ενδιαφέρουσα γνωριμία. ★ Αποφύγετε το ψέμα.	★ 'Αν οι μικροεργασίες συνεχίζονται καλόν είναι να κάμνετε μια γενική εξέταση. Μη κρύψετε τίποτα από το γιατρό σας. ★ Είναι πολύ πιθανόν οι ζώνες να δεικνύουν σημεία πρέπει να στρίψω δεξιά κι' όχι αριστερά κλπ.
ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ Θα σας δοθεί μια ευκαιρία να δείξετε στους ανώτερους ή στους συνεργάτες την πραγματική σας αξία. Οι Ικανότητες σας θ' αναγνωριστούν και αυτό θα έχη ευνοϊκό αντίκτυπο στα οικονομικά σας. ★ 'Ανεπίσημη υποστήριξη.	★ Νέα γνωριμία, που θα έχη εξαιρετικά ευάριστη και διασκεδαστική συνέχεια. ★ Προσροή στα ναύματα, που θα λάβετε ή που θα στείλετε κατά την περίοδο αυτή. ★ 'Ενα απ' αυτά κινδυνεύει να προκαλέσει ανωμαλίες.	★ 'Η Πανσέληνος σας επιτρέπει ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα χωρίς να νοιάζεστε κόπο. ★ Τα παιδιά πρέπει να προσέχουν το λαμό και τ' αψιτιά τους, οι δέ ηλικιωμένοι την καρδιά και τα νεφρά τους. ★ Τυχερό το 6.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 'Ιουνίου	★ Θα λάβετε ή θα στείλετε ένα γράμμα, που θα παίξει σημαντικό ρόλο στην επαγγελματική σας ζωή. ★ Οι Ικανότητες σας θ' αναγνωριστούν και αυτό θα έχη ευνοϊκό αντίκτυπο στα οικονομικά σας. ★ 'Εσοδα προεργονεμένα από νέα πηγή.	★ 'Η περίοδος αυτή θα είναι πολύ πιο ευάριστη στο τέλος της, παρά στην αρχή. ★ Κάτι, που θεωρείτε άξιο προσοχής, θα γίνει φανερό να προσκλήθουν σοβαρές ανωμαλίες, που πιθανόν να πληγώσουν την καρδιά σας.	★ Ευδξία, την οποία θα διατηρήσετε μόνο αν συνεχίσετε τις προσυλλήψεις και εμειώσετε τις δυνάμεις. ★ Αποφύγετε τη μοναξιά, που σας οδηγεί στη μελαγχολία και στις μαυρές σκέψεις. ★ Χρώμα σας το γκριζό.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 'Ιουνίου 23 'Ιουλίου	★ Ευκαιρίες, για τους πάσης φύσεως καλλιτέχνες, ν' αξιολογήσουν τη δημοτικότητά τους. ★ Θα παρουσιαστεί νέος σοβαρός αντίπαλος, δε θα δυσκολευτήτε όμως να τον θέσετε εκτός μάχης, έχοντας την τύχη με το μέρος σας.	★ Μια νέα συνάντηση θα σας εμπνεύσει ένα κεραυνόβολο και δυνατό έρωτα. ★ Πρόσωπο, που είχε απομακρυνθεί, ή που θριαυιόταν μακριά σας, ξαναγυρίζει κοντά σας, προξενώντας μεγάλη γαλήνη. ★ Το Σάββατο ευάριστη εκπλήξη.	★ 'Ενέα ώρες καθημερινού ύπνου είναι απαραίτητες, για να ξεναθή την ισορροπία του το νευρικό σας σύστημα. ★ Προσέχετε επίσης το φαγητό σας, γιατί το στομάχι παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία. ★ Τυχερό το 8.
ΛΕΩΝ 24 'Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ 'Η Πανσέληνος διευκολύνει την πραγματοποίηση πολλών επιθυμιών κι' έτσι μακρόχρονης προσπάθειας αποδίδουν τώρα τους καρπούς τους. ★ Θα σας γίνει μια πρόταση, την οποία πιθανόν να μη προσέχετε, όσο θα της αξίζει.	★ Δεν αγαπάτε τις πρόχειρες έρωτικές περιπέτειες και προτιμάτε τους δεσμούς διαρκείας. ★ Τίποτα δε σας ικανοποιεί περισσότερο από το να νοιάζεστε ευτυχισμένο κάποιο πρόσωπο, που αγαπάτε. ★ Επιτυχία τουληρού σχεδίου.	★ 'Αποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις, την υπερκόπωση. ★ 'Η καρδιά έχει ανάγκη από ηρεμία. ★ Προσέχετε επίσης πολύ, αν οδηγείτε αυτοκίνητο και αποφύγετε τα ταξίδια, ιδίως με αεροπλάνο. ★ Σας απειλούν διάφοροι κίνδυνοι.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Φιλικά πρόσωπα θα σας βοηθήσουν να ευρύνετε τον κύκλο των γνωριμιών σας και αυτό θα έχη ευάριστο αντίκτυπο στην επαγγελματική τομέα. ★ Κατά τις ημέρες αυτές η ένοργια θα είναι πιο ευάριστη από συνήθος.	★ 'Η Πανσέληνος κάνει εξαιρετικά ευάριστη την περίοδο αυτή, από αισθηματικές πλευρές. ★ Απολαύστε τις γαίες του παρόντος χωρίς να σας απασχολή καθόλου το μέλλον. ★ 'Ενα γράμμα θα σας γαργαλίσει και θα σας ικανοποιήσει.	★ Παρακολουθήστε το θάρος σας και μη αφήσετε να σηματοδοτούν στον οργανισμό σας λίπη, που θα ήταν επιβλαβή, τόσο για το κυκλοφορικό σύστημα, όσο και για τη λειτουργία της καρδιάς και των νεφρών.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ 'Εξαιρετικά ευάριστη για την εργασία άμφοισφα. ★ Πρόσωπο, με σημαντικό ρόλο, θα προσυμμοποιηθεί να σας βοηθήσει, για να επιτύχετε κάποια επιδίωξη. ★ 'Η απάντησι, που περιμένετε, δε θα είναι απόλυτα ικανοποιητική.	★ 'Αγαπημένο πρόσωπο θα σας στενοχωρήσει με τον άσπαστο του χαρακτήρα. Είναι προτιμότερο να κρύψετε τη ζήλια σας και ν' αποσύρετε τη δημιουργία ακτινών. ★ Το μέλλον εξαρτάται από τις αποφάσεις, που θα πάρετε.	★ 'Αν το αίσθημα κοπώσεως συνεχίζεται, συμβουλευθείτε το γιατρό σας και ακολουθήστε τις οδηγίες του. ★ Περιπατήστε στον καθαρό αέρα της έξοχης θα σας βρουν την όρεξη και θα ξεσάνε πολλές ανωμαλίες. ★ Τυχερό το 7.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 23 Νοεμβρίου	★ 'Η Πανσέληνος μειώνει τη διάθεσή σας για έργο. ★ Προσέχετε όμως γιατί κάθε παραμέλησι θα σας οδηγήσει σε αφάλματα, που θα επηρεάσουν δυσμενώς το μέλλον σας. ★ Φυλακίσει και αποκάλυψι σχεδίων θα σας θιάψουν.	★ 'Αδικαιολόγητες ύποψιες θα σας βασανίσουν κατά τις ημέρες αυτές. ★ Τα άτομα θα σας κάνουν ν' απομακρύνετε πρόσωπο, που αγαπάτε και που κατά βάθος το θέλετε διαρκώς κοντά σας. ★ Θα μετανοήσετε για άπερισκεπτη ενέργεια.	★ Οι νέοι ιδίως έχουν ανάγκη από δυναμικά φαγητά, για να περάσουν χωρίς κομμάτι δυσάρεστη συνέπεια τη δύσκολη αυτή για την υγεία τους αναγκαία καμπί. ★ Παραμονή στην έξοχη θα σας ωφελοῦσε από πολλές απόψεις.
ΤΟΞΟΤΗΣ 24 Νοεμβρίου 23 Δεκεμβρίου	★ Μη δανείζετε γρήματα χωρίς καμμία έγγραφη, έστω και σε πρόσωπο, στο οποίο έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη. ★ Συνεργασία με πρόσωπο του 'Υδροχόου θα έχη λαμπρά αποτελέσματα. ★ 'Αγιστρω, λήστε υπό εξαιρετικά ευνοϊκούς όρους.	★ Ενόρκη περίοδος, ιδίως για τους παντρεμένους, που θα θροῦν ευκαιρίες να δημιουργήσουν μια γαργαλιστική ατμόσφαιρα στο οικογενειακό τους περιβάλλον. ★ Για τους νέους, μια καινούργια γνωριμία θα παίξει σημαντικό ρόλο.	★ 'Αν θέλετε να εξασφαλίσετε μια κομψή γοαμιά, καταφύγετε στη γυναικική και όχι σε μια άνδρική διατίετα. ★ Οι έθλαπτε την υγεία σας. ★ Οι παρουσιαζόμενες μικροεργασίες είναι μάλλον νευρικής φύσεως.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 'Ιανουαρίου	★ Κυνηγώντας υπερβολικά κέρδη θα διαλύετε το επαγγελματικό σας μέλλον, ενώ θα σταθεροποιήτε την εργασία σας, αν ενοχάσετε συστηματικά και χωρίς συμπροσπονοί. ★ Με τη διπλωματία θα επιτύχετε λαμπρά αποτελέσματα.	★ Διαλέξτε για σύντροφο πρόσωπο, που να σέβεται τον φιλελεύθερο χαρακτήρα σας, άλλως η ζωή σας κοινά θα θα είναι καθόλου ευάριστη. ★ 'Αποφάσεις αυτών των ημερών θα επηρεάσουν αίσθητά το μέλλον σας.	★ 'Η Πανσέληνος επηρεάζει δυσμενώς την υγεία και ιδίως την καρδιά σας. Οι νέοι δε αποσύρουν την υπερκόπωση, και τις μεγάλες περπορίες, οι δέ ηλικιωμένοι τις στενοχώριες και τις ζωηρές συγκινήσεις. ★ Τυχερό το 1.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 'Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ 'Υπόθεσι, που σας έκανε ν' ανησυχήτε θα έχη ευνοϊκή εξέλιξη. ★ 'Η Πανσέληνος υποβοηθεί τη θαλπωρή και επεκτασι των επαγγελματικών και κοινωνικών σας σχέσεων. ★ Δεν πρέπει ποτέ να κυνηγάτε δύο λαγούς συγχρόνως.	★ 'Η Πανσέληνος κάνει εξαιρετικά ευάριστη τις αισθηματικές συναντήσεις, που θα έχετε κατά τις ημέρες αυτές. Θα δημιουργηθεί νέες φίλες και θα κάνετε, κατά τη διάρκεια ταξιδιού ή μετακινήσεως, μια ενδιαφέρουσα γνωριμία.	★ 'Αποφύγετε κατά τις ημέρες αυτές τα ονειρευματώδη και την πολυφαγία, ιδίως τα θρόδα. Το σπαστικό παροξυσμικό μπορεί να προκαλέσει ανωμαλίες. Μη γάνετε καμμία ένοργια, για να ξεπλύνετε και να τα ξεκουράσετε. ★ Τυχερό το 6.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Προσπαθώντας να βοηθήσετε καλό φίλο, θα εξυπηρετήσετε και τα δικά σας συμφέροντα. ★ Προσέχετε όμως πολύ, προκειμένου να υπογράψετε συμβόλαιο ή προκειμένου να επιβληθεί σκέψι και μελέτη. ★ Θα λάβετε κάτι, καθόλου ευάριστο.	★ Μη διατάξετε ν' αποκλειστείτε σε αγαπημένο πρόσωπο τις σκέψεις σας και τα όνειρά σας για το μέλλον. Θα δείτε και ταπεινά κι' έτσι θα τα τακτοποιήσουν. ★ Σκεφθείτε πού πάτε στο ραντεβού, που σας δίνουν.	★ 'Ηρεμη περίοδος, χωρίς εκπλήξεις ή καμμία αξιόλογη αλλαγή. ★ Προσέχετε όμως τα πόδια σας, στα οποία η ορθοστασία προκαλεί ανωμαλίες. Μη γάνετε καμμία ένοργια, για να ξεπλύνετε και να τα ξεκουράσετε. ★ Τυχερό το 5.

Ασθαγορεύεται!

Η ΤΡΟΧΑΙΑ ΤΗΣ... ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ

ΕΝΑΣ σφάερ πρέπει να ξέρη να «διαβάξη» τα σήματα της τροχαίας. Αυτά θα του πουν ποιά διεύθυνση πρέπει ν' ακολουθήσει, πού πρέπει να στρίψει κλπ. Τα ίδια σήματα θα τον πληροφορούν επίσης ότι απαγορεύεται ν' ακολουθήσει ώρισημη κατεύθυνση ή δ-ξιά κι' όχι αριστερά κλπ.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με την όμορφη σας. Παραβαίνοντας τα «απαγορεύεται», κάνοντας, δηλαδή, το αντίθετο από ό,τι είναι σωστό, κινδυνεύετε να την καταστρέψετε. 'Αλλ' αν δοῦμε ποιά είναι τα κυριώτερα απ' αυτά:

Τα μαλλιά. Μη βουρτσίζετε ποτέ τα μαλλιά σας από τη μέση ή την κορυφή του κρανίου προς τα εμπρός. Αυτή η κίνηση είναι σφαλερή. Τραβώντας τα προς τα κάτω, τα ξεσπινάτε και τα κάνετε να πέφτουν εύκολα από τις ρίζες των μαλλιών με διευθυνητή προς τα επάνω. Δυστυχώς, οι περισσότερες γυναίκες ακολουθούν την απαγορευμένη κατεύθυνση, σαν να βιάζονται να δουν τα μαλλιά τους να πέφτουν.

'Αν κάνετε χωρίστρα, εξ άλλου, πρέπει ν' αλλάζετε κάθε τόσο τη θέση της ή να την καταργήτε κάπου-κάπου, για να κάμνετε ένα άλλο χτένισμα (εικ. 1). Με το να χωρίζετε τα μαλλιά σας στο ίδιο μέρος πάντοτε, κινδυνεύετε να τα κάμνετε άτακτικά.

Τα δόντια. Μη βουρτσίζετε ποτέ τα δόντια σας κατά τη διεύθυνση του πλάτους. Με τον τρόπο αυτό υπάρχει φόβος να τα κάμνετε να σαλεύουν από τη βάση τους. Τα δόντια πρέπει να τα βουρτσίζετε από τα ούλα προχωρώντας προς τα πάνω (ή προκειμένου για τα δόντια της κάτω σιαγόνας προς τα κάτω). Το ίδιο θα κάμνετε και για το έσωτερικό μέρος τους. Μην ξεχνάτε, εξ άλλου, τα ενδιαμέσια των δοντιών. 'Εκεί συγκεντρώνονται τα περισσότερα υπολείμματα τροφών. Μη χρησιμοποιήτε ποτέ σκληρές βούρτσες, που ερεθίζουν τα ούλα και μπορεί να καταστρέψουν την αδρανιστική ουσία. 'Αλλ' ούτε και πολύ μαλακές, που δεν καθαρίζουν επαρκώς τα δόντια. Οι μέτριες είναι προτιμότερες. Προτιμήστε επίσης τις φτιαγμένες από ζωϊκές τρίχες.

Τα πόδια. 'Όταν κάμνετε μασσάζ στα πό-

δια σας (έπειτα από μια κοπιαστική ημέρα), τα χέρια σας πρέπει να διευθύνονται από τους αστραγάλους προς το γόνατο. Ποτέ προς την αντίθετη διεύθυνση, γιατί έτσι το αίμα συγκεντρώνεται στο κατώτερο μέρος των ποδιών και η κούρασι γίνεται μεγαλύτερη.

Τα χέρια. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, είτε καθαρίζετε τα χέρια σας, είτε τους βάζετε κρέμα (εικ. 2), είτε τα τρίβετε για να τα ξεστάψετε, ή σωστή διεύθυνση είναι από τα νύχια προς τον καρπό. Την κίνηση αυτή την κάμνετε ενοτικτωδώς, όταν φορήτε τα γάντια σας. 'Η αντίθετη κίνηση απαγορεύεται απόλυτως.

Το πρόσωπο. Είτε καθαρίζετε το πρόσωπό σας, για να βγάλετε το μακιγιάζ σας, είτε βάζετε κρέμα ή πούδρα, είτε το βουρτσίζετε, είτε κάμνετε ένα ελαφρό μασσάζ, τα χέρια σας πρέπει να διευθύνονται από το σαγόνι προς τα αυτιά (εικ. 3). Ποτέ προς την αντίθετη διεύθυνση.

Ο λαιμός. 'Η όρθη κίνηση είναι από το σαγόνι προς το στήθος, δηλαδή από πάνω προς τα κάτω.

Τα ματωσίνορα. Θα βουρτσίζετε τα ματωσίνορα του επάνω βλεφάρου προς τα πάνω και λοξά και του κάτω προς τα κάτω και

λοξά. Οι αντίθετες κινήσεις απαγορεύονται.

Τα φρύδια. 'Ενα από τα πρώτα συμπτώματα των γηραιών είναι ότι τα φρύδια σπινάκουν να γίνουν προς τα κάτω, σαν να μη μπορούν να συγκρατηθούν στη θέση τους. Θα τα βουρτσίζετε προς τα πάνω και λοξά (προς τα έξω). Ποτέ προς την αντίθετη διεύθυνση. Μπορείτε να βρέξετε τη βούρτσα σας μέσα σε οινόπνευμα 90 βαθμών ή σε οινόπνευμα που παρασκευάσατε λαδώντας.

Το στήθος. Μερικές μπίρες, που τα κορίτσια τους έχουν άτροφικά στήθη, καταφεύγουν στα μασσάζ, για να υποβοηθήσουν την ανάπτυξη τους. Με τον τρόπο αυτό, όμως, υπάρχει κίνδυνος ν' αποκτήσουν τα κορίτσια τους πλαστικά στήθη, που θα «κρεμάσουν» πολύ γρήγορα. Τα μασσάζ στο στήθος απαγορεύονται απόλυτως. Πολύ καλό κάνουν αντίθετα, τα ντους με κρύο νερό. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό ένα σφουγγάρι, που θα βρέχετε στο νερό της βρύσης.

Τα λιπαρά δέρματα. Μη χρησιμοποιήτε κρέμες, που, όπως είναι έπιμενο, θα ενισχύσουν την λιπαρότητά τους. 'Εκείνο που χρειάζεται το δέρμα σας είναι οι συπτικές λοσιόν, που θα συντελέσουν στην αποξήρανση του σμήγματος.

Μικρά προβλήματα ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Για το μακιγιάρισμα, το ρούζ, το άνασθημα και το δέρμα

Ερώτησις: Θέλω να βάψω λίγο τα μάγουλά μου, δεν έρω όμως πώς να διαλέξω το ρούζ σε μια απόχρωση που να μου πηγαίνει. Πρέπει να ταιριάξη με το χρώμα των μαλλιών μου ή με το χρώμα μου;

Απάντησις: Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Το ρούζ που θα διαλέξετε, πρέπει να ταιριάξη με το χρώμα της επιδερμίδος σας, συμπληρώνοντας αρμονικά τον τόνο της. 'Αν έχετε λοιπόν δέρμα ροδαλό, θα προτιμήσετε ένα ανοιχτό ρούζ. 'Αν το δέρμα σας είναι πολύ άσπρο και διαφανές, το ρούζ σας θάβει ακόμα πιο άσπρο. 'Επίσης τα ανοιχτά ρούζ είναι κατάλληλα για ένα δέρμα με κάπως κιτρινωπή απόχρωση. 'Αντίθετα, οι μελαφρές, οι ηλιωμένες, θα προτιμήσουν ένα ρούζ σε χρώμα κοραλλί, αντιστοίχως με λίγο πορτοκαλί. Πάντως, σε περίπτωση που θέλετε να κάμνετε την έκδοσή σας άναμια σε διάφορα ρούζ, δοκιμάστε τα ένα-ένα στο έσωτερικό του καρπού του χεριού σας, για να διαλέξετε το πιο ταιριασμένο με το χρώμα σας.

Ερώτησις: Είμαι πολύ ψηλή, σχεδόν 1,

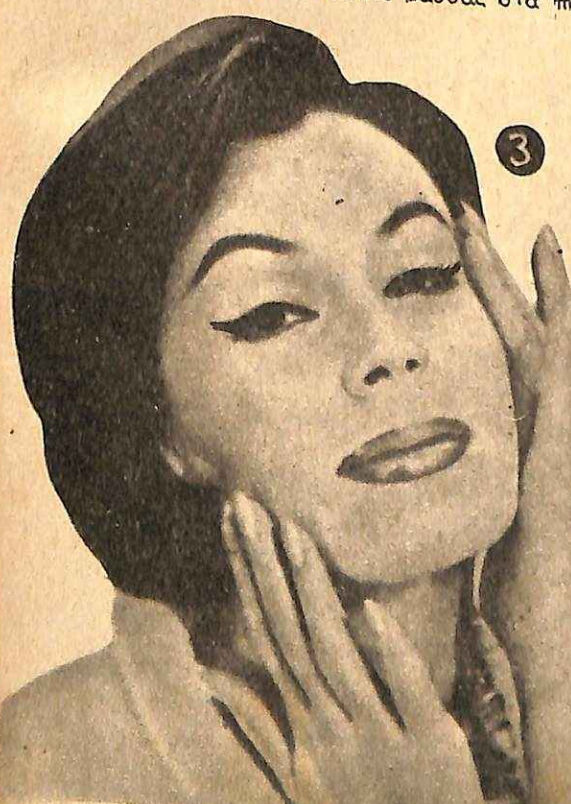
80. Τί πρέπει να κάμω, για να μη φαίνομαι άγερμη;

Απάντησις: Πρώτα απ' όλα πρέπει να περπατάτε για το ανώστημά σας, που είναι ένα χάρισμα σπάνιο στις μεσογειακές χώρες. 'Αντι να σκύβετε και να κομπουρίζετε, όταν περπατάτε ή όταν κάμνετε, προσπαθώντας έτσι να φαίνεστε λιγότερο ψηλή, κρατάτε ίσιο το σώμα σας, με καύρι και αυτοπεποίθησι. Θα σας ωφελήσει πολύ αν πάρετε μαθήματα χορού — ακόμα δε καλύτερα και ρυθμικής γυμναστικής. 'Ο αποκρίστε έτσι περισσότερη χαρά και ελευρία. Τα ζωηρά χρώματα, τα φανταχτερά άφασματα, τα κραγιόνια των χειλιών με χτυπητές αποχρώσεις, οι περίτεχνες γυνισίες, είναι καταλλήλστα για τις ψηλές κοπέλες.

Ερώτησις: 'Εχω στο ντεκολτέ μου κάμποσα σκούρα στίγματα, που μοιάζουν σε φακίδες. Τί είν' αυτά και πώς μπορεί να χαθούν;

Απάντησις: Δοκιμάστε μια από τις ειδικές κρέμες ή λοσιόν, που αποχρωματίζουν το δέρμα. Πρέπει όμως να τη χρησιμοποιήσετε καθημερινά, για να πετύχετε κάποιο αποτέλεσμα. Μπορείτε ακόμα να κομψοπλάσετε τα στίγματα αυτά μ' ένα κατάλληλο συνδυασμό φόν-ντέν και πουντράς, ή μ' ένα κραγιόνι του μακιγιάζ, που θα κάμνετε με λίγη προσοχή, αντιστοίχως με το χρώμα της σάρκας που προορίζεται, έπειτα από διαφορά ρούζ, δοκιμάστε τα ένα-ένα στο έσωτερικό του καρπού του χεριού σας, για να διαλέξετε το πιο ταιριασμένο με το χρώμα σας.

Ερώτησις: Είμαι πολύ ψηλή, σχεδόν 1,

— Πρόσεχε, Ζαχαρία! Να μου
κάνης καλά τή μπουκλα!

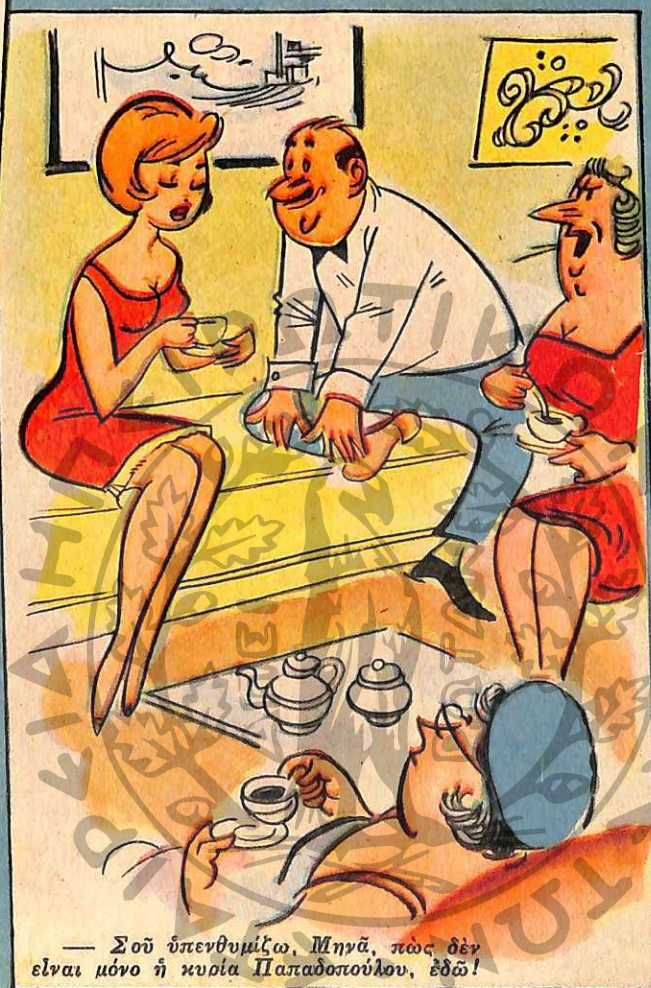

**ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ
ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ**

— Γρήγορα, σᾶς παρακαλώ, γιατί ἔ-
χω νά κατεβάσω κι ἄλλους!...

— Να πάρ' ἡ ὀργή! Καί πεθαμένη ἀκούη ἡ
μάνη σου θά μὲ κατατρέχη;

— Σοῦ ὑπενθυμίζω, Μηνᾶ, πὼς δὲν
εἶναι μόνο ἡ κυρία Παπαδοπούλου, ἐδῶ!